

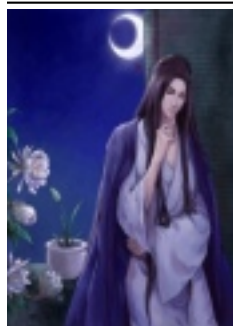
Lộ Hành Phân Vân

Contents

Lộ Hành Phân Vân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	42
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	49
25. Chương 25	51
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	71
34. Chương 34	73
35. Chương 35	75
36. Chương 36	78
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	86
40. Chương 40	88
41. Chương 41	91

42. Chương 42	93
43. Chương 43	95
44. Chương 44	98
45. Chương 45	100
46. Chương 46	102
47. Chương 47	104
48. Chương 48	107
49. Chương 48	109
50. Chương 49	111
51. Chương 50	113
52. Chương 51	116
53. Chương 52	118
54. Chương 53	120
55. Chương 54	122
56. Chương 55 End	124

Lộ Hành Phân Vân

Giới thiệu

Tác giả : Bất Dịch Thể loại : Đam Mỹ, Cổ trang, giang hồ, 1×1, cường cường, mỹ – anh tuấn, bá đạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-hanh-phan-van>

1. Chương 1

Chương 1

Mặt trời thẳng đỏ, nghìn dặm không mây. Khi gặp đầu xuân, trong gió nhẹ vẫn còn lộ ra một chút cảm giác mát mẻ.

Thời gian hãy còn sớm, nhưng trên đường đã có đám người rộn ràng nhốn nháo bán hàng rong tại ven đường lớn tiếng rao hàng, hấp dẫn tốp năm tốp ba người đi đường dừng chân nhìn.

Cạnh đường, mặt tiền trước điểm của một nhà thật lớn treo một tấm tổ biển, phía trên ngoại trừ một chữ Tổng mạnh mẽ hữu lực không còn cái gì khác, mà chính là một tấm tổ biển nhưng không người dám khinh thường. Tổng gia phú giáp thiên hạ, danh tiếng truyền xa, đây hiển nhiên là một chi nhánh dưới hiệu buôn của Tổng gia.

Cửa điểm, mấy hỏa kế đang vác gạo để trên xe đẩy gỗ. Khi Vệ Kiêu đem bao gạo cuối cùng đặt lên sau xe, đã đầm đìa mồ hôi, y sam ướt đầm.

“Vệ Kiêu, ngày hôm nay là do ngươi cùng Lý Tử đem gạo này đưa đến Lạc Lâm sơn trang. Bọn họ muốn gấp, các ngươi gấp rút lên đường, nghìn vạn lần đừng đến muộn.”

Thanh niên bị gọi vào lau mồ hôi, vừa quay đầu lại, mây rậm nhập tẩn, hai mắt hữu thần, rõ ràng là một tuần đinh nam nhi.

“Chưởng quỹ, ta làm việc ngươi cứ yên tâm.” Vệ Kiêu vui cười hướng chưởng quỹ lắc lắc tay, chọc chưởng quỹ một trận khinh thường.

Dẫn dò hỏa kế gọi Lý Tử, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, hai người đẩy xe gỗ liền lên đường.

Bánh xe gỗ nghiền trên mặt đất gập ghềnh, phát ra tiếng vang vỡ âm ỉ.

“Ta nói, Vệ ca, nghe kể lại Lạc Lâm sơn trang này là thiên hạ đệ nhất trang, bên trong hình dáng như thế nào há.” Lý Tử là một thiếu niên chưa lớn, đối với chuyện lời đồn này có chút tò mò.

“Sơn trang này tất nhiên là cực lớn, lão tử tốt xấu cũng từng lẫn lộn bang phái vài năm, nhãn giới để ở chỗ đó, nhìn thấy cũng tạm. Đối tiểu tử ngươi mà nói, Lạc Lâm sơn trang đương nhiên là có thể so với hoàng cung.”

Vệ Kiêu từng lẫn lộn bang phái cũng không phải giả, chỉ là lời nói này mang theo không ít vài phần thổi phồng ở trống. Khi còn trẻ Vệ Kiêu nhập lưu vào trong một bang phái một đoạn ngày, sau này bang phái đó trong tranh đấu địa bàn thảm bại, cũng liền tan. Vệ Kiêu bèn tìm phân công việc đứng đắn, thoát khỏi cuộc sống đánh đánh sát sát.

Bởi vì đã học chút võ công mật lưu trong bang phái, hơn nữa thân cường thể tráng, mang theo chút giang hồ phỉ khí, ở trong một đám hỏa kế thành thành thật thật hơi có chút uy tín của lão đại.

“Lạc Lâm sơn trang là thiên hạ đệ nhất trang, nghe nói lần này là lão gia tử Lạc Lâm gia đại thọ sáu mươi, chắc sẽ có thật nhiều nhân vật giang hồ đến chứ!” Lý Tử vẻ mặt khát khao nhìn Vệ Kiêu.

Này vừa hỏi trái lại thật đem Vệ Kiêu vấn trụ, hắc trà trộn vô tiểu bang phái dưới tận lớp chót giang hồ, làm sao tiếp xúc qua đại nhân vật chân chính. Thế nhưng vô luận như thế nào cũng không thể mất mặt mũi, dựa vào một ít tin đồn nghe lúc trước, Vệ Kiêu cậy mạnh nói: “Đó là đương nhiên, Lạc Lâm gia đứng đầu hàng tứ đại gia, trên giang hồ rất có thể lực, tới tất nhiên đều là nhân vật có tiếng trên giang hồ.”

Lý Tử bị cái gọi là danh môn đại gia giang hồ nghĩa hiệp hấp dẫn, con mắt đầy sùng bái nhìn Vệ Kiêu.

“Trên giang hồ môn phái đông đảo, như Liên Khung phái, Triều Hoàng cung, Bích Vân Tiểu Thiên trên Thiên Sơn cùng Vong Xuyên thành phương Bắc, đều là thế lực lớn trên giang hồ. Còn có tứ đại gia lấy Lạc Lâm gia dẫn đầu, mỗi người hùng cứ một phương.”

“Nguyên lai thế lực Lạc Lâm sơn trang lớn như vậy!” Lý Tử sợ hãi than nói.

“Đó là đương nhiên...” Biểu tình của Lý Tử tức thì thỏa mãn lòng tự trọng của Vệ Kiêu, nhất thời cứ tán gẫu cùng phân tích, thao thao bất tuyệt.

Hai người vừa nói vừa đi, theo sắp gần chính ngọ, khí trời càng ngày càng nóng, cả hai tìm nơi bóng cây nghỉ ngơi một lát, không dám nghỉ nhiều lại tiếp tục đi.

Lạc Lâm sơn trang nằm ở ngoài thành sau toà tiểu sơn, gần Vị Ương hồ, có thể nói là dựa vào sát thủy, địa thế thật tốt. Cho dù đang giữa hè, bên trong sơn trang vẫn khá mát lạnh.

Vệ Kiêu Lý Tử hai người lướt qua mấy cái sông nhỏ không rộng, vượt qua một đoạn sơn đạo rải rác đá vụn, rốt cục đi tới trước cửa sơn trang Lạc Lâm.

“Người nơi nào đến!” Gác cổng thấy hai người trang phục mộc mạc, không khách sáo chặn ở cửa.

Vệ Kiêu thấy gác cổng lên mặt, trong lòng hừ một tiếng, không lên tiếng. Gác cổng giận dữ, vừa định tiến lên, Lý Tử liền vọt tới phía trước.

“Vị đại ca này, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta là hỏa kế hiệu buôn Tổng gia, đến đưa gạo, đây là trong trang muốn gấp, bảo chúng ta nhanh chóng đưa tới!”

Gác cổng sắc mặt bất úc, nghĩ tới hôm nay là ngày lớn, cũng bất hảo lỡ chuyện bên trong sơn trang, bằng không truy cứu tới thì phiền phức lớn.

“Có hiểu quy củ hay không, các người đi cửa sau đi!” Không kiên nhẫn phát phát tay.

“Dạ, dạ, cảm tạ đại ca.” Lý Tử hướng trong tay gác cổng nhét chút bạc vụn, gác cổng lập tức sắc mặt hảo lên.

“Làm gì cho hần bạc?” Vệ Kiêu trừng mắt Lý Tử.

“Ai u, Vệ ca, chút cách thức ấy người thế nào lại không hiểu. Tục ngữ nói đắc tội quân tử, không đắc tội tiểu nhân, đắc tội người như thế, quay đầu lại cho người ngáng chân, không may chính là chúng ta.”

Luận tới nhân tình thế sự, Lý Tử có thể so Vệ Kiêu khôn khéo hơn.

“Gác cổng này không phải là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng sao...” Vệ Kiêu bắt mồm nhỏ giọng lầm bầm.

Hai người lách đến cửa sau, được người lĩnh đi vào, mới vừa vào đại viện trù phòng, đã bị cảnh tượng khí thế bần rộ ngất trời bên trong dọa đến.

“Ngây cái gì, mau mau đem gạo chuyển vào cho ta, bên trong còn chờ kia!” Một người trung niên lớn tuổi giục hai người.

Vội vã vác gạo khẩn trương mang lên, sau hơn mười lần, hai người thở hổn hển ngồi ở góc tường.

“Suýt một chết ta.” Lý Tử hầu như muốn tê liệt trên mặt đất.

Vệ Kiêu tuy rằng cũng hơi thở gấp, nhưng so với Lý Tử tốt hơn nhiều, dù sao cũng từng luyện qua chút võ công.

“Vệ ca, ta mắc tiểu, người ở chỗ này chờ ta một chút nha.” Ngộ ngoạ đứng lên, còn không chờ Vệ Kiêu đáp ứng, Lý Tử nhắm một đường nhỏ không biết chui vào chạy đi đâu.

Ngay tại thời điểm Vệ Kiêu chờ Lý Tử, một bóng người mặt sắc thủy lam duyên dáng xuất hiện ở trước cửa, chỉ là xung quanh bị nha hoàn tùm tùm ngăn chặn, thấy không rõ bộ dáng. Người trung niên vừa trách cứ hai người vội vã đi tới.

Loáng thoáng có thể nghe được một ít từ ngữ linh tinh.

“... Động tác nhanh chút... khách nhân... vất vả các người...”

“Dạ dạ... Tam tiểu thư... xin yên tâm...”

tổ biến : tấm biển màu trắng.

2. Chương 2

Chương 2

Nhìn thấy bộ dáng cung kính của người trung niên, chẳng lẽ đây là Tam tiểu thư của Lạc Lâm sơn trang? Vệ Kiêu nhin không được hiểu kỳ trong lòng, thừa dịp không ai chú ý tới, lặng lẽ đuổi theo đám người nọ.

Chỉ vừa ra viện tử, không đi mấy vòng, một hàng hơn mười nha hoàn dung mạo xinh đẹp từ trước mắt Vệ Kiêu đi qua, nhìn lại thì thân ảnh sắc thủy lam kia đã tiêu thất không thấy. Ngó ngó bốn phía, Vệ Kiêu trong lòng ảo não, lại chẳng biết người đang nơi nao, bèn dựa vào cảm giác ở bên trong Lạc Lâm sơn trang quanh đi quẩn lại.

Xuyên qua một cái hành lang dài, qua không biết mấy viện môn, thì mơ hồ nghe được tiếng ồn ào, men theo âm thanh, Vệ Kiêu đi tới trước chính sảnh của đại viện.

Trong viện xếp mấy chục bàn tiệc rượu, món ngon đầy bàn, không còn chỗ ngồi. Một trận âm ỉ náo động tạt vào mặt mà đến, ba năm đoàn người cười nói lớn tiếng, nâng chung cạn chén.

Vệ Kiêu ở cửa viện ló đầu hướng vào trong nhìn nhìn, chỉ thấy bọn hạ nhân ở cửa đại sảnh không ngừng xuyên qua, nhìn giang hồ thảo mãng bên ngoài, chỉ sợ đại nhân vật chân chính là ở trong đại sảnh.

thảo mãng : nhà quê

Bữa nọ, Vệ Kiêu đang chuẩn bị quay về, nhưng vào lúc này xa xa truyền đến tiếng rít phá không, đến gần mới phát hiện là một cỗ đại liên tám người.

Trên liên bạch tiêu lụa mỏng tầng tầng lớp lớp loạn vũ tung bay, trên đó thêu lên đồ văn tranh hoa điêu tinh tế tỉ mỉ, mép tuyến tơ vàng bạc, ngăn hình dáng người trong liên. Đại liên đỉnh ngọc lưu ly bát giác rũ xuống tua thật dài, đông đưa theo gió, trong mỗi cột tua đều giắt thanh ngọc bội hoàn, rung động leng keng.

Người nâng liên đều bạch y che mặt, đoàn người thản nhiên rơi tại nóc nhà cạnh viện.

Mọi người một mảnh vắng lặng.

“Loạn Vũ công tử nếu tới rồi, sao không đi vào, nhượng Chấn Quân một tận tình địa chủ*.” Một nam tử cao ngất đi ra khỏi phòng khách, thân mặc áo choàng thanh gấm, mặt mày tuấn lãng đoan chính, thái độ trầm ổn, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Tứ tử có thể làm gia chủ Lạc Lâm gia Lạc Lâm Hách vẫn lấy làm tự hào sủng ái muôn phần, tất nhiên là bất phàm.

thể hiện sự hiếu khách của chủ nhà.

Gần đây Triều Hoàng cung ngày càng thế đại, Triều Hoàng Cung chủ ẩn nấp bất xuất, kẻ giang hồ biết rất ít. Mà một trong Tứ Hộ pháp đứng ra thay thế mọi việc của Triều Hoàng cung, Thuý Ngọc Cốt Phiến Loạn Vũ Công tử, danh tiếng có thể nói nhất thời vô lưỡng*.

đại loại như có một không hai.

“Loạn Vũ không mời mà tới, thật là đường đột, đơn giản chuẩn bị một phần lễ mọn, còn mong rằng vui lòng nhận cho.” Trong liên bay ra một hộp gỗ đàn, lụa trắng tung ra tứ tán, một đạo bóng người bạch sắc cũng theo hộp gỗ đàn phi thân ra.

Lạc Lâm Chấn Quân tay trái tiếp được hộp gỗ, hơi chau mày, lui ra phía sau một bước, bỏ đi nơi mang nội lực trong đó.

“Loạn Vũ Công tử hảo nội lực.” Nhẹ nhàng mở hộp gỗ đàn hương bên trong nhìn một cái, cư nhiên là tượng Phật dùng ngọc thạch “Phúc Lộc Thọ” khó có được mà điêu khắc thành, ôn nhuận trong sáng.

“Chấn Quân thay gia phụ trước tạ ơn Loạn Vũ Công tử.” Lạc Lâm Chấn Quân nhìn thẳng vào Loạn Vũ cách hẳn không xa.

Bạch y chấm đất, eo buộc ngọc đới, trên trán tản mát vài sợi tóc rối bời, một đôi hoa đào sóng mắt lưu chuyển, quả nhiên là một trần thế giai công tử, chẳng biết đã phải đả thương biết bao nhiêu tâm nữ nhi hoài xuân.

Thuý Ngọc Cốt phiến nơi tay, Loạn Vũ cong cong khóe miệng, không chút để ý cười. “Vẫn là nhượng tại hạ tự mình hướng Lạc Lâm Minh chủ chúc cái thọ đi.”

“Mời vào.” Lạc Lâm Chấn Quân hơi nghiêng người.

Mới vừa vào đại sảnh, vô số ánh mắt đều phóng tới. Loạn Vũ phe phẩy Thuý Ngọc Cốt phiến, âm thầm quan sát đại sảnh, trong lòng tự có một phen tính toán.

Thật đúng là đến không ít người, thể diện của võ lâm Minh chủ quả nhiên không thể khinh thường.

Thiên Quân Bích Vân Tiêu Thiên cả đời hiếm ít hạ sơn, nhưng Thiên Quyền Quân Tiểu Tĩnh Dạ một trong Thất Tinh mà lại đứng hàng cao tịch. Hướng phải vừa nhìn, chừng môn Liên Khung phái Ngụy Lập Nam cùng thủ đồ Trần Mộ Lâm Hách Liên trong hàng. Còn có kia hắc y nam tử thủy chung cúi đầu thường thức chén rượu, lại không giấu được cuồng ngạo uy thế, một phen cân nhắc liền biết trừ bỏ Vong Xuyên thành chủ còn nghĩ người phương nào.

Loạn Vũ tâm tư thiên hồi bách chuyển, trên mặt vẫn treo mỉm cười như có như không, tiến lên thăm hỏi.

Nói về Vệ Kiêu thấy hai người đi vào, trò hay là không nhìn được rồi, lúc này mới phần nộ nhớ tới Lý Tử, vội vã xoay người nhắm men theo đường cũ đi quay trở lại.

Mới vừa đi tới cửa đại viện trù phòng, thì đụng phải người trung niên quần sự nọ, một phen nắm lấy Vệ Kiêu.

“Hôm nay nhân thủ trong trang thật sự là khan hiếm, người lưu lại giúp một tay, đợi cho yến hội này xong xuôi thanh toán tiền công cho người thế nào.” Xem ra quần sự này cũng là thật sự là quá gấp, cau mày, lời ít mà ý nhiều hỏi.

“VẬY LÝ TỬ...”

“Tiểu tử đó đã đáp ứng, hiện tại đi làm việc rồi.”

Dù thế nào nữa cũng không thể cùng bạc bản khoản, Vệ Kiêu suy nghĩ một lát, liền bị người trung niên không qua phân trần kéo gần lại trù phòng.

Tại trù phòng bận rộn khí thế ngất trời, Vệ Kiêu tiến tiến xuất xuất trợ thủ, đợi được lúc rảnh rồi nghỉ ngơi một chút thì mới phát hiện đêm đã khuya, toàn bộ Lạc Lâm sơn trang đèn đuốc sáng trưng.

Mấy người nha hoàn vội vàng vàng chạy tới, hướng người trung niên nói chút gì, người trung niên nhìn quanh bốn phía, hướng Vệ Kiêu cùng mấy khác người vẫy vẫy tay.

“Trong tiền viện thiếu người, các người đi theo mấy nha hoàn này qua giúp một tay, nghìn vạn lần nhớ kỹ đừng làm mất mặt trong trang.”

Vệ Kiêu ở sau cùng cả đám, hướng phía tiền viện tiến tới, trong hành lang gấp khúc thật dài cách năm bước thì phủ một cái thảm đăng lăng quyền bát giác, ánh lên rường cột chạm trổ cùng một trì hồ thủy, lộng lẫy lưu màu, rực rỡ kiêu diễm.

Vệ Kiêu đang âm thầm thán phục bỗng nhiên khóe mắt thối qua một mặt bóng trắng, nhìn lại, nhưng chẳng có gì, Vệ Kiêu nhìn mọi người phía trước vội vàng đi, dần dần chậm xuống cước bộ, tại một góc dừng lại, thấy người đằng trước không có phát hiện, liền quay đầu lại co cẳng bỏ chạy.

3. Chương 3

Chương 3

Theo con đường nhỏ chạy chậm đến chỗ bóng trắng vừa biến mất, Vệ Kiêu lén lút vịn ở góc tường, nhìn xem không thấy ai, nhanh như chớp trốn tới sau cây. Hắn trông ngóng mọi nơi, chưa kịp thở dài tìm không được bóng người, bóng trắng đó lại xuất hiện một lần nữa.

Quảng sáng lưu quang sắc sở nhân nhạ, chiếu vào trên bạch y thúy phiến, giống như thần nhân.

Vệ Kiêu mở to mắt, đây không phải ngày hôm nay tại trước mặt giang hồ hào kiệt đại xuất danh tiếng cái gì Loạn Vũ sao, như thế nào chạy đến chỗ này.

Loạn Vũ mở ra Thuý Ngọc Cốt Phiến, phỉ phỉ góc áo vốn không có bụi, một đôi mắt hoa đào không để lại dấu vết hướng bên cạnh thoáng nhìn, khóe miệng liền hơi hơi cong lên, con chuột nhỏ từ đầu tới, chạy đến nơi này ẩn núp.

Thu hồi chiết phiến, không lại dùng khinh công, bước chân nhân nhạ nhắm hướng cách đó không xa đi đến. Chú chuột nhỏ không chút nào ý thức được mình đã bị phát hiện tiếp tục đuổi kịp bóng trắng đằng trước.

Trong đêm tối im ắng, viện Lạc Lâm Vị Dương hồ trước mắt, tịch tịch tĩnh tĩnh, bố trí thanh nhã. Khi Loạn Vũ nghênh ngang trở ra, Vệ Kiêu thò ra đầu, mới phát hiện hộ viện cửa viện đã ngã xuống mặt đất.

Đây là có chuyện gì? Vệ Kiêu đến gần cửa viện, nhìn thấy trên cổ hai đại hán rõ rệt có vết máu. Do dự một chút, tuy rằng bản thân lòng hiếu kỳ rất mạnh, nhưng vẫn là không nên hảo tiếp tay làm việc xấu, Vệ Kiêu cuối cùng quyết định bứt ra rồi đi.

“Thế nào không vào đây, có lá gan theo tới nơi này, không có lá gan vào đây à.” Nam âm trêu chọc truyền vào bên tai, mạnh quay đầu, mới phát hiện Loạn Vũ đã đứng cách chỗ hắn một trượng.

Bị dọa đến lùi ra sau hai bước, Vệ Kiêu kinh nghi bất định người trước mắt, ưỡn lên bộ ngực lớn tiếng nói: “Lão... lão tử mới không sợ!”

Loạn Vũ đi về phía trước một bước, Vệ Kiêu thối ra phía sau một bước.

“Người muốn gì đây?”

“Suyt... Đừng lớn tiếng như vậy, lén lút chuồn đến hậu viện người ta, nói như thế nào cũng không là chuyện quang minh chính đại gì, người cũng không sợ đem người gọi tới...” Tuy là nói như vậy, Loạn Vũ lại chẳng thấy kích động.

“Nếu như thật có lá gan, thì theo ta tiến vào thăm dò.” Loạn Vũ tràn ngập hứng thú cười, liền nhảy vào lầu hai trong lầu chính viện.

Vệ Kiêu bị kích căng răng một cái, lão tử đường đường một nam nhi chính trực, còn sợ cái này sao, sau đó liền đi theo vào.

Loạn Vũ ở trong phòng nhìn hốc tối rộng tuếch sau giá sách, hơi hơi thở dài, xem ra là có người nhanh chân đến trước rồi, thực sự là thất sách.

Vệ Kiêu vừa vào cửa, liền chứng kiến Loạn Vũ đang minh tư khổ tượng.

“Ai, chú chuột bé nhỏ, chúng ta đã tới chậm...” Loạn Vũ khuôn mặt đau khổ, một đôi mắt hoa đào cũng sụp xuống, tay phải cầm chiết phiến gõ tay trái. “Ta trở về làm sao nói rõ với Cung chủ đây...”

Vệ Kiêu tức giận không thôi, còn chưa kịp phản bác, ba đạo ngân quang hiện lên. Vệ Kiêu chật vật nằm sấp xuống, Loạn Vũ Thuý Ngọc Cốt Phiến phản chấn, trên cánh cửa thùng thùng thùng ba tiếng, thoáng chốc ghim ba cái ám tiêu.

Một hồng y nữ tử phi thân ra, trường kiếm trực chỉ Loạn Vũ.

Loạn Vũ nghiêng người, chiết phiến chống chọi trường kiếm, nghiêng đánh ra, quay người ở bên hông nữ tử nhẹ điểm, hồng y nữ tử liền đứng ở trong phòng không nhúc nhích.

“Đại tiểu thư Lạc Lâm gia sao không đi đại yến tiền viện, trái lại trốn ở trong thư phòng.” Loạn Vũ không chút nào tức giận bị tập kích, cười khanh khách hỏi.

“Ta mới muốn hỏi, các người ở trong thư phòng Tứ đệ làm cái gì!” Hồng y nữ tử mặt cười hàn sương, giờ phút này trong mắt hạnh lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, rõ ràng là Đại tiểu thư của Lạc Lâm gia Lạc Lâm Y Hoan.

“Chúng ta tâm chiếu bất tuyên, hà tất nói rõ. Nhìn người trốn ở chỗ này, chắc hẳn đã biết Hàm Quang rơi vào ai tay chứ.”

Lạc Lâm Y Hoan không lên một tiếng.

“Người không nói lời nào, ta lại không thể giết người, thật khó xử a...” Loạn Vũ tựa hồ thực khổ não, mang theo vài phần không biết làm thế nào.

“Người xem, người thăm nghĩ bao che cái người chân chính trộm đi Hàm Quang kiếm kia, cho nên đối với người mà nói ai là người chịu tội thay đều không quan hệ. Triều Hoang cung hiển nhiên không phải một lựa chọn tốt, ta cũng vẫn không nghĩ đắc tội Lạc Lâm gia, ta đây giúp người tìm người chịu tội thay, người coi như chưa từng thấy qua ta thế nào?”

Lạc Lâm Y Hoan sắc mặt một trận biến hóa, gật gật đầu.

Vệ Kiêu nghe đến đó phát hiện không đúng xoay người liền chạy, chỉ cảm thấy một trận gió mát quét qua lưng, đã bị đóng ngay tại chỗ.

“Chú chuột nhỏ, gặp lại đã là duyên phận, quả thực người xuất hiện ở chỗ này đúng thiên ý.” Chiết phiến che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra con mắt hoa đào cười thành trăng non.

“Người... người vong ân phụ nghĩa! Người chết không được tử tế!” Vệ Kiêu tức giận đến sắc mặt trắng bệch, bị cuốn vào bãi nước đục này, nếu có người nói cho hắn biết có thể toàn thân trở ra, đó mới là gặp quý.

“Sai sai sai, người đối ta vô ân, ta làm sao có thể đàm lên phụ nghĩa.” Loạn Vũ lắc đầu không tán thành.

“Người có thể giúp Công tử ta chịu tiếng xấu thay cho người khác là phúc khí của người, oanh liệt mà chết chẳng phải là một việc thú vị à. Nếu có duyên chúng ta tái kiến đi, đương nhiên nếu như khi đó người còn có thể sống...”

Loạn Vũ đi ra ngoài cửa, xa xăm lưu lại một câu: “Huyết đạo sau nửa canh giờ sẽ tự động cởi bỏ, nhớ kỹ tiên hạ thủ vi cường nha...”

“Nương, thả lão tử! Thằng khốn, sao người không oanh liệt mà chết đi!”

Tâm chiếu bất tuyên : lòng tự hiểu khỏi cần nói.

4. Chương 4

Chương 4

Lạc Lâm Y Hoan cùng Vệ Kiêu ở trong phòng trừng mắt lẫn nhau, ánh nến yếu ớt lắc lư trái phải bất định, sáng sáng tắt tắt lay động.

“Này.” Vệ Kiêu đánh vỡ bầu không khí ngưng trệ trước. “Hàm Quang kiếm kia là thứ gì vậy, các người một đám người chết ta sống giành giật.”

“Người không cần phải biết.”

Vệ Kiêu liền tức giận quát: “Lão tử bị các người hãm hại, cũng phải biết một cái cơ chứ, thành quỷ lão tử cũng muốn làm con quỷ mình bạch!”

Lạc Lâm Y Hoan khuôn mặt lạnh giá, nhìn cái bóng sáng tối bất định trên mặt đất .

“Hàm Quang là một thanh kiếm xuất từ Tỏa Kiếm Lư, là một thanh kiếm sẽ làm tất cả kẻ giang hồ mơ ước.”

“Không phải là một thanh kiếm à, người thả ta ra, ta tìm tám thanh mười thanh cho người.”

Lạc Lâm Y Hoan lườm Vệ Kiêu một cái, mang theo vài phần xem thường.

“Cùng lắm thì ta tự mình đi cái gì Tỏa Kiếm Lư kia một chuyến, làm cho người một thanh nữa.”

“Tỏa Kiếm Lư?” Lạc Lâm Y Hoan cười nhạo. “Giang hồ có mấy người biết Tỏa Kiếm lư kia nằm ở chỗ nào.”

“Một thanh kiếm thôi, làm gì như bảo bối vậy, so với cái mạng lão tử thậm chí trọng yếu.” Vệ Kiêu cảm giận bất bình, không sợ chết trừng mắt nữ tử lạnh lùng.

“Trên giang hồ thịnh truyền Dương Diệc Phong của Tỏa Kiếm Lư chế tạo một đao song kiếm, phía trên có kinh thể tuyệt học, đao pháp kiếm phổ, Hàm Quang chính là một trong thanh song kiếm.” Trong con mắt Lạc Lâm Y Hoan dường như kết thành một tầng băng mỏng. “Mạng của người so với thanh kiếm này, cần bản không đáng một đồng!”

Sau nửa canh giờ, một đạo bóng đen rơi vào Vị Dương hồ, tóe lên một trận bọt nước, trong hồ gợn sóng chậm chậm không tiêu tan, từng đợt khuếch tán mà đi.

Lạc Lâm Y Hoan thoáng nhìn xuống dưới, cánh tay phải hướng không trung phát qua, có tín hiệu hồng sắc đặc biệt của Lạc Lâm gia tại phía chân trời bùng nổ.

Trên mặt hiện lên một tia kiên quyết, tay phải cầm kiếm đâm vào hõm vai, máu loãng đỏ sẫm phun tuôn ra.

Một người hộ viện dáng dấp vội vã đi vào tiền sảnh, tại bên tai Lạc Lâm Chấn Quân nói gì đấy, Lạc Lâm Chấn Quân sắc mặt cứng lại, gật gật đầu, sau đó đến bên người Lạc Lâm Hách nói nhỏ một lát, liền đi tới chính giữa lớn tiếng nói: “Các vị, bảo kiếm gia truyền của Lạc Lâm sơn trang bị trộm, gia tử Lạc Lâm Y Hoan vì hộ kiếm bị kẻ cắp đánh trọng thương, hôm nay thọ yển sợ phải có nhiều chậm trễ, thỉnh xin các vị thứ lỗi!”

“Không biết ai to gan như vậy cả gan vào lúc này trộm cắp?” Loạn Vũ lười biếng tựa vào trên chỗ ngồi.

“Bây giờ còn chưa thể xác định, ta đã phân phó họa sĩ chiếu theo gia tử nói vẽ ra bức họa, chắc hẳn rất nhanh là có thể tra ra manh mối.” Lạc Lâm Chấn Quân hướng Loạn Vũ hơi gật đầu.

“Nếu cần, Liên Khung ta chắc chắn đem hết khả năng trợ Chấn Quân huynh đoạt lại bảo kiếm.” Trần Mộ Lâm đứng dậy hướng Lạc Lâm Chấn Quân ôm quyền.

“Doãn gia nghĩa bất dung từ.” Một nam tử đứng dậy nói.

“Thiên Long bang nguyện giúp Lạc Lâm gia tìm về bảo kiếm!”

“Thanh Hổ đường...”

“Hắc Vân trại...”

Chúng hào kiệt đều đứng dậy, hướng Lạc Lâm gia chứng tỏ thái độ, Lạc Lâm Chấn Quân đều nhất nhất mỉm cười đáp lễ.

Tiểu Tịnh Dạ trầm mặc không nói, Vong Xuyên Thành chủ Trì Trọng Hành cũng một bộ biểu tình bí hiểm, Loạn Vũ vẫn là bộ dạng lười biếng.

Ở ngoài mặt tâm tư thâm trầm, ai mò rõ được ai.

“Các vị có phân tâm ý này, lão phu ở đây cảm tạ chư vị.” Vô lâm minh chủ ngồi ở trên cao tọa, gia chủ đương nhiệm Lạc Lâm gia Lạc Lâm Hách rất cục mịch mở miệng.

“Lão phu niên kỷ cũng lớn, mượn thọ yển lần này, dự định đem Lạc Lâm gia chính thức giao cho Chấn Quân quản lý, mong rằng các vị sau này trên đối nhân xử thế giải quyết đề điểm tiểu nhi nhiều hơn.”

Mọi người lại một trận lời nói khiêm tốn. Nhưng không người chú ý tới ở một góc ai đó nắm thật chặt song quyền.

“Chuyện này giao cho người, Chấn Quân.” Lạc Lâm Hách ôn hòa vỗ vỗ vai Lạc Lâm Chấn Quân, đi ra phòng khách.

“Thiếu chủ.” Một thị vệ bấm báo. “Bức họa trải qua kiểm chứng, chính là hỏa kế hôm nay Tổng gia phái tới, tên là Vệ Kiêu. Ngoài ra ở đáy hồ Vị Dương không tìm được thi thể người nọ.”

Trong chốc lát sôi nổi nghị luận.

“Chấn Quân huynh, việc trộm kiếm này tuyệt không phải ý của Tổng gia ta, mong rằng Chấn Quân huynh minh biện.” Tổng Nhung, đứa con thứ hai của Tổng gia, vĩ ngạn nam tử người giang hồ xưng Đao Quân đứng dậy biện giải.

“Tổng huynh chớ vội, bọn đạo chích giang hồ, thích nhất dụng kế vu oan giá họa này, Chấn Quân tin tưởng cũng không phải chủ ý Tổng gia.”

“Tổng Nhung nhất định thay Lạc Lâm gia tìm lại bảo kiếm, để tẩy hiềm nghi Tổng gia trộm kiếm.”

“Tổng huynh có lòng.”

Hai người quân tử này ở trên đài diễn xuất không mấy may hấp dẫn được tâm tư Loạn Vũ, hần híp mắt, sau đó khẽ cười.

Nữ nhân thông minh.

Không giết Vệ Kiêu, chẳng những có thể ở ngoài trình diễn một màn tuồng đuổi giết, khơi mào giang hồ nghị kỵ phân tranh, cho người nọ thời gian dời đi bảo vật, hơn nữa Vệ Kiêu vốn không có Hàm Quang kiếm, nếu thực sự là người chết kiếm không, phen này lí do thoái thác không khỏi không đủ làm tin. Mặc kệ giúp Lạc Lâm gia là thật tâm giả ý, Vệ Kiêu chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, cần gì tự mình hạ sát thủ, có thể nói nhất tiễn song điêu.

5. Chương 5

Chương 5

Trong Lạc Lâm sơn trang rực sáng ánh lửa, khắp nơi đều là đội ngũ cầm đuốc tìm kiếm xung quanh. Trong đêm hôm đó, khắp nơi ồn ào náo động.

Sau một tòa sơn giả, Vệ Kiêu chặt vật ngồi trên mặt đất.

“Khụ khụ... khụ...” Lau một đồng nước trên mặt, hẩn nhanh nhảy nhìn chung quanh, rất sợ để lộ dấu vết.

Quần áo ướt đầm vào ban đêm cực kì lạnh giá, bị Lạc Lâm Y Hoan một chưởng đánh xuống đáy hồ, Vệ Kiêu mất sức chín trâu hai hổ mới tránh né được lòng sục, từ đáy hồ lặn xuống lên đến bờ bên kia, lúc này nội thương ngoại hàn, không ngừng run lập cập.

Nương, lão tử tạo cái nghiệt gì, dựa vào cái gì mà rơi xuống nông nỗi này, bị người đuổi tận giết tuyệt! Mạnh đánh xuống tường đá bên cạnh, Vệ Kiêu trong lòng tràn đầy phần nộ. Nói mấy câu, một người vừa nghĩ muốn, mấy người giang hồ này động động ngón tay liền có thể quyết định sinh tử của người khác, lẽ nào mệnh của người khác lại không phải là mệnh, dựa vào cái gì mặc cho bọn hẩn đập như vậy!

“Lẹ lên một chút, qua bên này tìm...” Thấp thoáng có thể thấy rõ ánh lửa dần dần tới gần, Vệ Kiêu căng cứng cơ thể tùy thời mà động, nhưng mà quả đấm siết chặt đã tiết lộ sợ hãi và bất an của hẩn.

Tiếng bước chân đã ở ngay tại, Vệ Kiêu lách người lẩn vào bụi cây bên cạnh nằm sấp trên mặt đất, một góc áo đã xuất hiện trước mặt hẩn, tiếp đó là bóng một tên giơ cây đuốc.

Từ bên cạnh mò mẫm lấy một hòn đá cỡ nắm tay, Vệ Kiêu nhẹ nhàng khom lưng đứng dậy, giơ cao lên cánh tay, dồn sức đánh vào đầu tên đó, sau một âm thanh nặng nề, tên đó chậm rãi ngã xuống đất.

Rút ra cây đao móc ở bên hông tên đó, Vệ Kiêu chậm rãi tới gần tên còn lại.

Ngực một chưởng chậm đau thấu xương, Vệ Kiêu bất thường nhếch khóe miệng, trên mặt đã không biết rốt cuộc là nước hay là mồ hôi, cảm thật chặt đao trong tay, giống như nắm lấy mạng của mình.

Từ từ tới gần, tiếng bước chân nhẹ khiến cho thị vệ chú ý, vừa quay đầu lại, một nắm cát vung vào mặt, thừa dịp thị vệ che con mắt, Vệ Kiêu một đao chém vào trên cổ hẩn, người nọ chưa giãy dụa gì thì đã đoạn khí.

Liên tiếp giết hai người, Vệ Kiêu cầm đao thở hổn hển, tròng thi thể dưới chân, máu tươi chảy đầy đất.

Cẩn chặt rằng, thật mạnh nuốt ngụm nước bọt, hẩn dọc theo đường nhỏ tiếp tục đi về phía trước. Lạc Lâm sơn trang khẳng định đã đóng lại đại môn, lấy loại tình trạng lòng soát này, bất quá ba canh giờ là có thể tìm được hẩn, lẽ nào hôm nay hẩn thực sự có chạy đằng trời cũng không thoát sao?

Đúng lúc này, Vệ Kiêu trong đầu chợt lóe linh quang. Vị Ương hồ cũng không phải là hồ chết, bên ngoài tất có đầu nguồn, nếu như từ trong hồ may ra có thể trốn ra. Nhưng mà lúc này bản thân hẩn đang bị trọng thương, có lẽ còn chưa bơi ra ngoài đã chết ở dưới đáy hồ...

Xa xa truyền đến tiếng bước chân tìm kiếm. Âm thanh sột sột soạt soạt trong đêm đen phá lệ làm cho người ta sợ hãi.

Liều mạng! Lão tặc thiên khiến lão tử chết, lão tử cứ không chết! Dù sao bị bắt được chỉ có một con đường chết, tại sao không cược một lần!

Vệ Kiêu quăng đao, hít thật sâu một hơi, dồn sức chạy về phía gần hồ nhất.

Ánh lửa sáng lên.

“Nó ở chỗ này!” Lập tức Vệ Kiêu bị mấy cây đuốc chiếu sáng không chỗ lánh thân.

Chịu đựng đau đớn ngực thấu xương, Vệ Kiêu hướng bên hồ chạy như điên.

Gần, gần rồi, trong đêm đen tăm tối, sóng gợn lăn tăn ở ngay trước mắt, Vệ Kiêu khé miệng vừa muốn cong lên liền cứng lại, một nhánh trường tiên bắn trúng vai phải hấn đẩy hấn vào hồ.

‘Bùm’ một tiếng trong hồ tung ra bọt nước, máu tươi lẳng lẳng khuếch tán lan ra một vùng đỏ sẫm, giống như mãnh thú mở ra miệng máu.

Nước hồ lạnh lẽo, thâm nhập cốt tủy, cái buốt của băng hàn quả thực suýt lấy mạng của hấn. Một tay lấy mũi tên cắm ở vai phải nhỏ xuống, Vệ Kiêu ở trong nước không phân biệt được phương hướng, ra sức hướng về một phía mà bơi đi.

Đau đớn của ngực, đau nhức của vai phải, ở trong hồ nước lạnh giá đã dần dần tê, hấn cảm giác bản thân hình như sắp cùng nước hồ tan ra trở thành một thể, ngoại trừ lạnh lẽo thấu xương cái gì cũng không cảm giác được, chỉ có đôi tay đang vô ý thức chuyển động bơi về phía trước.

Màu xanh tối trước mắt tựa như hư vô nhìn không thấy bờ bến, thần trí cũng dần dần không rõ, Vệ Kiêu néo mạnh mình một phen, lại tạm thời khôi phục thanh minh.

Không biết bơi bao lâu, lồng ngực đau đớn như kim châm muốn trướng vỡ, dường như sau một khắc sẽ ngạt thở.

Dùng hết một tia khí lực cuối cùng, hướng mặt hồ bơi tới, vừa lộ ra đầu, Vệ Kiêu liền ra sức ho ra máu loãng. Nhưng cảnh tượng bao la trước mắt lại khiến hấn sững sốt sau đó hiện ra mừng như điên.

Xa xa rừng cây xanh um tươi tốt, dáng núi trong đêm đen như ẩn như hiện, còn có bầu trời treo ột vàng trắng sáng. Gió lớn thổi qua bên tai, xuyên qua rừng cây phát ra âm thanh rì rào.

Hấn trốn ra rồi! Hấn chạy ra khỏi Lạc Lâm sơn trang rồi!

Cố gắng bơi tới bên bờ, Vệ Kiêu quỵ trên mặt đất, gần như muốn cười to ra tiếng.

Lão tử đã nói lão tử sẽ không chết!

6. Chương 6

Chương 6

“Tìm không thấy?” Lạc Lâm Chấn Quân ngồi ở sau bàn gỗ tử đàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn. Hương trà Bạch Hào Ngân Châm* trong chén sứ thanh hoa tay phải niệu niệu phiêu ra.

“Dạ.” Thị vệ Hồng Bào cúi đầu quỳ trên mặt đất.

“Vệ Kiêu này bản lĩnh thật không nhỏ...” Lạc Lâm Chấn Quân nhất phái khiêm văn* thoải mái, mày kiếm hơi hơi nhếch lên.

“Thuộc hạ vô năng, thuộc hạ nhất định dốc hết khả năng, tiếp tục tra xét!” Thị vệ thấp thỏm lo âu.

Lạc Lâm Chấn Quân bước đi thông thả đến bên người thị vệ nghiêng đầu nở nụ cười, thuần lương dịu dàng, nhẹ nhàng đặt tay lên vai thị vệ.

“A!” Một tiếng kêu rên vang lên. Cánh tay phải của thị vệ xụi lơ thông xuống bên sườn phải.

Lạc Lâm Chấn Quân xuôi theo cánh tay một đường với lên vai phải, nắm ngón tay khép lại ném người ra ngoài cửa.

Bụi đất hỗn độn bay lên, Hồng Bào thị vệ ngã thật mạnh trên mặt đất, đi đôi với tiếng rơi xuống đất còn có tiếng rung động kết kết cửa bị phá thủng.

Lạc Lâm Chấn Quân như cũ nhẹ cười nhạt, chậm rì rì nói: “Một thanh Hàm Quang ta còn không để ở trong lòng, nhưng nếu tìm không trở về thể diện Lạc Lâm gia, vậy các người cũng không cần trở lại...”

Ngoài cửa viện một thị vệ Hắc Y cực kỳ im lặng quỳ, thị vệ Hồng Bào bị ném đi ra ngoài lúc này cũng cắn răng liều mạng nhịn lại rên rỉ đau đớn.

“Lạc Lâm gia ta từ trước đến nay không thiếu Hắc Y, nắm lấy cơ hội ta cho các người tìm được người, chính là bảo trụ mạng của các người.”

“Về phần Hồng Bào kia...” Lạc Lâm Chấn Quân chỉ lưu lại một bóng lưng cao ngất. “Ta từ trước tới giờ không dưỡng phế vật...”

Theo cánh cửa khép lại, ngăn che thân ảnh Lạc Lâm Chấn Quân, một người tử sam u u xuất hiện, tức khắc bọn thị vệ mồ hôi lạnh lớp lớp. Tử Sam từ trước đến nay là tâm phúc của thiếu chủ, mỗi người võ công cao cường, thủ đoạn tàn nhẫn.

Tử Sam mặt không chút thay đổi đi đến bên người nằm trên mặt đất Hồng Bào vệ, một tay nhẹ nhàng tại đỉnh đầu hấn vỗ, Hồng Bào vệ kia liền mềm mại ngã xuống, không còn một tiếng động.

“Hồng Bào khuyết một người, ít ngày nữa lấy từ trong Hắc Y tuyển ra. Nếu ngày sau ai tái làm việc bất lợi, hôm nay của hắn liền là ngày mai của các người.” Mỗi chữ mỗi câu, làm người run rẩy.

Trong phòng Lạc Lâm Chấn Quân lẳng lặng ngồi ỷ gỗ lim, chuyên chú nhìn một thanh kiếm phiếm hàn quang lãnh liệt, hai ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mũi kiếm, hơi hơi gảy ra, trường kiếm lập tức một tiếng ngâm nhẹ.

Nghiêng qua thân kiếm, hai chữ Hàm Quang rõ ràng lọt vào trong mắt.

Lúc này ba Tử Sam bên cạnh, đều cúi đầu khoanh tay, cung kính đứng ở một bên.

“Phái người nói cho Nhạn Hồng Lô, Lạc Lâm gia treo giải thưởng truy nã Vệ Kiêu, bất luận sống chết.”

Lạc Lâm Chấn Quân nhìn Hàm Quang kiếm trên tay, hừ nhẹ một tiếng, tiện tay ném qua một bên.

Nếu giang hồ đều nhìn chăm chăm Lạc Lâm sơn trang, vậy hẳn liền bởi giang hồ này loạn một chút, hẳn cũng muốn nhìn xem Bích Vân Tiêu Thiên lúc này có thể không đếm xỉa đến nữa hay không.

Vệ Kiêu ở trong rừng khốn khổ chạy trốn, y phục đã bị hấn xé rách tả tơi để băng bó vô số miệng vết thương, máu tươi đỏ sẫm xuyên thấu qua tầng tầng mảnh vải chảy ra, tăng thêm ba phần thê thảm. Bất chấp chặc cây đánh ở trên mặt vạch ra vết thương mảnh dài, hẳn một mạch chạy như điên.

Khoảng cách hấn thoát đi Lạc Lâm gia đã tới ba ngày, hấn hầu như chẳng bao giờ chớp mắt. Đã nhiều ngày không ngừng có người Hắc Y và Hồng Y ở trong rừng lùng tìm tằm tích hấn.

Có trực tiếp va chạm, cũng có âm thầm né qua. Cũng may mấy người Hắc Y chạy trước chiếm đa số, võ công không cao, Vệ Kiêu nắm rõ địa hình trong rừng, bố trí xuống không ít bẫy rập, mặc dù cuối cùng vô dụng, sau hấn liều mạng đánh cuộc trốn trong ao bùn hoặc dưới sông, những người đó cũng không hấn có thể phát hiện. Chỉ là mới đây hấn từ một nơi bí mật gần đó quan sát, những người Hồng Y võ công cao cường dần dần tăng lên.

Biết điểm ấy Vệ Kiêu không khỏi buồn bực trong lòng. Vết thương đã chuyển biến xấu, một ít dần dần thối rữa, nội thương khiến hấn hiện tại khê hấp khí liền một trận đau âm ỉ*.

Sớm muộn sẽ bị bắt được, Vệ Kiêu đang trong lần trốn lần đầu tiên có chút nhụt chí.

Bóng đêm lại một lần nữa buông xuống, Vệ Kiêu núp trong ao bùn chậm rãi bò lên bờ, cả người dính nhầy khó ngửi. Còn chưa đứng dậy, một bóng râm đã xuất hiện ở trước mắt.

Mạnh ngẩng đầu, Vệ Kiêu trong lòng kinh hãi, hoảng hốt bỗng dưng lên.

Đây là một cao thủ, hơn nữa là tuyệt đỉnh cao thủ.

Hồng y, ngân giáp, quỹ diện, quanh thân dày đặc âm lệ quý.

Bản thân quyết không là đối thủ của hắc, Vệ Kiêu trong lòng hiện lên mọi loại ý nghĩ, cuối quy về cay đắng. Nếu như người này xuất thủ, trong vòng ba chiêu hắc tất bại không thể nghi ngờ.

Lại không ngờ người nọ lui về phía sau một bước, từ phía sau gỡ xuống một cây đao, ném trước mặt Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên người trước mặt.

“Đao này danh là Chiêu Uyên, trên nó có giấu kinh thể đao pháp, lấy nội lực của ngươi, chỉ có thể học một phần trong đó, nhưng đủ để làm ngươi thoát khỏi quần cảnh, thoát khỏi ‘chầu trời’.”

“Ngươi là ai? Vì sao cho ta Chiêu Uyên đao?” Vệ Kiêu cảnh giác nhìn người trước mặt, người thêu hoa trên gấm rất nhiều, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đã ít lại càng ít, huống chi xưa nay không quen biết, dụng tâm này khiến người ta không thể không phòng.

“Cử động này bất quá vì theo tình thế, ngươi khỏi cần đoán bừa thêm.” Trong mắt nam nhân lộ vẻ khinh thường. “Ngươi bây giờ còn sống, chẳng qua là Lạc Lâm Chấn Quân còn chưa chân chính hạ thủ...” Nam nhân nói xong không nhìn Vệ Kiêu một cái, phất tay ném một bình dược sứ trắng liền xoay người rời đi.

“Này! Ngươi nói rõ ràng... này!”

Nhìn thân ảnh nam nhân không để ý đến hắc hô hoán biến mất trong rừng, Vệ Kiêu cầm lấy thanh đao mạc danh sáng bóng dư thừa trước mặt, trên dưới quan sát, tại chỗ cán đao phát hiện một vật chạm trở nhỏ nhỏ lồi ra, nhẹ nhàng đẩy liền xuất hiện một khe hở thật nhỏ, rút ra một quyển lụa trắng tinh mịn trong đó, trên mặt miêu tả các loại đao thể cùng phần quy tắc chung, chắc hẳn đây là kinh thể đao pháp theo như lời người nọ.

Suy nghĩ một chút, Vệ Kiêu cầm lụa trắng, thấy kệ hắc có âm mưu quỷ kế gì, nếu hiện tại có thể bảo mệnh, sao không đi một bước nhìn một bước, chỉ sợ cảnh ngộ cũng không có gì so với hiện tại tệ hơn.

Nhặt lên bình dược, Vệ Kiêu loạng choạng đi xa

Bạch Hào Ngân Châm : là loại trà trắng vùng Phúc Kiến, chỉ hái đợt vào khoảng giữa tháng ba đến giữa tháng tư khi nụ hoa trà chưa kịp nở, và tránh hái vào ngày mưa, có sương giá. Trà này chỉ nên pha với nước nóng 750C trên 5 phút, cho ra nước trà hơi gợn sệt nhẹ màu vàng lục nhạt, lóng lánh những lông trắng trên lá trà. Bạch Mẫu Đơn Trà có giá trị thấp hơn Bạch Hào Ngân Châm Trà dù cũng là loại đợt trà trắng Phúc Kiến và thu hái chế biến chẳng khác gì Bạch Hào Ngân Châm Trà. Nhưng đắt nhất trên thế giới lại là bạch trà của Sri-Lanka, trồng ở vùng Nuwara Eliya có độ cao 2.000-2.500 m, gần ngọn Adam. Trà móc câu của Việt Nam cũng thuộc loại này, trà bạch mao ở Bảo Lộc cũng vậy. [Nguồn : sieuthitra]

Nhất phái khiêm văn : một phong độ khiêm tốn lịch sự.

Đau âm ỉ : từ gốc là độn thống, thuật ngữ y học, thường chỉ cái đau của nội tạng.

7. Chương 7

Chương 7

Vệ Kiêu mất hồi lâu rốt cục ở trong núi tìm được một sơn động ẩn náu, đá bừa bãi dây mây dây leo thấp thoáng, nếu không cẩn thận tìm kiếm, rất khó phát hiện nơi này.

Lúc này hắc trọng thương khó khỏi, chắc chắn xung quanh bên ngoài đang lùng bắt hắc, nếu mạo hiểm đột phá vòng vây, phần thắng quá nhỏ. Vệ Kiêu bố trí tốt cửa hang, kéo cơ thể mệt mỏi ngồi ở trong góc, rồi đem lụa trắng trong Chiêu Uyên đao lấy ra một lần nữa.

Tên kia vì sao đưa cho hần Chiêu Uyên đao vẫn như cũ là một câu đố, nhưng hiện nay người đang ở hiểm cảnh, cũng liền băn khoăn không được nhiều như vậy. Học thành đao pháp này, ít nhất nắm được hơn vài thành bảo mạng.

Trải ra lụa trắng, Vệ Kiêu tỉ mỉ kỹ càng nghiên cứu thân pháp đao thức trong đồ.

Đao pháp ghi chép trong lụa trắng tên là Bích Tiêu Thập Tam Thức, nhưng trong này chỉ có cửu thức, phần sau khuyết thiếu không được đầy đủ. Theo miêu tả bên trong, nếu học được thập tam thức, liền có uy lực phá trời cao, ngăn sông chảy, chặt núi đá.

Không băn khoăn đao pháp không hoàn chỉnh, Vệ Kiêu cần gấp sức mạnh bảo mệnh liền bắt đầu tập Bích Tiêu đao pháp này.

Vì vậy ở ngay trong núi đất không lớn, mỗi khi đêm khuya, thì có thể nghe được tiếng đao phong điên cuồng gào thét, cùng với tiếng thở dốc mệt mỏi của nam nhân.

Ban ngày không dám xuất sơn động, Vệ Kiêu ở ngay trong động nghiên cứu đao phổ, chỉ có tại ban đêm mới dám ra ngoài bể hái quả đại, luyện tập đao pháp.

Trong núi năm tháng thấm thoát, trong lúc lơ đãng đã trăm ngày.

Huyền nguyệt nhô cao, trong trời đêm thăm thẳm rơi một mảnh tinh mang, lấp lánh điểm điểm phô trần một buổi yên tĩnh.

Ban đêm trong núi chẳng hề yên lặng.

Đao phong gào thét, phá không chi thế. Giơ tay chém xuống, đất đá bay mù trời, cành lá gãy lượn vòng.

Chỉ thấy một oai hùng nam nhi cầm trong tay trường đao, thân đao phiếm ánh sáng u tối yếu ớt, quỷ dị vô cùng.

Xoay người, cúi lưng, cầm ngang đao, xa xa một gốc cây đại thụ cứng cáp bị bổ ngang ra một đường sọc, lung lay sắp đổ, nhưng cuối cùng không đổ xuống.

Thở hổn hển, Vệ Kiêu đặt móng ngồi dưới đất.

Bích Tiêu đao pháp này thật sự là tuyệt học, hần chưa bao giờ học qua nội công tâm pháp cao thâm, lại đã có nội lực, vẫn chỉ có thể miễn cưỡng học được trước hai thức, mặt sau nhất định chỉ có loại hình này, mà một hai phần lại có thể có uy lực như thế, xác thực khiến Vệ Kiêu kinh ngạc vạn phần.

Chính mình thực sự là không công nhận được một tuyệt học, nếu như bị ai đó biết, chẳng phải là cũng bị truy sát đến chân trời góc biển.

Mà làm cho Vệ Kiêu không ngờ chính là, xúi quẩy trong câu lúc này của hần.

“Thời gian hần cầm được Chiêu Uyên đã hơn ba tháng.” Nam nhân ngồi trên xe đẩy tiếng nói có hơi chút khàn khàn, vết sẹo trên má phải khiến khuôn mặt vốn cương nghị lộ ra vài phần dữ tợn.

“Ừm, Lạc Lâm Chấn Quân không kiên nhẫn rồi, hần cũng nên sắp luyện thành xuất sơn.” Hắc y nam nhân lộ ra dáng tươi cười tà tử. “Lại một viên cờ đáng thương bị lợi dụng ...”

“Đáng thương? Lời này thật là không giống có thể từ trong miệng Vong Xuyên Thành chủ nói ra.” Nam nhân trên xe lăn thản nhiên châm chọc.

Trì Trọng Hành vẫn là nhếch khóe miệng, lơ đãng.

“Dương Diệc Phong nắm đó chính là một lòng dạ từ bi, vạn sẽ không liên lụy người vô tội.”

“Cho nên Diệc Linh hiện tại vẫn bị nhốt ở Bích Vân Tiêu Thiên.” Trong mắt Dương Diệc Phong hiện lên thống khổ không dễ dàng phát giác, sâu lắng sinh chất, rồi lại rất nhanh chìm lắng xuống, biến mất sâu bên trong, không để lại vết tích.

Trì Trọng Hành nâng lên chung trà, nhấp nhẹ một ngụm, cổ tay áo vàng thẫm dệt thành đường lân văn ở trong đêm đen sáng lóa phát quang.

“Dem người quanh núi bảo hộ Vệ Kiêu triệt tiêu đi.” Dương Diệc Phong nhìn bầu trời trảm tối, nhắm hai mắt lại. “Mặt khác, thả ra tin tức khi hắc được Chiêu Uyên đao. Trong ba tháng võ công tiến nhanh, đủ để sử dụng tuyệt học trong một đao song kiếm khiến thiên hạ thềm nhỏ dãi.”

“Người một chiêu tuyệt thế này, bắt lưu đường sống, không sợ hắc tìm người phiên toái?”

Trầm mặc một lát, Dương Diệc Phong lạnh lùng nói: “Ta từng chết một lần, vốn đã không có bất luận cái gì đường sống, thì sao sợ hắc. Nếu hắc thật truy cứu, người cũng trốn không thoát...”

“Ha ha ha...” Trì Trọng Hành đứng dậy, càn rỡ cười to, khuôn mặt quyền cường áp bách tùy tiện.

“Ta và người bất quá mỗi bên đạt được cái cần đến, nếu ta dự định bước lên đỉnh giang hồ này, như thế nào lại e ngại hắc!”

Thân ảnh cao lớn ngăn trở một mảnh nguyệt huy, bàn tay mở ra khớp xương rõ ràng, từ từ hợp lại nắm chặt.

“Ta muốn giang hồ này, phong vân đều bởi ta!”

Quyền cường : nóng nảy cuồng ngạo.

Nguyệt huy : trắng sáng (nhưng rực hơn).

8. Chương 8

Chương 8

Mấy tháng qua, giang hồ đồn đãi không ngớt, xung quanh rục rịch, ám lưu sóng nhẹ.

Trà lâu luôn luôn là loại chỗ tụ tập tin tức tiếng đồn.

“Nghe nói không, tiểu tử gọi Vệ Kiêu đó lại được Chiêu Uyên đao nữa!”

“Nếu thật như lời đồn nói Lạc Lâm gia bị trộm chính là Hàm Quang kiếm, vậy hiện tại một đao song kiếm hắc chẳng phải là được hai trong đó!”

“Thực sự là rất may mắn, xem ra giang hồ thêm một cao thủ sắp tới.”

“Rất may mắn? Là phúc hay là họa còn chưa thấy kết cục đâu, võ công trên mặt đao kiếm chính là bất truyền chi học của Bích Vân Tiêu Thiên, trước tiên không nói miệng thịt béo như thế người người đồ xô vào, hắc mà có thể giữ lại được vẹn cái thân, thì Bích Vân Tiêu Thiên nhất định cũng sẽ không bỏ qua hắc.”

“Võ công trên đao kiếm đó có người nói bị khuyết thiếu không được đầy đủ, nghe nói rất nhiều giang hồ nhân sĩ đều muốn đi Bích Vân Tiêu Thiên thăm dò, tìm kiếm kinh thế tuyệt học.”

“Khoảng cách lệnh tìm kiếm của Lạc Lâm thế gia phát ra đã trăm ngày, biểu ca ta ở Thiên Long bang nói tên Vệ Kiêu đó đã học thành kinh thế võ công, chỗ chân núi hắc tu luyện võ số giang hồ nhân sĩ chết thảm.”

“A...” Mọi người dự thính đều thở hốc vì kinh ngạc.

Cái này chẳng phải là giang hồ lại sắp ra một tên ma đầu? Ma Giáo bị diệt đã gần hai mươi năm, giang hồ đã sóng lớn không sợ hãi, mọi người hiển nhiên đối với tiểu nhân vật quấy đảo giang hồ yên bình này hằng hái dạt dào.

“Thế nhưng một đao song kiếm là Tỏa Kiếm lưu sử chú*, vì sao trên mặt lại có tuyệt học bất truyền của Bích Vân Tiêu Thiên?” Một người phát ra nghi vấn, nhưng thật hiển nhiên bị mọi người nhăng qua, lại thảo luận lên nhân vật truyền kỳ trong khoảng thời gian ngắn thanh danh truyền lớn này.

Ở một tòa tiểu sơn không hút mắt, nhánh cây mây quán cuộn vòng, đá lạ san sát.

Chỉ mơ hồ nghe thấy nơi nào đó có tiếng nổ vang nát vụn, đột ngột ngừng một lát, chính là một tiếng hét lớn.

Phá!

Một tảng đá lớn thoảng chốc vỡ văng rã rời, trong khoảnh khắc hóa thành vụn đá nhỏ.

Thân ảnh Vệ Kiêu xuất hiện ở dưới ánh nắng sáng sớm. Hơi hơi híp mắt, lấy tay ngăn trở tia sáng chói mắt, hấn thật sâu hít vào một hơi.

Đã lâu không thấy ánh nắng chói mắt như thế này.

Y phục vẫn rách mướp như cũ, nhưng nội thương đã lành bảy tám phần, hơn nữa học tập có sở thành*, Vệ Kiêu hiện nay tự tin gấp bội, cả người tản mát ra tinh thần im lặng hồi lâu.

Tay phải cầm Chiêu Uyên đao, sau ba tháng, lần đầu tiên hấn ở ban ngày đi ra sơn động, thực sự là phẳng phát như mây trời.

Vệ Kiêu không lưu lại trên núi thêm, liền tìm tiểu lộ hạ sơn, hấn bây giờ bức thiết muốn hảo hảo tắm rửa một cái, đổi lại y phục ít nhất có thể che đậy thân thể. Nhưng sau giữa trưa hấn đến chỗ chân núi thì dần dần càng sinh bất an.

Mỗi một đoạn đường đi là có thể phát hiện vài cái thi thể, xem quần áo đáng dấp, đều là người trong giang hồ.

Là ai giết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không hiểu sao Vệ Kiêu lại nhớ tới những người Hồng Y ngân giáp quỷ diện kia.

Lúc này lá cây phát ra âm thanh rì rào nhẹ nhẹ, Vệ Kiêu nhiều ngày này võ công đã có chút thành tựu, nỗ lực tăng nhiều, rút đao xoay người lại.

Một người tử y xuất hiện ở phía sau cây, lạnh lùng nhìn thi thể trên mặt đất.

“Người là Vệ Kiêu?”

“Người là ai?” Vệ Kiêu đề phòng hỏi.

“Lạc Lâm sơn trang, Tử Sam.”

Vệ Kiêu vừa nghe, lập tức lui ra phía sau hai bước.

“Có thể giết chết Hắc Y và Hồng Bào, thực lực tịnh tiến không ít.” Tử Sam âm thanh vẫn là thanh thanh nhật nhật. “Vậy để ta tới lĩnh hội người một chút.”

Vệ Kiêu không dám chậm trễ tí nào, con mắt chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm nhân vật nguy hiểm trước mặt.

Tử Sam đột nhiên bay nhanh vọt tới trước mắt Vệ Kiêu, tay phải vươn thẳng tới mặt, Vệ Kiêu cả kinh, vội ngửa ra sau ngăn lại, trở tay vung đao, Tử Sam hư ảnh chợt lóe, giống như dính trên người Vệ Kiêu, nửa bước không nhượng.

Thực quyền hư chuồng, biến hóa thất thường, khiến Vệ Kiêu ứng không xuể, chỉ trong hơn mười chiêu, đã mất lực chống đỡ, liên tục lui về phía sau. Bích Tiêu đao pháp không hề có chút dụng võ, bại thế đã vừa lộ ra.

Sau một trận đánh cấp tốc, Tử Sam nhẹ nhàng thối lui ra ba bước, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn bộ dáng chật vật không chịu nổi của Vệ Kiêu, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường.

“Người, tất bại.”

9. Chương 9

Chương 9

“Người chính là Vệ Kiêu...” Âm thanh thanh thanh đậm đậm chợt vang lên bên tai, từng đợt từng đợt rung động ra, cuối cùng mạt vào phía chân trời.

Tử Sam hút một ngụm khí, tâm phát lạnh, buột miệng nói: “Các hạ người phương nào, thỉnh xin hiện thân.”

Dưới bóng cây mờ mờ ảo ảo hiện ra một mặt hồ sắc xanh, ánh sáng mặt trời không rõ ràng, hư hư thực thực, giống như thủy yêu từ không trung trong hồ mà ra.

Người nọ chậm rãi đến gần.

Mây như hàm yên, đậm nhạt tỉ mỉ, dưới khóe mắt một viên chu sa chói, chợt ẩn hiện ra nơi tăm tối, khi thì đỏ thắm rực rỡ, khi thì trầm tối như đêm. Hắn khẽ nâng cằm, lộ ra cổ áo gấm vân đồ văn chỉ bạc thêu, tinh tế phức tạp.

Chỉ cần đứng ở một chỗ, thiên địa vạn vật cũng phải nhượng ba phần sắc.

Yên Hoài Tuyết nghe bốn phía yên tĩnh một mảnh, không lưu tâm, chủ yếu hơi động thoáng nhú hai hàng lông mày một chút.

“Hắn là người ta cần, ai cũng không được động.”

Vệ Kiêu lúc này mới thấy rõ trên tai phải người này viên kim súc một con phụng hoàng leo lên muốn vỗ cánh cưỡi thiên, hai mắt hồng ngọc thạch rạn vỡ phát sáng, cùng mạt chu sa trước mắt tương ứng thành ánh sáng rực rỡ.

Chỉ tiếc, nhìn thấy hai mắt đóng chặt của người nọ, hắn trong lòng thầm than một tiếng, nhân vật tuyệt thế phong tư thế này lại là một người mù.

Thần vận hoa thải như vậy, mất đi con mắt, cuối cùng cũng thiếu vài phần linh động.

“Tại hạ Lạc Lâm sơn trang Tử Sam vệ, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ.”

“Lạc Lâm sơn trang?” Yên Hoài Tuyết khóe miệng trào phúng rõ ràng, không chút để ý danh xưng thiên hạ đệ nhất trang.

Nhận thấy được khinh thị cùng bất thiện của người tới, Tử Sam càng cẩn thận mở miệng: “Vệ Kiêu quả là người Lạc Lâm sơn trang ta tróc nã treo giải thưởng, mong rằng các hạ đừng nhúng tay vào.”

“Người nếu không muốn chết, lập tức rời khỏi chỗ này, chớ nhiều lời.” Phất phất ống tay áo, đã không còn kiên nhẫn.

“Nếu rời đi, tại hạ làm sao hướng thiếu chủ giao đãi*!” Tử Sam lúc này lấy Lạc Lâm Chấn Quân ra, nhìn đối phương kiên kỳ vài phần.

“Yên Hoài Tuyết ba chữ cũng đủ người giao đãi rồi.”

“Triều, Triều Hoàng Cung chủ!” Tử Sam kinh hãi, sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng không cam lòng rời đi.

“Ai bảo người đi!” Yên Hoài Tuyết xoay người, hướng Vệ Kiêu.

Đã chậm rãi di chuyển được ngoài một trượng Vệ Kiêu cứng còng lưng, thầm than một tiếng, cái lỗ tai cư nhiên linh như thế.

“Đi theo ta.” Yên Hoài Tuyết không để ý tới Vệ Kiêu, trực tiếp hướng về phía trước.

Đảo cặp mắt trắng dã, Vệ Kiêu dứt khoát bắt động.

“Đi theo ta, hoặc là chết ở chỗ này, tự người chọn.”

Sau một lúc lâu, dùng sức đá một hòn đá trên mặt đất cho hả giận, Vệ Kiêu hùng hùng hổ hổ đi theo. Người có thể dọa Tử Sam đi, hắn sao có thể đánh lại? Vì vậy ý nghĩ này còn chưa thành hình, đã bị chết từ trong trứng nước.

“Ê, ta không biết người, với Triều Hoàng cung cũng không có quan hệ gì, làm chi bảo ta theo người!” Nếu nói tới có cừu oán nhưng thật ra là thực, hắn nhớ tới lại cái tên Loạn Vũ luôn cười hì hì kia.

“Người có Hàm Quang cùng Chiêu Uyên.”

“Ta chỉ có một thanh Chiêu Uyên, ta đem trao cho người, người thả ta đi thế nào.” Vệ Kiêu làm khẩu khí thương lượng. Dao dù tốt, cũng không trọng yếu bằng cái mạng nhỏ của mình, dù sao thứ phía trên mình đã nhớ kỹ.

“Ta muốn đám đồng nát sắt vụn đó làm gì.” Trong khẩu khí Yên Hoài Tuyết tràn đầy xem thường, dừng một chút lại hỏi: “Dao pháp trên Chiêu Uyên trao người có thể có học được?”

“Chỉ học xong một hai thức...” Vệ Kiêu sờ không rõ ý đồ của vị Cung chủ này mơ hồ đáp.

Yên Hoài Tuyết nhăn nhu mày. “Đã như vậy, về sau người hãy đi theo cạnh ta, chờ người luyện lĩnh hội đao pháp phía trên, thì tỷ thí với ta.”

“Ninh cô nương, không thấy Cung chủ...” Một người nha hoàn thở hổn hển chạy tới, tràn ngập kinh hoảng.

“Không thấy? Chung quanh đi tìm hết chưa, nói không chừng lại đang ở đâu luyện công...” Nữ tử thân mặc sa yền xanh biếc vẩy tán hoa xoay người, một nhánh trâm điểm châu hoa đào cắm nghiêng trên búi tóc. Diện mạo lãnh diễm, vẻ mặt lại dịu dàng lãnh đạm. Chính thị một trong Tứ Hộ pháp Triều Hoàng cung Ninh Lạc Đồng.

“Tìm rồi tìm rồi, nha hoàn bọn họ vệ đem Triều Hoàng cung trong trong ngoài ngoài lật hết cả cũng không có thấy bóng Cung chủ!”

“Thanh Sơ, người nói Cung chủ đi đâu rồi?”

Nam tử tuấn tú mặc trường sam thương lam nhưng cười nói: “Cung chủ si mê luyện võ, mấy năm này lần nào cùng chúng ta luận bàn không phải ung dung thủ thắng*, sợ rằng sớm cảm thấy không thú vị đến cực điểm. Gần đây giảng hồ thịnh truyền Vệ Kiêu võ công đại thành, danh tiếng thắng gần các cao thủ thiên bảng, võ công trên đao kiếm đó đều là xuất từ Bích Vân Tiêu Thiên, Cung chủ một lòng theo đuổi đỉnh võ cảnh, lại từng bại dưới tay Ân Hồi Ca, người nói hắn sẽ đi đâu đây?”

thủ thắng : giành thắng lợi.

“Nói như vậy là đi tìm mới mẻ đi...”

“Yên tâm, phóng nhãn thiên hạ có bao nhiêu người có thể làm thương hấn.” Thanh Sơ lật qua quyển sách trên tay thản nhiên khuyên nhủ.

“Cũng chỉ có thể mong hấn sớm ngày trở về, vị phu nhân kia thật là có chút đợi không kịp...” Ninh Lạc Đồng hơi nhu mày ngài.

10. Chương 10

Chương 10

“Này, ta nói, chúng ta chỉ là đi tìm chỗ ở, tại sao phải đến thanh lâu!” Khăn tay đủ màu vẩy gọi ở cửa khiến trong lòng Vệ Kiêu một trận run sợ.

Ngẩng đầu, ba chữ to Di Hương lâu chói mắt dưới ánh chiếu loè loẹt của lồng đèn hồng lớn, các cô nương nùng trang diễm mật (diễm mật : trang diễm tươi đẹp), lời nói nhùng nhịu riu ra riu rít, nơi nơi son phấn phiêu hương, lui tới đều là kẻ tửu sắc.

“Khách điểm đều đã đầy, không trụ ở đây thì ở nơi nào?” Yên Hoài Tuyết hơi hơi mở mắt, liếc xéo Vệ Kiêu.

Cho dù dọc theo đường đi đã biết được vị Cung chủ Triều Hoàng cung này không phải một người mù, đột nhiên đối diện với đôi mắt này vẫn là sững sốt chốc lát.

Bằng hàn, cao ngạo, giống như thủy thảo* đáy hồ sâu phù dao* khuấy lên từng cơn sóng nhẹ.

rong lay động bỗng bình dưới đáy hồ.

“Chúng ta có thể tìm hộ nhân gia ở nhờ, sai phòng khách điểm hay là vùng thôn quê hoang dã cũng có thể tạm qua một đêm.”

Yên Hoài Tuyết nhắm mắt lại, hừ lạnh một tiếng: “Không có huân hương, không có cấm bị*, không có dục dũng, không có Trúc Diệp Thanh tốt nhất, chỗ như vậy người có thể ở lại à.”

Đây chẳng phải là nói căn phòng mình sống hai mươi năm qua cũng không phải của người ở? Nhìn người bên cạnh một bộ dáng yên tâm, Vệ Kiêu oán thăm, tên mất mùa chết tiệt, đợi coi người bộ dáng chọc người này, một hồi đi vào có bị đám cô nương đó ăn sống nuốt tươi hay không.

Tú bà sớm đã tại cửa quan sát hồi lâu nhìn hai người rốt cục mở chân bước thì vội vàng mang khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Ô, hai vị công tử, ta nhìn thấy thật lạ mắt, có phải phải lòng hay là cùng trúng cô nương nào hay không? Không có cũng không sao cả, Xuân Đào Đông Tuyết của Di Hương lâu chúng ta đều là thủy linh linh* chọc người thương yêu, nếu không...”

“Câm miệng.” Yên Hoài Tuyết xuất ra thỏi bạc, đưa vào trong tay tú bà sắc mặt không tốt, lập tức khuôn mặt xanh đen của tú bà lại nứt ra thành đóa hoa.

“Công tử ngài có gì cần cứ việc nói.”

“Một gian phòng hảo hạng, rượu và thức ăn, cùng Trúc Diệp Thanh tốt nhất.” Hơi hơi chun mũi, Yên Hoài Tuyết che mũi nói: “Đem người chung quanh đều ngăn ngoài ba bước, mùi son phấn xông đến ta đau đầu.”

“Ôi!” Tú bà mới vừa đáp ứng, đang muốn tiến lên, đã bị Yên Hoài Tuyết đẩy qua một bên, nhằm phía Vệ Kiêu: “Ta nói người.”

Không đợi Vệ Kiêu đáp ứng, liền theo tú bà đi qua đại sảnh.

Vệ Kiêu một trận hỏa đại, không ngờ hần như thế đem mình trở thành gã sai vặt để sai sử! Tuy rằng phần hận, đáng tiếc thế không bằng người, chỉ có thể nhịn xuống.

Trong đại sảnh cô nương thấy Triều Hoàng Cung chủ, mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, nhảy nhót vô cùng, kiểu nhân vật khó gặp như thần tiên như vậy, cho dù một đêm xuân phong, cũng là kỳ ngộ khó có được.

“Nguyệt tỷ tỷ, thấy công tử đó không, cho dù đảo thiếp* ta cũng nguyện ý a...”

“Người đứa nhỏ phóng dăng, thấy nam nhân dáng dấp tốt liền chuyển không chuyển bước.” Nữ tử được gọi là Nguyệt tỷ tỷ cười mắng, một đôi mắt cũng chăm chú vào trên người Yên Hoài Tuyết luyện tiếu dời lên nửa phần.

Nhìn thấy có các cô nương hữu ý vô ý hướng bên cạnh Yên Hoài Tuyết tụ lại, Vệ Kiêu không chút nào ngoài ý muốn một hồi sẽ có cô nương nào đó mảnh mai vô lực ngã sấp xuống ở trước người Cung chủ đại nhân, dĩ cầu thương tiếc.

Trùng con mắt hung ác độc địa nhìn quét một vòng, tóc kiểu cổ đại cùng y phục rách nát bẩn thỉu, vẫn là đem các cô nương dọa dừng bước, nhưng mà lại chặn không được vô số đôi mắt xinh đẹp ánh mắt chán ghét mà phần hận.

Nương, cũng không phải lão tử muốn sắm vai quý dạ xoa, bĩu môi, Vệ Kiêu trong lòng căm giận bất bình.

Ngăn các cô nương, nhưng đã xem nhẹ khách làng chơi tâm sinh ghen tị, thẳng đến một người trông vẻ phú gia công tử đứng ở trước mặt Yên Hoài Tuyết.

“Ê, thẳng, thẳng mù chết...hức... người, người chắn đường của thiếu gia ta... thức thời thì mau tránh ra...” Người tới lung la lung lay, khuôn mặt đỏ bừng, nói năng không rõ ràng, hiển nhiên đã say đến không minh mẫn.

Yên Hoài Tuyết chán ghét vẩy vẩy mùi rượu, thối lui một bước.

“Ồ kìa, Tổng công tử, thế nào xuống lầu đến đây, Mai Hương không cùng ngài sao...” Phú gia công tử này xem ra là khách quen, tú bà vẻ mặt nhiệt tình đi tới hoà giải, lại bị vị này Tổng công tử một tay gạt ra.

“Hừ, Mai... Mai Hương thấy người này...liền... liền mắt hồn mắt vía... Bản thiếu gia không cần nàng nữa...”
Đi về phía trước vài bước, muốn nắm lấy áo Yên Hoài Tuyết. “Dám... đoạt người của Tổng Trọng An ta... người lá gan không... không...” Nói còn chưa nói xong, đã bị người một cước đá lên đầu gối, cả người đập mạnh trên mặt đất, hôn mê mất.

Yên Hoài Tuyết nâng nâng cằm, ý bảo Vệ Kiêu còn ngu ngơ đuổi kịp, thản nhiên lên lầu hai, giống như một cước vừa rồi không chút nào liên quan tới hắn.

Trong đại sảnh đầy chật như thế, một lát, mới nghe được tiếng nói bén nhọn của tú bà: “Ngần hết làm cái gì! Không cần làm sinh ý nữa à! Còn không mang người qua một bên, mau mau sai người bảo đem Tổng Nhị thiếu nhận đi!”

“Sao ngươi chỉ muốn một gian phòng, ta trụ ở đâu?” Vệ Kiêu đi theo Yên Hoài Tuyết đi vào gian phòng bày biện đẹp đẽ, huân hương lượn lờ, bàn trang điểm trong vắt, hiển nhiên đúng khuê phòng nữ tử.

“Người đương nhiên cũng trụ ở đây.”

“Nhưng ở đây chỉ có một cái giường.” Vệ Kiêu chỉ ra sự thực rõ ràng.

“Phòng lớn như vậy, người ngủ đâu cũng được. Ngoài ra, đi nấu nước nóng, đem dục dững đồ đây.”

“Lão tử không phải hạ nhân nhà ngươi, dựa vào cái gì phải làm trâu làm ngựa cho ngươi!” Tượng đất còn có ba phần tính năng của đất, Vệ Kiêu tức giận xông vào, trợn mắt rống to.

“Không có ta, ngươi hiện tại nhất định ở một bãi tha ma nào đó rồi.”

Vệ Kiêu bướng bỉnh, tuy đây là sự thật, nhưng hiện tại cũng không thể thừa nhận khí thế của mình đã yếu đi.

“Làm sao ngươi biết ta đánh không lại tên Tử Sam kia!”

“Chỉ công phu mèo quào đó của ngươi, luyện thêm ba mươi năm e vẫn chưa đủ.”

Vệ Kiêu tức giận mặt đỏ lên. “Vậy ngươi còn muốn cùng ta tỷ thí làm cái gì, ta nội lực thấp, Bích Tiêu Thập Tam thức chỉ biết một hai thức, ngươi đường đường Triều Hoàng Cung chủ cư nhiên chỉ biết khi dễ một người võ lực thấp kém.”

Yên Hoài Tuyết mở mắt ra đến gần Vệ Kiêu, cúi đầu chăm chú nhìn người trước mắt, Vệ Kiêu lúc này mới phát hiện Triều Hoàng Cung chủ này so với chính mình cao hơn nửa cái đầu.

“Ta biết.” Yên Hoài Tuyết từ trong ngực móc ra một tập sách hơi mỏng. “Đây là tâm pháp nhập môn của Triều Hoàng cung, sau đó ngươi học bảy thức Bích Tiêu không thành vấn đề.”

Vệ Kiêu cầm tập kia, tâm trạng đại hỉ.

“Nhanh lên, ta muốn tắm rửa.”

Sau tắm bình phong gấm thêu sơn thủy tỏa lên hơi nước nhàn nhạt, tiếng nước tắm rửa chậm rãi lọt vào tai.

Vệ Kiêu tay nâng tim mẫu mực ngồi ở trong góc phòng, sau một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn bình phong một cái.

Nếu như nói bây giờ chạy...

“Nếu như ngươi dám cả gan chạy trốn, ta cam đoan ngày mai ngươi sẽ từng khúc từng khúc xuất hiện ở bãi tha ma.” Sau tắm bình phong truyền đến âm thanh nhàn nhạt.

Vệ Kiêu phẫn hận cắn răng, tên mù chết tiệt!

Cắm bị : quần áo ngủ bằng gấm.

Thủy linh linh : trong veo như nước.

Đảo thiếp : ý là bao zai, là từ chỉ dành cho nữ tử lấy tài vật trợ cấp cho nam nhân mình yêu.

11. Chương 11

Chương 11

Mùi thơm của rượu và thức ăn bao phủ khắp gian phòng ấm áp, Yên Hoài Tuyết vẻ xanh xao nhìn quét một lần, nhắm mắt lại bắt đầu lẳng lặng ăn cơm.

Ừc ực...

Vệ Kiêu ngồi ở góc tường nuốt miếng nước bọt, thăm mạnh đánh xuống cái bụng. Đồ chẳng chịu thua kém, kêu la cái gì!

Nhưng ánh mắt vẫn như không tự chủ ngó qua, lươn hằm, phù dung yển thái, diêm thủy trửu hoa nhi, nhượng quả ngẫu, đậu hũ thập cẩm...

“Muốn ăn?” Không nhanh không chậm vừa nói vừa ném đồ ăn, Yên Hoài Tuyết hỏi.

Vệ Kiêu không lên tiếng trừng mắt Yên Hoài Tuyết, hần có hảo tâm như vậy, heo nái cũng có thể leo cây rồi.

“Tôi nay đem tâm pháp ta đưa cho người học thuộc hai trang, ta sẽ cho người ăn.”

“Người nghĩ ta học không xong?” Vệ Kiêu khiêu khích nói.

Yên Hoài Tuyết lơ dềnh nhú nhú mày. “Bây giờ người cũng có thể học, muộn chút nữa đồ ăn liền lạnh.”

“Người chờ coi!” Đi trở về góc Vệ Kiêu xếp bằng ngồi xuống, bắt đầu lẩm nhẩm tâm pháp.

“Sau khi thuộc hết tới nội thất.” Buông đĩa trúc chạm hoa, lưu lại một bàn rượu và thức ăn gần như không có động qua lăm, Yên Hoài Tuyết đứng dậy rời đi. “Nhớ kỹ đem trên người rửa sạch sẽ mới tiến vào.”

Vệ Kiêu ngửi ngửi mùi trên người mình, miệng chữm mát vài câu, tiếp tục vùi đầu khổ học.

“Hi hi, nhất định là trong này đi.” Ngoài sương phòng lầu hai Di Hương lâu, chẳng biết lúc nào có một thiếu nữ hai tám xuân xanh đứng đấy.

Váy vàng nhạt liên bộ, la sam tơ màu trắng, cánh tay vòng dây lụa, trên cổ tay chuông bạc leng keng rung động. Đôi mày lá liễu cong nhọn dần, mắt hạnh trong trẻo, khuôn mặt vui vẻ xinh đẹp ngẫu nhiên hiện lên một tia gian xảo.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, thiếu nữ nhìn thấy Vệ Kiêu ngồi ở trong góc, chớp chớp con mắt cười một cái, lập tức lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhàn nhật. Cổ tay phải nhẹ nhàng dao động rung lên, chuông bạc rung động, một đạo khói trắng chợt hiện, hướng Vệ Kiêu bắn tới. Không đợi hần phát hiện, liền một trận văng đầu hoa mắt, vịn góc tường đứng lên lung lay hai cái, lại mềm nhũn dựa vào tường ngã trên mặt đất.

Thiếu nữ dò xét hơi thở Vệ Kiêu, hi hi cười, đi vào bên trong, còn chưa tới gần cửa đã nghe được bên trong truyền đến tiếng hừ lạnh.

“Người nào!”

Nội lực hóa kinh, từ trong phá tung cánh cửa, thiếu nữ cả kinh, nhẹ nhàng nhảy về phía sau, dây lụa trên cánh tay phấp phới, bàn tay trắng nõn nhẹ niết, bột phấn tán bay.

“Chút tài mọn, cũng dám múa rì qua mắt thợ!” Yên Hoài Tuyết nghiêng dờn bước hư, tay phải đánh về phía vai trái thiếu nữ, thiếu nữ chịu đau né tránh.

“Người thế nào không biết thương hương tiếc ngọc như vậy!”

Yên Hoài Tuyết lại một chưởng bổ về phía cổ tay thiếu nữ, tức khắc một đám bột phấn nhiều màu bay đến trên mặt đất.

“Túy Hương Linh Lung tán.” Mở mắt liếc bột phấn trên đất, Yên Hoài Tuyết nhẹ giọng nói.

“Ôi chào, người cư nhiên biết!” Thiếu nữ tròn tròn mắt.

“Người cùng Quý Phủ quan hệ như thế nào?”

“Hi hi, cái này ta có thể không nói hay không. Yên Đại Cung chủ, tiểu nữ tử nghe nói Hàm Quang Chiêu Uyên ở trong tay người, muốn mượn để thưởng thức vài ngày.”

“Lập tức ly khai, có thể ta sẽ lưu người một mạng.” Yên Hoài Tuyết không chút khách khí nói.

“Người ” thiếu nữ tức giận, mới vừa bước về phía trước nửa bước, Yên Hoài Tuyết quay đầu phất tay áo, kinh khí phá không mà đến, đánh trúng bụng thiếu nữ.

Thiếu nữ khê hô một tiếng, rơi xuống ngoài cửa sổ, nhưng lập tức song cửa mở triển khai, dây lụa màu vàng nhạt cuốn cành cây, mượn lực mà lên, đập lên dây lụa phi thân đứng ở trên cây ngoài cửa sổ.

“Hừ, Triều Hoàng Cung chủ, ta nhớ kỹ người.” Thiếu nữ bĩu môi bực bội nói, thoạt nhìn càng tựa như làm nũng.

“Tiểu nữ tử chính là Tổ Thủ Trích Nguyệt Trình Diệu Duyệt, ta sẽ lại đến tìm người!”

Dây lụa bay bay ở trên không càng ngày càng xa, chỉ để lại giọng nữ lạnh lạnh phiêu đảng ở không trung.

Dây trắng cong treo lơ lửng giữa trời, trên đường cái đoàn người rộn ràng rối loạn, phi thường náo nhiệt. Một người thiếu nữ váy sam vàng nhạt ngồi ở trong sạp đậu hoa cạnh phố, tay cầm cái thìa sứ trắng, từng miếng từng miếng ăn đậu hoa thơm tròn nhãn, chẳng biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên bật cười.

“Không biết Phù Dao Hoán Thần hương ta rắc vào trên thân nam nhân kia hữu dụng hay không, hi hi...”

12. Chương 12

Chương 12

“Tĩnh tĩnh...” Yên Hoài Tuyết dùng đầu ngón chân đá đá nam nhân ngã trên mặt đất.

Vệ Kiều rên rỉ hai ba tiếng, cuối cùng vẫn không tỉnh lại.

Nhiều mày, Yên Hoài Tuyết từ trong tay áo lấy ra bình ngọc trắng, để tới chóp mũi Vệ Kiều đưa qua đưa lại hai ba cái, lúc này mới tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Vệ Kiều đỡ lấy cái trán hơi đau đớn, suy nghĩ một chút, hần nghi hoặc nói: “Vừa rồi ta nghĩ thấy mùi rượu kỳ lạ...”

Yên Hoài Tuyết lắc đầu, diện vô biểu tình.

“Nội lực người so với trong tưởng tượng của ta còn kém, mắt thanh tai linh cũng còn chưa tới, bữa cơm đêm nay người liền miễn, tâm pháp thuộc tới trang thứ ba rồi hãy tới tìm ta.”

Vệ Kiều nhìn cái bàn trống không, phát ra tiếng gào rung trời: “Lão tử đói chết rồi! Lão tử mặc kệ!”

“Chú ý đừng có chủ ý chạy trốn, nhớ kỹ, nếu nội hai canh giờ người không thuộc hết, mỗi lần hơn một canh giờ, ta liền phế một chân của người.” Yên Hoài Tuyết tịnh như không nghe thấy nhẹ nhàng phất tay áo, cánh cửa theo tiếng mà đóng lại.

Vệ Kiều bị buồn phiền không thể nói chỉ phải ở trong sảnh thất đá bay ghế cho hả giận.

Phút chốc căn phòng đã khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ có rất xa thính thoảng bay tới vài tiếng đàn sáo tiếng huyền náo của lầu xanh.

Yên Hoài Tuyết ngồi ở trên giường, dung mạo như băng, mát lạnh tận xương. Chu sa chí đỏ sẫm dưới khóe mắt đóng băng.

Nhược U Minh Thần Đại Pháp đã rơi vào giai cảnh, chỉ là Lưu Hồng Tu Ngọc Thủ này, còn có điều khó hiểu, chưa phá bình cảnh.

Tâm tịnh như Yên Hoài Tuyết cũng không tránh khỏi sinh buồn bực, trên Bích Vân Tiêu Thiên người nọ võ công hóa tới nhập cảnh, nghề thị thiên hạ, chính mình bậc tiền cảnh này, chẳng lẽ còn muốn giẫm lên vết xe đổ, thất bại thảm hại!

Hai tay đặt trên đùi, trong lòng lẩm nhẩm tâm pháp, đan điền ấm áp, trong kinh mạch hình như có một luồng khí lạnh chậm rãi lưu động. Nhược U Minh Thần Đại Pháp thuần đường âm hàn, tựa như dòng nước lạnh gợn sóng vậy, đã có chút thành tựu, nếu đợi sau khi đại thành chính là như trăm sông hợp thành biển, băng gió tuyết tuân chỉ thể.

Nhược U Minh Thần Đại Pháp làm cơ sở, mới có thể tu tập Lưu Hồng Tu Ngọc Thủ.

Cái gọi là Lưu Hồng Tu Ngọc Thủ, cùng Nhược U Minh Thần Đại Pháp đồng thuần một mạch âm hàn, công như kỳ danh, lưu lam phân hồng*, hạo tuyết ánh ngọc*, sử dụng đến rất là huyền sắc như huyền*. Song sau khi đại thành một đôi tay như lưỡi băng, hàn khí dâng lên, có thể cắt gần đứt ngọc thạch, một nhánh một lá cây, một hạt cát một tảng đá, ở trong tay này đều có thể trở thành lợi khí* đả thương người.

lưu lam phân hồng : mây mù di chuyển rối loạn cầu vòng (?)

hạo tuyết ánh ngọc : tuyết trắng sáng chiếu trong trắng đẹp đẽ (hoặc đá ngọc)

huyền sắc như huyền : màu sắc rực rỡ như huyền ảo.

Hai kẻ cùng thuộc tính hàn, lúc tu luyện hung hiểm phi thường, cần ngưng thần tĩnh khí, không thể quấy rối.

Yên Hoài Tuyết hai tay khẽ nâng, lóe ra ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt óng ánh, mười ngón không ngừng biến đổi, ở trước ngực bày ra chỉ quyết khác nhau, giữa một thức khẽ vạch, mang ra vài tia sáng rọi, trong khoảnh khắc lại biến mất đi vào hư vô.

Hai tay thả lại trên đùi, lại một lần nữa tĩnh lặng không một tiếng động.

Không biết đã qua bao lâu, hai tay run lên, Yên Hoài Tuyết nhăn chặt mày, trên trán phủ mồ hôi mỏng.

Trong cơ thể luồng khí lạnh trong tĩnh mạch bắt đầu không bị khống chế, khi chậm khi nhanh, không ngừng đánh sâu vào tĩnh mạch, dẫn tới từng trận đau đớn.

Trong lòng cả kinh, hai tay hợp đan điền, Yên Hoài Tuyết vốn định thu công, nhưng phát hiện nâng lên chỉ là uống phí.

Đây là chuyện gì?

Dần dần không thể tập trung tinh thần, trong đầu bắt đầu xuất hiện ảo ảnh. Ân Hồi Ca cầm trong tay trường kiếm, trên cổ tựa hồ còn có thể cảm nhận được xúc cảm mũi kiếm lạnh buốt...

Mờ mịt, sỉ nhục.

Dồn sức lấy lại tinh thần, Yên Hoài Tuyết định trụ tâm thần, đây là điềm báo tử hỏa nhập ma.

Đùng đùng đùng.

Vệ Kiêu dùng sức gõ cửa, người rõ ràng ở ngay bên trong, tại sao không lên tiếng trả lời.

“Người không lên tiếng ta liền trực tiếp đi vào, bụng ta còn bị đói đó!” Vệ Kiêu ở ngoài cửa rống to hơn.

Lúc này, Yên Hoài Tuyết Cực lực bảo vệ tâm thần ổn định kinh mạch, nào còn có thể phân ra tâm thần trả lời.

“Ta vào đây.” Vệ Kiêu đẩy cửa ra thì thấy Yên Hoài Tuyết ngồi ngay ngắn ở trên giường.

“Gọi người như thế nào không lên tiếng.” Ngoài miệng oán giận, Vệ Kiêu đến gần. “Ta học xong rồi, người...”

Lúc này mới phát hiện Yên Hoài Tuyết cau chặt mày, mồ hôi dọc theo hàm dưới chậm rãi nhỏ.

“Người làm sao vậy?” Lấy tay khẽ đụng Yên Hoài Tuyết ngay lập tức có cổ hàn khí hướng hần bức tới, vừa muốn lui thân, đã bị một bàn tay bóp chặt cổ tay.

Giương mắt liền nhìn thấy một đôi mắt hỗn loạn mà điên cuồng.

Yên Hoài Tuyết tại lúc Vệ Kiêu tiến vào liền cảm thấy không ổn, trên người Vệ Kiêu còn có dư hương của Túy Hương Linh Lung tán, sau khi ngửi được áp chế hàn khí bạo động trong cơ thể lại càng khó hơn ba phần.

Lấy huyền hương Túy Hương Linh Lung tán làm dẫn, thiếu nữ gọi Trình Diệu Duyệt đó cùng Quỷ phủ quan hệ bất minh.

Yên Hoài Tuyết lòng sáng tỏ, nhất định là thiếu nữ đó thừa dịp hấn không chú ý thì ở trên người hấn hạ Phù Dao Hoán Thần hương.

Phù Dao Hoán Thần hương nhiều tâm trí người, hấn luyện công cần tĩnh tâm ngưng khí, hai cái tương khắc tương địch, tối dễ tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng mà khi tay Vệ Kiêu chạm vào hấn thì hàn khí kia chạy trốn tán loạn chung quanh, không không chế được hương Vệ Kiêu dâng đi, rốt cuộc Yên Hoài Tuyết ngay cả một chút thần trí cũng đã biến mất.

“Người, người làm gì!” Chống lại cặp mắt kia, Vệ Kiêu tìm một trận mạnh đập loạn.

Yên Hoài Tuyết một tay nắm cái cổ Vệ Kiêu, đem hấn đặt ở trên tường.

Hai chân liền mạng đập đá, hai tay dùng sức tách bàn tay Yên Hoài Tuyết bóp cổ hấn, nhưng không cởi lỏng được.

“Người... Người điên rồi...” Một ngụm cắn ở trên tay, Yên Hoài Tuyết xơi đau, đem người quăng trên mặt đất.

Vệ Kiêu vội vàng đứng lên, còn chưa đứng vững thì lại bị bắt được, lại một lần nữa bị một chưởng đánh ngã xuống đất.

“Người... người như thế khi dễ người! Lão tử liều mạng với người!” Phi thân nhào tới trên người Yên Hoài Tuyết, hai người nhất thời té xuống đất, đè trên người Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu vận khởi tâm pháp vừa mới học được, thừa dịp hấn chưa phản ứng kịp, sử xuất khí lực bú sữa* liên tiếp mấy quyền đánh vào ngực hấn.

*: cứ hiểu là sử dụng mạnh sức ... so sánh gì mờ... =. =|||

Yên Hoài Tuyết trên mặt dâng lên một mảnh đỏ ửng, nhất thời một ngụm máu tươi toàn bộ phun ở trên mặt Vệ Kiêu.

Đem máu trên mặt lau đi, Vệ Kiêu vừa muốn hùng hùng hổ hổ: “Tên mù chết, người mù nội nó...” Lại bị ánh mắt khôi phục thanh minh của Yên Hoài Tuyết dọa trở về.

“Còn không đi xuống.” Yên Hoài Tuyết nhìn Vệ Kiêu ngồi ở trên người hấn, trên mặt đầy là vết máu.

13. Chương 13

Chương 13

“Người nổi điên cái gì!” Vệ Kiêu tức giận khó kìm, lau máu trên mặt, căm giận nói.

Yên Hoài Tuyết ngồi dậy, chỉ nhẹ giọng nói câu không được quấy nhiễu ta, liền không để ý tới Vệ Kiêu, ngồi xếp bằng vận công, khai thông nội lực tán loạn trong kinh mạch. Đợi cho loạn lưu chậm rãi hồi phục lại, mới nhẹ thở ra một hơi, mở hai mắt, trông thấy Vệ Kiêu đã rửa đi khuôn mặt đầy vết máu lẳng lặng ngồi ở trong góc gà gật, ở bên cạnh hấn còn có một chậu nước trong vắt.

Mặc dù Vệ Kiêu không thông hiểu võ công đi nữa, cũng từ các loại dấu hiệu nhìn ra bất thường của Yên Hoài Tuyết, rất giống tẩu hỏa nhập ma mà người trong giang hồ kiêng kỵ, vì thế liền cũng nhận thức được

tình huống nguy cấp không hề tính toán nhiều, chờ y vận công chữa thương, thậm chí còn tốt bụng mức một chậu nước để y rửa mặt.

“Ta vốn định một đường quay về Triều Hoàng cung, nhưng xem ra chúng ta cần đi nơi khác trước...” Đột nhiên vang lên âm thanh Vệ Kiêu cả kinh mạnh ngẩng đầu.

“Người đã như vậy còn không trở về Triều Hoàng cung tĩnh dưỡng cho tốt.” Vệ Kiêu nghe được Yên Hoài Tuyết nói về mặt không tán thành. “Cái này cũng không phải trò đùa, ta nghe nói phạm tẩu hỏa nhập ma, kẻ nhẹ võ công tấn phế, kẻ nặng mạch đứt nhân vong, người...”

Ánh mắt Yên Hoài Tuyết không dễ dàng phát hiện đã nhu hòa vài phần, khoát khoát tay, hiếm thấy giải thích nói. “Ta chính là vì việc này mà đi. Túc Hương Linh Lung tán cùng Phù Dao Hoán Thần hương trộn lẫn, nhiều tâm thần người, tán người ngưng khí, là đại địch của công pháp ta tu luyện, đồng thời hương này rất khó trừ tận gốc, nếu không thận trọng mà chống đỡ, cực kỳ có khả năng lần thứ hai nhập ma, hoàn toàn tổn thương, rất là hung hiểm.”

“Vậy chẳng lẽ ngươi có biện pháp gì?” Linh Lung tán Hoán Thần hương gì gì đó Vệ Kiêu chẳng hiểu, nhưng thoát nhìn Yên Hoài Tuyết tựa hồ đã định chủ ý.

“Thẩm Hàn Băng đàm có thể lấy hàn khí thiên niên đáy đàm giúp ta vận công, loại trừ tàn hương, ngưng thần tĩnh khí, cố công pháp chi căn cơ.”

“Thẩm Hàn Băng đàm?”

Khi Vệ Kiêu đứng ở trong gió tuyết, không ngừng run run môi thì hần rớt cục biết “Thẩm Hàn Băng đàm” bốn chữ có thể nói danh xứng với thực.

Gió lớn pha lẫn đại tuyết thổi nghiêng nghiêng, ngay cả người đều muốn run lấy bảy hai ba lần. Khắp núi tuyết trắng tinh, trông đều trông không đến cuối, thế núi hiểm dốc đứng, hung hiểm phi thường.

“Đây là cái chỗ quỷ quái gì !” Dùng sức hít hít cái mũi, Vệ Kiêu run giọng hỏi.

Yên Hoài Tuyết vẫn nhắm hai mắt, đứng thẳng sừng sững ở trong gió tuyết, trên mái tóc dài phủ một lớp tuyết mỏng.

“Đi thêm một canh giờ sẽ đến Thẩm Hàn Băng đàm.” Gió núi gào thét mà qua, Vệ Kiêu thật vất vả mới nghe được tiếng của Yên Hoài Tuyết.

“Còn phải đi một canh giờ ?!” Vệ Kiêu âm thầm kêu khổ, đôi chân đã đông lạnh tê buốt, hần lại không có tuyết đỉnh nội lực dùng để chống lạnh như Yên Hoài Tuyết, quả thật là thống khổ vạn phần.

Im lặng cúi đầu đi theo sau Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu từng bước một kéo hai chân, hai người không nói gì lại đi một đoạn không ngắn, cho đến khi Yên Hoài Tuyết dừng lại.

Bình một tiếng lên hành trang phía sau lưng Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu lão đảo lui về đằng sau hai bước.

“Sao ngừng lại ?” Vệ Kiêu vừa mới nghi hoặc ngẩng đầu, liền nhìn thấy vách núi cứ như tận trời che ở trước mắt hai người, bên cạnh vách núi cao dốc sâu không thấy đáy.

“Cái này là... người cư nhiên dẫn nhầm đường!” Vệ Kiêu tức giận chỉ vào Yên Hoài Tuyết.

“Đường không sai.”

“Vậy đây...” Tựa hồ nghĩ tới cái gì, hần giương lên mày kiếm đen đậm như thủy quỳ. “Người không phải là muốn bay lên đi? Nhưng ta không thể đi lên, muốn đi chính người... A...”

Gió núi xen lẫn đại tuyết lông ngỗng như con dao nhỏ thổi mạnh hai má, cố sức đem con mắt mở một khe hở, chỉ thấy dấu chân dọc đường hai người vừa rồi đi qua càng ngày càng nhỏ.

Yên Hoài Tuyết khinh công trác tuyệt, vác lên Vệ Kiêu một đường treo lên núi tuyết.

“Thả ta xuống, không cần người khiêng!” Bị thổi một miệng tuyết Vệ Kiêu tận hết sức lực quấy rống to.

Yên Hoài Tuyết nhất thời không quan sát, bị đá trúng đầu gối, lập tức cả người bất ổn, trượt rớt xuống dưới. Tay trái ôm chầm Vệ Kiêu vốn vác bên vai phải, tay phải thoáng chốc tụ khí mở làm hình trảo, móc vào trong tuyết, nắm chắc lấy núi đá.

“Động nữa ta liền phong huyết ngươi.” Nhẹ nhàng một câu uy hiếp nhưng Vệ Kiêu quả thực im lặng không nhúc nhích, trong lòng lại âm thầm hối hận, giống như nữ nhân bị ôm vào trong ngực, còn không bằng vác.

Không có Vệ Kiêu quấy nhiễu, không bao lâu hai người đã đứng ở trên mảnh đất bằng phẳng.

Tuyết đọng ở chỗ này đều dần dần tan thành nước tuyết, đông lại thành băng, thậm chí ở phía xa xa có thể thấy mấy mảng màu xanh biếc như ẩn như hiện.

Bầu trời rộng lớn một màu biếc xanh như tấy, mây giăng như dải đất, lượn lờ thân tể, phẳng phất như nhân gian tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên.

Vệ Kiêu xem trọn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu nói không nên lời.

“Đẹp quá a... Người làm sao biết chỗ này?”

“Trong chốn giang hồ ít ai không biết nơi này, chẳng qua người có thể đi lên rất hiếm.” Yên Hoài Tuyết một bộ dáng ung dung thản nhiên.

Ngẫm lại võ công của Cung chủ Triều Hoàng ít có người địch nổi, Vệ Kiêu gật đầu.

“Huống chi nơi này đã thuộc địa hạt Bích Vân Tiêu Thiên.”

“Bích Vân Tiêu Thiên? Là Bích Vân Tiêu Thiên trong truyền thuyết?” Vệ Kiêu bị tin tức bất ngờ này kinh hãi hút một ngụm khí.

“Sơn môn không phải ở đây, chỉ là chúng ta lánh đi lối khác mà thôi.”

“Nói cách khác...” Vệ Kiêu nuốt ngụm nước bọt, trong lòng lo sợ. “Chúng ta xông vào núi người ta...”

Nhìn Yên Hoài Tuyết gật đầu, Vệ Kiêu hầu như muốn rống to, lại sợ dẫn người đến đây, miễn cưỡng ghen trở về.

“Nếu như bị người phát hiện làm sao bây giờ, mấy cái mệnh cũng không đủ ta và ngươi chết ở chỗ này!” Âm thanh như là từ trong kẽ răng nặn ra.

“Chỉ bằng bọn họ?!” Cười lạnh một tiếng, Yên Hoài Tuyết khoanh tay mà đứng, chậm rãi mở mắt, lộ hết cuồng ngạo.

“Trừ phi Ân Hồi Ca xuất sơn, bằng không thiên hạ này không một người có thể vào mắt ta.”

14. Chương 14

Chương 14

Vệ Kiêu đánh run run nhìn Yên Hoài Tuyết bỏ đi y phục, chỉ một cái quần lót chậm rãi đi vào Thảm Hàn Băng đàm.

Nước không tới eo, tóc dài bập bênh trong nước, bơi bơi dao động, tại trong hàn khí đầu đầu cũng mờ ảo, linh mị quý dị. Giống như là...

Thủy quỷ?

Vệ Kiêu dùng tay đông lạnh đã đến tê dại dùng sức vỗ vỗ mặt, nghĩ cái vớ vẩn gì, đầu óc lạnh cũng không linh quang.

Ngồi ở trong đàm, Yên Hoài Tuyết mở mắt nhìn về phía Vệ Kiêu đang ngây ngốc đứng ở một bên.

“Ồ đây hàn khí tận xương, người nội lực không tốt, ở trong này có hại vô lợi.”

Vệ Kiêu gạt đầu, hận không thể lập tức rời đi đàm bở đông chết người này.

Chỉ nghe phía sau Yên Hoài Tuyết còn nói thêm: “Thấm Hàn Băng đàm ở ven nội sơn Bích Vân Tiêu Thiên, người đừng đi xa, chính mình cẩn thận.” Nhìn bóng lưng Vệ Kiêu dần dần đi xa, mới chậm rãi khép lại hai mắt.

Vệ Kiêu chán chết, đá cục đá, tay phải cầm một cái cây chẳng biết từ nhánh cây nào bẻ ra, ở trên núi tới lui.

Mảnh băng nhỏ vụn dẫm nát dưới chân phát ra tiếng lắc rắc, dòng nước trong khe rạn chậm rãi chảy xuôi, thấm vào vùng rừng cây.

“Âu Lâm, rốt cuộc người muốn làm gì!”

Cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện khiến Vệ Kiêu ngừng lại, hướng tới phía âm thanh đi hai bước, trốn ở sau một gốc cây đại thụ, nhìn xa xa đột nhiên xuất hiện hai người.

“Người buông tay, Hàn Ngữ Hân!” Thiếu niên mặt mày tinh xảo giẫy khỏi tay nữ tử.

“Người bình thường tiểu đánh tiểu nháo thì quên đi, Thiên Quân nhắm một mắt mở một mắt cũng sẽ tùy người, lần này người cư nhiên muốn giết Dương Diệc Linh!”

“Hắn dựa vào cái gì có thể lấy độc sủng từ Thiên Quân. E lệ rụt rè thuần lương? Giả, đều là gạt người!”

“Tiểu Lâm.” Hàn Ngữ Hân giọng nói mềm mại đi, nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay của thiếu niên. “Thiên Quân sẽ không thuộc về bất luận kẻ nào, không phải của người, cũng sẽ không là của Dương Diệc Linh...”

“Ta biết, ta sớm biết Thiên Quân vĩnh viễn sẽ không thuộc về ta, thế nhưng hắn sao có thể quên Dương đại ca? Tên hèn hạ kia có thể ở lại Bích Vân Tiêu Thiên chẳng phải bởi vì lớn lên giống...”

“Tiểu Lâm, không được nói.”

Âu Lâm ghen lời, lớn tiếng nói: “Hắn đem mộc trâm vân hoa Dương đại ca thích nhất làm gãy! Ta tận mắt nhìn thấy, ánh mắt căm ghét như vậy! Hắn sao có thể ngoan tâm như vậy! Dương đại ca là ca ca ruột thịt của hắn mà!”

“Thiên Quân còn chưa nói gì, người tức giận như thế làm chi.” Hàn Ngữ Hân thở dài, an ủi thiếu niên tính tình nóng nảy này.

“Hừ, Thiên Quân hiện tại mỹ nhân trong ngực, sợ là đã sớm đem Dương đại ca quên không còn một mảnh!”

Hàn Ngữ Hân bắt đầu dĩ lắc đầu, Thiên Quân cũng chỉ bắt quá muốn lưu lại một niệm tưởng (suy nghĩ nhớ nhung), một gương mặt nhìn ra ba phần rất giống dù sao vẫn so với vật chết nhìn linh hoạt chút, dễ chịu chút. Những lời này nàng cũng không nói ra.

“Nhìn đủ chưa! Còn không đi ra!” Hàn Ngữ Hân nghiêng đầu con mắt sáng chột lóe, nhìn về phía bên cạnh.

Vệ Kiêu bị dọa ra một thân mồ hôi, đang do dự phải đi ra ngoài hay không.

“Đây không phải không muốn quấy rối nhị vị kẻ tâm sự với nhau sao.” Xa xa đi tới một người nam nhân, tướng mạo tuấn đỉnh, chỉ là người đầy lông la tơ lựa phục trang đẹp đẽ, lông lánh chói mắt, hiển nhiên giống một điểm lão bản thô bỉ lòng tham không đáy.

“Ngọc Hành Quân, không thủ Tàng Bảo lâu của người, chạy đến nơi này làm cái gì.” Hàn Ngữ Hân bày ra biểu tình lạnh nhạt.

“Ngữ Hân, quá khách khí rồi, gọi ta Đình Hạ đi.” Trên khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ nhỉnh nọt.

“Viên Đình Hạ, người tin ta đem Tàng Bảo lâu của người đập bỏ hay không!”

Không chờ tranh luận lại tiếp tục, xa xa truyền đến âm thanh.

“Điều Quang Quân, Khai Dương Quân, Ngọc Hành Quân, nhanh cùng ta tới, Thiên Quyền Quân về núi, chính điện nghị sự.”

Ba người vừa thấy người đứng ở chỗ cao chính là Thiên Tuyền Quân Bạch Lục, nhìn nhau, theo người nọ rời đi.

Vừa nhìn hí không hiểu ra sao, Vệ Kiêu sờ không được ý nghĩ, chỉ biết là đó đều là những nhân vật trên giang hồ tai miệng tương truyền, vừa quay đầu lại, nhin không được kêu a lên tiếng.

Một người trung niên mặt đầy hồ tra xách bầu rượu, ở phía sau hẳn ngồi xuống đất.

hồ tra : râu cắt chưa hết hoặc râu mới vừa dài ra ngắn lại cứng.

“Đừng lớn tiếng như vậy, bọn họ còn chưa đi xa đâu.”

“Người là ai, thần không biết quỷ không hay ngồi ở phía sau ta?”

“Lời này chỉ sợ nên ta hỏi người đi, người xuất hiện tại Bích Vân Tiêu Thiên ta, tại sao?”

“Người là người Bích Vân Tiêu Thiên ?” Vệ Kiêu nhìn nam nhân lời thôi lách thếch này, ngạc nhiên không chắc lắm.

Nam nhân không đáp, uống một hớp rượu, sắc khoái thở dài. “Thống khoái! Có muốn tới chút không?”

Ở chỗ cực lạnh này, có thể uống hai ngụm rượu ấm áp thân thể đương nhiên là không thể tốt hơn. Vệ Kiêu thấy nam nhân không có ác ý, cầm qua bầu rượu, dốc hai ngụm, chất lỏng nóng rất xông qua yết hầu chạy thẳng xuống ngực, toàn bộ thân thể đều ấm áp lên.

“Đưa người.” Nâng bầu rượu trả lại cho nam nhân, Vệ Kiêu nghĩ nghĩ nói: “Bằng hữu của ta bị thương, cần Thảm Hàn Băng đàm ở đây chữa thương, đối với Bích Vân Tiêu Thiên cũng không ác ý.”

Nam nhân không để ý gật đầu, thuận miệng nói câu vậy thì tốt, liền đem bầu rượu ném cho Vệ Kiêu.

“Cái này người giữ đi, ta đi.”

“Này, người tên gì vậy!” Vệ Kiêu luống cuống tay chân tiếp được bầu rượu, nghĩ nam nhân tính cách thô lỗ này đối hẳn rất hứng thú.

“Ha ha, tại hạ Trịnh Trữ, hữu duyên tái kiến.”

Vừa dứt lời, người đã không thấy.

Lại là một cao thủ, Vệ Kiêu hâm mộ thở dài, dựa theo đường cũ trở về.

Chương 15

15. Chương 15

Chương 15

“Người đâu?” Vệ Kiêu trở lại bờ đầm, hướng trong đầm nhìn quanh. Đã sắp hoàng hôn, hơi nước lượn lờ càng sâu, hẳn nheo lại con mắt cực lực tìm kiếm.

“Yên Hoài Tuyết! Yên Hoài Tuyết!” Vệ Kiêu kêu to, nhưng không người đáp lại.

“Kỳ quái, người đâu rồi, sẽ không bỏ lại lão tử tự chạy trước chứ.” Vệ Kiêu đang định tìm xung quanh tiếp, lại bị gì đó ở bờ đầm ngăn cản bước chân.

Cái gì vậy? Đá đá, Vệ Kiêu ngồi xổm xuống, từ trong nước lạnh buốt thẩu xương mò đến, cuối cùng mò tới một cơ thể lạnh lẽo, cố sức đem người từ trong nước kéo lên bờ, lật qua thân thể.

“Yên Hoài Tuyết?” Vệ Kiêu kinh ngạc, lúc này khóe miệng Yên Hoài Tuyết còn lưu vết máu.

Vỗ vỗ gương mặt của hắn. “Này này, người tỉnh tỉnh, đừng dọa ta!”

Yên Hoài Tuyết hơi nhú nhú mày, khóe miệng giật giật, vẫn là không tỉnh lại.

Nghe không rõ hẳn đang nói cái gì, Vệ Kiêu cúi đầu, đem cái lỗ tai tới gần cạnh miệng hắn.

“Người nói cái gì?”

“Lạnh... lạnh...” Đầu Yên Hoài Tuyết hướng trong lòng Vệ Kiêu nhích lại gần, hai tay cũng chậm chậm vòng lại hông hắn, ở trên ngực Vệ Kiêu tìm kiếm ấm áp.

“Thật là, ai bảo người tìm nơi quý quá như thế luyện công, đáng đời!” Miệng tuy rằng nói vậy, Vệ Kiêu vẫn là cởi áo khoác, che lên thân trên trần trụi của Yên Hoài Tuyết .

Trầy trụa công Yên Hoài Tuyết lên lưng, Vệ Kiêu đi về phía lục ý xa xa dần dần đậm, suy nghĩ tìm chỗ nào qua một đêm này rồi hãy nói sau.

Công một tên không hề nhẹ, đi một lát lại ngừng một lát, một đến Vệ Kiêu thở hồng hộc.

“Hừ, chờ người tỉnh, hảo hảo ngấm lại ân cứu mạng đại gia ta, chuẩn bị làm trâu làm ngựa cho đại gia ta đi!” Liếc người phía sau lưng, vẻ mặt không phách.

Khi Vệ Kiêu phát hiện sơn động thì kinh hãi vạn phần, dùng sức lấy tay dụi dụi mắt, sợ là ảo giác.

“Ha ha, đêm nay cuối cùng cũng có chỗ qua đêm rồi!”

Đi vào sơn động, đem người để ở một bên, Vệ Kiêu nhặt một ít nhánh cây, nổi lửa lên. Mang người nâng lên cách chỗ đồng lửa gần một chút, đang muốn bỏ xuống, lại phát hiện hai tay Yên Hoài Tuyết gắt gao ôm hông hắn không chịu buông.

“Buông tay.” Vỗ vỗ người.

Không có động tĩnh.

“Này, thả ra, đồng lửa không thể so với ta ấm áp a!”

Lúc này tay buông lỏng xuống, Vệ Kiêu vừa mới thở ra hơi, đã thấy hai tay Yên Hoài Tuyết kéo vạt áo lót Vệ Kiêu, đầu dùng sức hướng trong cạp.

“Người rốt cuộc là tỉnh hay chưa tỉnh?” Vệ Kiêu nắm kéo lại vạt áo, lui về phía sau. “Tỉnh cũng nhắm hai mắt, ngủ cũng nhắm hai mắt, ta làm sao biết người tỉnh hay là ngủ a!”

Nhưng Yên Hoài Tuyết lúc này ý thức không rõ, hoàn toàn không có phong phạm của ngày trước, chẳng quản gì, mặt để ở cái cổ ấm áp của Vệ Kiêu, một chân cũng cuộn lên thân thể hắn.

“... Ấm...” Yên Hoài Tuyết nhẹ giọng thì thào.

Bị người quần áo bất chỉnh đặt ở dưới thân cạp sát, Vệ Kiêu không tự giác liền nghĩ tới cô nương mặc người đùa giỡn trong thanh lâu, khuôn mặt nhất thời đỏ phơn phớt, còn may da đậm nhìn không ra lắm.

“Ta nói, người đừng nhiều quanh quẩn được không a, một đại nam nhân, khó coi bao nhiêu a... người...” Nói được một nửa thì dừng lại, Vệ Kiêu mở to hai mắt nhìn, thân thể cứng ngắc không một cử động.

Ảo giác... đúng... là ảo giác...

Xúc cảm lạnh lẽo vừa lướt nhẹ qua môi.

Tay trái đè ép môi của mình, Vệ Kiêu nghĩ muốn xác nhận vừa mới có phải ảo giác hay không.

Phượng hoàng trên nhĩ sức trước mắt không ngừng chớp lên, hai mắt hồng ngọc thạch ánh lên ánh lửa, phi thường lấp lánh, tựa như vật còn sống, suýt muốn tổn thương hai mắt Vệ Kiêu.

Mãi đến cảm xúc tỉnh tã trơn nhẵn băng lạnh dán lên hai má, Vệ Kiêu mới phát hiện má phải bị Yên Hoài Tuyết nhẹ cạp, mạnh đẩy ra người trên thân, thật... thật sự là gặp quý...

Vệ Kiêu dùng bàn tay một phen lau mặt, đứng dậy, muốn mượn cái này bỏ đi sốt nóng trên mặt.

Người trên mặt đất vẫn nhú lại mày, muốn bắt lấy cái gì, khuôn mặt như bạch ngọc bị tóc đen rối loạn che hơn phân nửa, lại vẫn hờn xiêu phách lạc, y phục khoác trên người rồi rạc xuống, dưới ánh lửa cả người tản ra màu sắc nhàn nhạt.

Vệ Kiêu nhìn chăm chăm chu sa chí Yên Hoài Tuyết lúc này đỏ sẫm xuất thần, nhân vật như vậy quả nhiên là một tai họa a. Nếu nữ tử sinh như thế này, chỉ cần giọng ảm lụa mỏng, chỉ sợ khuynh nhân quốc thành cũng không nói chơi.

Ánh mắt vừa dời, thì phát hiện bàn tay tìm ảm áp của Yên Hoài Tuyết, gần như muốn vươn đến trên đồng lửa, vội vã tiến lên một bước, kéo người sang trên mặt đất rời xa đồng lửa.

“Người thế nào sẽ không làm người ta bớt lo a...” Thấy người nọ vừa lại đả xà tùy côn thương* quần lên người mình, Vệ Kiêu bất đắc dĩ thở dài, tựa ở bên vách đá ngồi xuống, mặc người nọ nằm sấp ở trên người mình, nhưng không phát giác tâm mình lại mềm nhũn.

Nắng mai dần hiện.

Yên Hoài Tuyết chậm rãi mở hai mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, hần luyện tập võ công tính thuần âm hàn, thân thể đã thật lâu không ảm áp qua như thế này, vừa khê động, liền phát hiện người trong lòng.

Lúc này vị trí hai người bất đồng với tối hôm qua, Yên Hoài Tuyết nằm nghiêng ở một bên, Vệ Kiêu từ đầu đến chân cả thân mình hầu như đều ở trong ngực hần, đầu gối lên vai hần, đang ngủ say, hơi thở ảm áp phun tại cổ hần.

Cách đó không xa đồng lửa chỉ còn lại tro tàn, nhìn quanh bốn phía, Yên Hoài Tuyết suy đoán ra đại khái.

Hôm qua tại Thảm Hàn Băng đàm loại trừ tàn hương, tuy rồi cuộc thành công nhưng trong đàm hàn khí mạnh ngoài dự đoán của hần, lúc vận công, hàn khí nhập thể, nhất thời không chế không được, suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, nhưng cuối cùng là bị thương phủ tạng.

Chuyện sau đó hần không nhớ rõ ràng bao nhiêu, chỉ là trong mông lung tìm được nguồn nhiệt, liền thoải mái đi tới dựa vào. Nói vậy nhất định là người hiện trong ngực này.

Sống đến bây giờ, đây là lần đầu tiên tỉnh lại bên cạnh có người thân cận, trong lòng Yên Hoài Tuyết khó tránh khỏi có chút khác thường, lại xen lẫn vài phần lúng ta lúng túng.

Nắng sớm đánh vào trên mặt Vệ Kiêu, không biết mơ thấy cái gì, trên mặt nụ cười thỏa mãn.

Trước khi ý thức được, tay Yên Hoài Tuyết đã nhẹ xoa đôi môi dày khô ráo của Vệ Kiêu, trước mắt đứng khuôn mặt tuần lãng.

“Ừm...” Vệ Kiêu trở mình, xem chừng lập tức sẽ tỉnh. Lúc nghiêng người, cổ áo trượt ra một mảnh thúy ngọc điêu khắc thành lá trúc, buộc lên dây đỏ, treo ở trên cổ.

Lấy tay nhẹ nhàng ngắm nghía mảnh thúy ngọc này, Yên Hoài Tuyết có chút mê hoặc hành vi của mình vừa rồi, trên mặt hiếm thấy mang theo vài phần mờ mịt.

Vệ Kiêu mơ mơ màng màng mở hai mắt, ý thức được trước mắt có người, liền không tự chủ được lộ ra một nụ cười, đợi sau khi thấy rõ gương mặt lạnh như băng không có biểu tình gì kia là ai, quát to một tiếng.

“Người làm gì!”

Thấy người tỉnh, Yên Hoài Tuyết khôi phục vẻ mặt lãnh ngạo không tình nguyện kéo ra khoảng cách, lại trở thành Triều Hoàng Cung chủ cao cao tại thượng.

“Những lời này hẳn là hỏi chính người.”

“Ta?” Vệ Kiêu cúi đầu nhìn nhìn, khóe miệng run lên.

Yên Hoài Tuyết nhìn thấy hần đỏ bừng lỗ tai, tâm tình khó có được khoan khoái.

Thực sự là mắc cỡ chết người! Từ đầu đến chân gần như đều bị người ôm vào trong ngực, cái này quên đi, bản thân cư nhiên còn ôm eo đối phương, một bộ dáng chìm to tựa vào người buồn nôn!

Lập tức buông tay ra, đứng lên.

“Còn không phải bởi vì người ôm lão tử, nếu ngày hôm qua không thấy người đáng thương như vậy, mới sẽ không...” Thực sự là càng nói càng không có thể diện, Vệ Kiêu thẹn quá thành giận. “Không nhiều lời với người, lão tử đi ra ngoài tìm đồ ăn!”

Một mình Yên Hoài Tuyết ở lại, không tự giác cong một đôi mắt đẹp. Đáng tiếc bậc màu sắc xinh đẹp vô song này, hơi lướt qua, không người thấy.

Vào lúc đợi Vệ Kiêu ôm một đồng quả đại trở về, Yên Hoài Tuyết y dung đoan trang ngay thẳng ngồi ở một bên, ném cho hắn một cái ánh mắt vì sao chậm như vậy.

Vệ Kiêu lúc này mới thở phà nghĩ đến, tại sao lại là lão tử đi tìm thức ăn?

Đả xà tuý côn thượng – Đánh rắn tuý gậy : Câu này không phải do danh nhân nào ghi chép lại, mà chỉ là một câu thoại được lưu truyền trong dân gian dạy về cách đánh rắn ở vùng Lĩnh Nam. Phía nam có nhiều thứ dịch bệnh và vật độc hại, thường xuyên có rắn rất độc trùng và chuột bọ. Roi trúc mềm, côn cứng. Loài rắn có sở trường quấn quanh những vật cứng, nếu vụt gậy xuống không đánh trúng ngay điểm yếu của rắn có thể sẽ bị rắn vặn thân, nhe nanh, cắn lại người đánh rắn. Vậy nên phàm là người đánh rắn sẽ không bao giờ dùng côn mà dùng roi trúc để đánh rắn.

“Đả xà tuý côn” kỳ thực là “Mộc côn đánh rắn, rắn tuý loại gậy”.

Câu này ngụ ý con người có thể xem xét thời cơ, thuận theo thời thế tình hình mà làm, để đạt được lợi ích lớn. Lấy câu “Đả xà tuý côn thượng” để sánh với tranh đấu chốn nhân gian để ám chỉ: Kẻ bị công kích giỏi về cách dùng mảnh khỏe thủ đoạn để lợi dụng luồng lách sơ hở, phản kích nhanh nhạy, khiến đối phương cảm thấy khó giải quyết. [Nguồn : Đài Lạc]

16. Chương 16

Chương 16

“Ngày hôm qua ngươi làm sao vậy?” Gặm quả đại, Vệ Kiêu nhin không được hỏi.

“Ta đoán sai hàn khí mạnh của Thảm Hàn Băng đàm, ngày hôm qua hàn khí nhập thể, bị nội thương.”

“Vậy giờ sao? Chúng ta thế nào xuống sơn?”

“Không có gì đáng ngại, đợi ta tu dưỡng mấy ngày, thì có thể xuống núi.” Yên Hoài Tuyết ngồi xếp bằng, liền chữa thương, nhớ tới cái gì, lại ngẩng đầu.

“Chúng ta sợ rằng đã vào nội sơn Bích Vân Tiêu Thiên, trong lúc này ngươi đừng đi khắp nơi.”

“Ừ. ” Vệ Kiêu thuận theo gật đầu, nếu như lúc này đụng mặt những người trước đó nữa, Yên Hoài Tuyết còn bị nội thương, cho hắn mượn bốn chân hắn cũng chạy không thoát a.

“Ta đi tìm chút nước, lập tức sẽ trở lại.” Cầm lấy cái chén bể chẳng biết từ đâu ra, Vệ Kiêu đi ra ngoài động.

Nơi nơi bóng cây xanh thấp thoáng, Vệ Kiêu múc một chén nước, ngừng thân lại. Bị nội thương, có nên bắt một con thỏ rừng hay gì đó bổ bổ thân thể một chút không? Nhìn thấy bộ dạng chính mình nhúu mày suy tư trong nước, Vệ Kiêu đột nhiên dừng lại, mình hảo tâm như vậy để làm chi! Chính hắn đem mình nắm tới chỗ này!

“Dương Diệc Linh, ngươi đừng chạy, ngày hôm nay ngươi không thể không chết!” Trong rừng truyền ra tiếng chửi bậy, hù dọa một đám chim tước.

“Hừ, chỉ bằng ngươi? !” Hắc y nhân phía trước đứng ở trên ngọn cây, trên mặt khinh thường.

“Nhiều lời vô ích, ngươi chịu chết đi!” Âu Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, nâng kiếm liền đâm.

“Dừng tay!” Hàn Ngữ Hân một kiếm ngăn giữa hai người.

“Ngữ Hân tỷ tỷ, ngươi tránh ra. Hôm nay ta không thể nhin được nữa!”

“Ta biết ngươi thích Thiên Quân, thế nhưng Thiên Quân chỉ thích ta! Ta cho ngươi biết, cho dù ngươi ghen tị, cho dù đem ta giết, Thiên Quân nhất định cũng sẽ không thích ngươi!”

“Tên hèn hạ, đem y phục Dương đại ca cởi ra!”

“Người nghĩ ta thích mặc? Quần áo tối như mực thế này quả thực xấu muốn chết! Người muốn ta cởi ra, tốt, ta cởi!” Nói xong Dương Diệc Linh nắm kéo vạt áo trước y phục võ vụn, vài cái đã đem y phục lột xuống.

Âu Lâm nhất thời nóng đỏ mặt, một tay đẩy ra Hàn Ngữ Hân, gương kiếm hướng Dương Diệc Linh đâm tới, nhưng lại bị chặn.

“Người làm gì.” Âm thanh gọn sóng không sợ hãi, chiếu vào tầm mắt chính là một khuôn mặt uy nghiêm cương nghị.

“Bạch Lục, người đừng cản ta, bằng không chớ có trách ta không lưu tình diện!”

tình diện : tình cảm và thể diện.

“Không có mệnh lệnh của Thiên Quân, người này, người không giết được.”

“Không giết được cũng phải giết, có nghiêm phạt gì ta nhận.”

Vệ Kiêu thấy đám người kia, ngực thẳng hô không may, bưng lên bát mà lặng lẽ rời đi.

“Ai!” Hàn Ngữ Hân hai ngón tay kẹp lấy một viên đá, hướng phía dưới bắn ra.

Vệ Kiêu bỏ lại bát, hướng bên cạnh lăn một vòng, né cục đá, co cẳng bỏ chạy.

“Viên Đình Hạ, mang Dương Diệc Linh trở về, người còn lại đi theo ta.” Nói xong, Bạch Lục đi đầu, một đám người đuổi theo Vệ Kiêu mà đi.

Bóng lưng đám người càng ngày càng xa, Viên Đình Hạ khuôn mặt đau khổ từ trong bụi cây đi ra, thật là, lại đem thứ vô tích sự này ném cho hắn.

Dương Diệc Linh ngửa đầu kiêu căng, vênh vênh vào vào đứng ở một bên.

“Người tốt nhất ngoan ngoãn theo ta trở về, đừng để ta phải thỉnh, người ta từng thỉnh đều ở trong âm ty địa phủ sung sướng ni.”

“Người dám?”

“Ta cũng không phải Bạch Lục.” Viên Đình Hạ nheo lại con mắt, làm cho Dương Diệc Linh một trận lạnh cả người.

Bên kia, Vệ Kiêu chạy chạy mới phát hiện đường chạy đây là về sơn động, Yên Hoài Tuyết trọng thương chưa lành, vụ sự vô bổ (chuyện không có ích lợi gì), cắn răng một cái nhắm hướng bên kia chạy đi, lại bị chặn đường.

“Người là người phương nào, vì sao ở trên Bích Vân Tiêu Thiên ta.”

“Ta là...”

Không đợi Vệ Kiêu nói, Âu Lâm bị Hàn Ngữ Hân kéo tới chặn đứng câu chuyện, mới vừa rồi không giết được thằng hèn hạ kia, đang lo cơn tức không chỗ phát tiết.

“Hắn đến đây khẳng định không có hảo ý, trước trời lại nói sau!”

Tránh thoát một kiếm Âu Lâm, Vệ Kiêu trong lòng hối hận không có đem Chiêu Uyên đao đi ra.

“Còn có chút công phu.” Hàn Ngữ Hân Bạch Lục thấy Âu Lâm một người dư dả, cũng ở một bên xem chừng, không ra tay.

Vệ Kiêu luống cuống tay chân, ngã, y phục rách vài chỗ, mắt thấy sẽ ngăn không được kiếm của Âu Lâm.

“Muốn chết!”

Một đường ánh sáng màu trắng chảy vòng xung quanh chợt lóe lên, Âu Lâm cả kinh, cứng tại giữa không trung, xoay người bay qua. Ánh sáng trắng xẹt qua thân cây, lưu lại dấu vết thật sâu.

Vệ Kiêu nghe được âm thanh kia, đầu tiên là vui vẻ rồi lại căng thẳng, người này tới làm gì, có nội thương thì phải hảo hảo ở lại.

“Các hạ là...”

“Triều Hoàng cung chủ, Yên Hoài Tuyết.” Một âm thanh khác giải đáp câu hỏi của Bạch Lục.

Bạch Lục nhìn thấy Tiểu Tịnh Dạ đột nhiên xuất hiện gật gật đầu.

“Nhị vị nếu tới Bích Vân Tiêu Thiên, e rằng cũng phải theo chúng ta lên núi một chuyến.”

“Các người bốn người mà muốn lưu lại chúng ta?” Yên Hoài Tuyết thấy Vệ Kiêu thụ thương, lửa giận xông lên, ít có thể tự kiềm chế, mặt lạnh như hàn băng thiên niên. “Cho dù Thất Quân tề tụ, có thể kéo dài một giờ nữa khác hay hai hay không còn chưa nói.”

“Cuồng vọng!” Âu Lâm đầu tiên nâng kiếm nghênh tiếp đi, chiêu chiêu đều bị Yên Hoài Tuyết dễ dàng tránh được.

Bạch Lục, Tiểu Tịnh Dạ nhìn nhau, cũng gia nhập đi vào, Yên Hoài Tuyết lấy một địch ba, không thấy lúng túng. Trong nhất thời lá bay đá vỡ, đánh biết bao đặc sắc.

Mà Vệ Kiêu đối lại Hàn Ngữ Hân, thật là kém quá xa, chật vật không chịu nổi. Hàn Ngữ Hân bắt lấy đầu vai Vệ Kiêu, một chưởng chụp lên ngực, mà gần như đồng thời nàng kêu thảm một tiếng, té trên mặt đất.

“Người đáng chết!” Ôm chằm Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết nhìn chằm chằm Hàn Ngữ Hân, hai tay hàn khí hơi mỏng tràn ra, thỉnh thoảng thoáng hiện tràn ngập màu sắc.

“Khỏi đánh, chạy mau!” Vệ Kiêu ở bên tai Yên Hoài Tuyết nhẹ giọng nói, Yên Hoài Tuyết hơi do dự. Hắn đây bậc người cao ngạo từ trước đến giờ không thắng thì thua, nửa đường chạy trốn quả thực mất thân phận.

“Đừng nghĩ nữa, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Vệ Kiêu ho khan sột ruột nóng vội nói, này một chưởng, có lẽ bị thương.

“Nếu muốn báo thù, thì tới Triều Hoàng cung.” Nửa ôm Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết vài cái tung người liền biến mất thân ảnh.

“Không cần đuổi theo, trước bẩm báo Thiên Quân.” Bạch Lục ngăn mọi người.

“Tại sao chứ, y quá cuồng vọng!” Âu Lâm không khí khó nhịn, chỉ cảm thấy hôm nay mọi việc chẳng như ý.

“Chúng ta giữ không được y.” Bạch Lục một câu nói liền chặn trở về.

17. Chương 17

Chương 17

Yên Hoài Tuyết Vệ Kiêu hai người lúc này ở Thanh Ô trấn dưới chân núi Bích Vân Tiêu Thiên. Ngày ấy Yên Hoài Tuyết cậy mạnh cùng đám người Bạch Lục đánh nhau một phen, sau đó lại mang Vệ Kiêu cưỡng ép xuống núi, thương cũ chưa lành lại thêm thương mới, mới xuống vách đá gió tuyết, một búng máu liền phun ra, hàn khí xâm nhập tĩnh mạch, sắc mặt xanh trắng. Hai người không dám dừng lại nhiều, đi tới chỗ Thanh Ô trấn này ngồi tạm thời rồi thu xếp tiếp.

Trải qua mấy ngày điều dưỡng, thương thế Yên Hoài Tuyết đã tốt tám chín thành.

Hai người ngồi ở trong sạp đậu hoa, Vệ Kiêu bên cạnh đã đặt xuống ba bát rỗng.

“Ông chủ, thêm chén nữa!” Lau mép, nhìn thấy chén đậu hoa trước mặt Yên Hoài Tuyết hầu như chưa hề đụng tới.

“Người sao không ăn, ta nói với người, đậu hoa viết trên chiêu bài sập này tuyệt thật không khoác lác! Vừa mềm lại vừa trơn, ăn một chén còn muốn tiếp chén thứ hai!”

Dùng thìa múc một muống, đưa tới bên miệng Yên Hoài Tuyết.

“Thật sự, không lừa người, người thử xem.” Qua nhiều ngày ở chung, Vệ Kiêu xem hai người như đồng hoạn nạn qua, quan hệ coi như là từ từ hòa hợp.

Yên Hoài Tuyết nhẹ nhàng cau mày, do dự, nhất là khi nhìn thấy mép bát đầy mỡ chưa rửa.

Không đợi hần cự tuyệt, Vệ Kiêu đã đem thìa đưa vào miệng Yên Hoài Tuyết, sau đó cười ha ha.

Yên Hoài Tuyết nuốt không được, nhổ ra cũng không phải, dần dần ở trong miệng ra hương vị.

Cổ họng khê động, nuốt xuống.

“Thế nào, ta nói không sai chứ!” Thấy Yên Hoài Tuyết cầm lấy thìa lại đưa vào miệng một ngụm, Vệ Kiêu đắc ý phi thường.

Yên Hoài Tuyết hơi gật gật đầu không thể nhận ra: “Ngày mai chúng ta lên đường hồi Triều Hoàng cung, mấy ngày này người tiếp tục luyện tâm pháp ta đưa người.” Thoảng suy nghĩ một chút. “Không hiểu thì hỏi ta.”

“Ừ, được.” Đã nhiều ngày dưới sự chỉ điểm của một cao thủ như Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu không chỉ tu luyện nội lực tiến triển cực nhanh, mà ngay cả Bích Tiêu Thập Tam thức trên Chiêu Uyển đảo cũng rất có tiến cảnh.

Hai người ăn xong đậu hoa thì trở về khách điểm. Thanh Ô trấn vốn không lớn, đường phố chật hẹp, có vẻ rất chật chội. Vệ Kiêu tâm tính hoạt bát, ở bên trong lủi băt diệc nhạc hồ, chỉ chốc lát sau trên tay đã có hơn một xâu mít quả cùng một cái mặt nạ. Yên Hoài Tuyết có vài phần không kiên nhẫn chen chúc trong đám người, hần lúc này đã động ý nghĩ dùng khinh công đi về trước.

bắt diệc nhạc hồ : không gì vui hơn.

“Này, đuổi kịp a!” Trông Yên Hoài Tuyết sẽ bị đám người dồn xuống đằng sau, Vệ Kiêu nắm kéo tay hần, tiếp tục đồng đi một chút tây nhìn một cái.

Đám người đột nhiên tủa loạn, Vệ Kiêu bị lấn một trận lão đảo, đang muốn xem chuyện gì xảy ra, lại bị Yên Hoài Tuyết nhẹ kéo, chân nam đá chân chiêu ngã vào trong lòng hần.

“Làm sao vậy?” Quay đầu chỉ kịp thấy một mặt bóng vàng giục ngựa mà qua. “Trên đường cái kỵ mã, cũng không sợ đụng vào người.” Vệ Kiêu bĩu môi thì thầm quay đầu lại, đối diện đôi mắt Yên Hoài Tuyết.

Một tay nắm thật chặt đối phương, phía sau cổ còn có một tay của Yên Hoài Tuyết đỡ lấy hần, bốn mắt nhìn nhau, Vệ Kiêu chỉ cảm thấy lỗ tai đều muốn thiêu cháy rồi.

“Ha ha, mít quả sắp tan chảy rồi.” Vệ Kiêu một bên xấu hổ nói đùa, một bên lui ra phía sau một bước. Tay Yên Hoài Tuyết cũng tự nhiên mà từ sau cổ hần buông.

“Trở về khách điểm đi!” Cũng không quay đầu lại, Vệ Kiêu nhắm về phía trước đi, cái tay phía sau lôi kéo Yên Hoài Tuyết thấy đối phương không có ý thả ra, cũng chỉ tùy hần lôi kéo.

“Đều là nam nhân lôi kéo sợ cái gì!” Mạnh mẽ cắn một ngụm mít quả, Vệ Kiêu an ủi mình.

Yên Hoài Tuyết đi theo đằng sau, đường nhìn rơi vào trên hai tay nắm nhau, trên mặt chậm rãi hiện ra mỉm cười, làm người bên đường đều ngừng chân không tiến.

Tuy không biết vì sao, nhưng cảm thấy bên cạnh có một người, hảo xuất ý hồ liêu.

Hai người vừa mới trở lại gian phòng, Yên Hoài Tuyết ánh mắt lạnh, đẩy ra Vệ Kiêu, một chưởng đánh về phía sau cửa. Sau cửa nhất thời truyền đến tiếng kêu đau đớn, theo tiếng chuông leng keng thanh thúy, bay ra hai mảnh dây lụa vàng nhạt cuốn lấy cánh tay phải Yên Hoài Tuyết, Yên Hoài Tuyết mượn lực vịn cổ tay, lập tức kéo ra người đằng sau cửa.

Vừa thấy mặt, hai người đồng thời thốt ra: “Là người!” Chỉ bất quá Yên Hoài Tuyết là chán ghét, mà nữ tử hoàng y kia là kinh ngạc cộng thêm vài phần mừng rỡ sống sót sau tai nạn.

Thấy Yên Hoài Tuyết tựa hồ không có ý tứ buông tay, Trình Diệu Duyệt vội vàng phân rõ nói: “Lần này là vừa khéo, ta thật không cố ý đi theo các người.”

Vệ Kiêu phát hiện hai người là có quen biết, cũng an tâm.

Trình Diệu Duyệt gian xảo cười cười, lộ ra hai lúm tiên nhạ: “Các người xuất hiện ở chỗ này, là đi Bích Vân Tiêu Thiên giải Phù Du Hoán Thần hương đi.”

“Đã giải rồi.” Yên Hoài Tuyết một bộ dáng không muốn nói nhiều nữa câu, Vệ Kiêu thay hấn trả lời.

“Các người cứ nhiên lên Bích Vân Tiêu Thiên!” Trợn con mắt hạnh tròn tròn, Trình Diệu Duyệt vẻ mặt khiếp sợ, bất quá chớp mắt lại là một bộ dạng đương nhiên.

“Cũng đúng, dù sao Triều Hoàng Cung chủ là nhân vật có thể cùng Bích Vân Tiêu Thiên Thiên Quân vượt qua mấy trăm chiêu, nếu là lên không được Bích Vân Tiêu Thiên, chẳng phải là hữu danh vô thực.”

“Làm sao người biết việc này.” Yên Hoài Tuyết cùng Ân Hồi Ca ở trên Bích Vân Phong tỷ thí mặc dù không cố ý giấu diếm, nhưng cũng không phải có thể tại khắp nơi trong chốn giang hồ nghe nói. Huống chi Bích Vân Tiêu Thiên từ sau khi bị Ma giáo bị giết vẫn phong sơn, chỉ có Thất Quân đứng giờ xuống núi tra xét xử lý một ít công việc hằng ngày.

Lúc này Trình Diệu Duyệt ngồi ở bên bàn, nâng cằm, cười tủm tỉm nói: “Ta tự nhiên có biện pháp của ta, cái này cũng không thể nói cho người.” Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Vệ Kiêu: “Ta là Trình Diệu Duyệt, người đây?”

“Ta là Vệ Kiêu, Diệu Duyệt cô nương, người tới nơi này có chuyện gì sao?” Cho dù gốc mấy Vệ Kiêu cũng phát hiện quan hệ Trình Diệu Duyệt cùng Yên Hoài Tuyết điều không phải tốt như hấn tưởng tượng.

Thanh Ô trấn chỗ xa xôi, lại không lắm phồn hoa, trừ phi là nghĩ muốn đặt chân Bích Vân Tiêu Thiên, bằng không ít có người trong giang hồ đến nơi này.

“Ôi, đây không phải chính ta nguyện ý tới, bốn cô nương là bị cái tên Tổng Nhung kia truy sát tới.” Trình Diệu Duyệt nhả lại hàng mày đẹp lá liễu, phiền cực kỳ phiền.

“Người nói chính là Đạo Quân Tổng Nhung của Tổng gia?” Loại danh nhân giang hồ này Vệ Kiêu vẫn là nghe qua, huống chi hấn từng còn ở Tổng gia làm hỏa kế.

“Chính là hấn, nhỏ mọn chết, bốn cô nương nghe nói Thừa Ảnh kiếm rơi vào Tổng gia trong tay cái tên phế vật nhị thiếu Tổng Trọng An, vốn muốn mê vưng hấn lấy Thừa Ảnh thưởng thức hai ngày, nào dè Tổng Nhung giữa đường tới chặn quấy nhiễu chuyện tốt của ta, sau khi đem ta đả thương còn liên tục đuổi theo ta, cho nên ta mới trốn tới địa phương quỷ quái này, còn đụng phải các người.”

“Vậy người kế tiếp đi nơi nào.” Vệ Kiêu hỏi, hấn đã từ trên mặt Yên Hoài Tuyết thấy được dấu hiệu không kiên nhẫn.

Trình Diệu Duyệt tính cách hoạt bát, làm việc không bám vào một khuôn mẫu, lắc lắc đầu hưng phấn nói: “Lạc Lâm sơn trang lập tức sẽ cử hành đại hội võ lâm, lão gia tử Lạc Lâm gia sẽ chính thức thoái vị, võ lâm Minh chủ mới sẽ ở trong đại hội này tuyển ra.” Trình Diệu Duyệt nhìn Vệ Kiêu ánh mắt lấp lánh, hiểu rõ nói: “Thế nào, có muốn đi cùng hay không?”

Tuy rằng Vệ Kiêu rất hướng tới võ lâm đại hội giang hồ anh hùng hào kiệt tề tụ, thế nhưng trước tiên không nói hiện tại Lạc Lâm gia Tổng gia cùng vô số người trong giang hồ thêm nhỏ dãi Chiếu Uyên đao đang tìm hấn, vị Cung chủ đại nhân ngồi cạnh kia chính là một lòng muốn về Triều Hoàng cung.

“Ồm, ta vẫn còn...”

Trình Diệu Duyệt nhìn ra Vệ Kiêu lo lắng, ném cho hấn một cái nhân bì diện cụ, sau đó quay đầu đối Yên Hoài Tuyết nói: “Yên Cung chủ, lần này Vong Xuyên thành chủ Trì Trọng Hành cũng sẽ đi đại hội võ lâm, võ công hấn nghe nói cùng vị Thiên Quân kia như nhau bất phân nha, đây chẳng phải là ở trên người?”

Yên Hoài Tuyết mở mắt ra: “Chúng ta đi Lạc Lâm sơn trang.”

Vệ Kiều Trình Diệu Duyệt nhìn nhau, che miệng cười trộm.

xuất ý hồ liêu : bất ngờ.

18. Chương 18

Chương 18

Bạch ngọc ỷ, vân sương sa, trong lư hương khói nhẹ dịu dịu bay lan.

bạch ngọc ỷ: ghế dựa bạch ngọc.

vân sương sa : vải mỏng mây trắng.

Ánh sáng trên mặt đất có thể thấy được hình ảnh vô số vết máu li ti tung tóe.

Tiểu Tịnh Dạ quỳ trên mặt đất cắn răng, mồ hôi ẩm tóc dán trên trán, tùy ý rơi ở trên lưng lưu lại từng đường vết máu.

Sáu Quân còn lại đứng một bên, không dám mở miệng. Mãi đến Tiểu Tịnh Dạ duy trì không được nằm trên mặt đất, Bạch Lục đứng ở trong đại điện cúi đầu cầu tình: “Không biết Thiên Quyền Quân làm chuyện gì chọc giận tới Thiên Quân?”

“Chuyện gì? Thiên Quyền, nói cho bọn họ người làm chuyện gì.”

Tiểu Tịnh Dạ hít sâu một hơi, âm thanh khàn khàn: “Thiên Quyền không nên biết rõ tình hình mà không báo.”

Sáu Quân nhìn thoáng qua lẫn nhau, đều là khó hiểu.

“Người lại nói một chút người che giấu chuyện gì?” Chén trà đặt trên bàn phát ra tiếng vang thanh thúy, sáu người Quân ở dưới không dám ngẩng đầu, càng không nói đến hộ vệ nha hoàn khác.

Tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Ân Hồi Ca đi xuống cao tọa đứng ở trong điện, huyền y vạt váy dài rải quạt đứng trên đất, tóc dài chấm đất được dây hồng buộc lưng chừng, một khuôn mặt vốn xinh đẹp đoan chính thanh nhã lại tái nhợt tự quý, hết lần này tới lần khác sinh ra ba phần tàn nhẫn bảy phần tối tăm, tại trong đại điện bằng phẳng sáng sủa phi thường yêu dị.

Lấy tay cánh tay chống người đứng thẳng dậy, Tiểu Tịnh Dạ thấp giọng nói: “Thiên Quyền không nên giấu báo tin tức của Dương Diệc Phong.”

Tĩnh lặng, trong điện Bích Vân chỉ nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng, sau ba năm, Dương Diệc Phong tên này lại một lần nữa vang vọng ở Bích Vân Tiêu Thiên.

Lúc này, tiếng chén trà trên cao tọa rơi xuống đất đặc biệt đột ngột, thế nhưng không người để ý tới Dương Diệc Linh ở trên mặt cúi đầu run rẩy.

“Hắn trái lại là mạng lớn, năm đó bị chinh thành bộ đức hạnh kia ném tại đỉnh núi cư nhiên cũng chưa bị chết cháy.” Ân Hồi Ca cong cong khóe miệng, nụ cười tựa như đao.

Nơi lửa lớn trong rừng năm ấy đã đâm ra cây mới, ai biết được trong lòng Ân Hồi Ca có một mảnh tro tàn như trước hay không.

“Thiên Quân, nói vậy Thiên Quyền Quân chỉ là nghĩ nhân vật bé nhỏ như vậy không đáng kể, không quan hệ đại cục, liền không có hướng Thiên Quân nó đến.” Bạch Lục tiến lên một bước vì Tiểu Tịnh Dạ giải vây.

“Khi nào thì chuyện của hần đến phiên các người quyết định.” Ngữ khí bình thường, nhưng lúc này đã không người còn dám nói nhiều một câu.

“Thiên Quân, không nên tức giận, thân thể quan trọng hơn.” Dương Diệc Linh đi tới bên người Ân Hồi Ca, cố tự trấn tĩnh.

Một phen đẩy ra Dương Diệc Linh bên cạnh, Ân Hồi Ca đi trở về trên cao tọa, nhìn mọi người dưới đất sắc mặt biến đổi không đồng nhất, trong con mắt chẳng biết trầm lắng cái gì.

“Thiên Xu, Diêu Quang, hai người các người lập tức xuống núi tuần tra hành tung Dương Diệc Phong. Thiên Cơ, đem tin tức ba năm này của Dương Diệc Phong điều tra rõ ràng từng cái không được sót đưa đến điện Thiên Quân.”

Trịnh Trữ, Hàn Ngữ Hân, không ai hỏi tiến lên một bước lĩnh mệnh.

Rời đi Bích Vân chủ phong (chủ phong: ngọn núi cao nhất), thất Quân tề tụ trên Thiên Quyền phong.

“Thiên Quyền, vì sao giấu diếm không báo.” Bạch Lục nhìn Tiểu Tịnh Dạ nằm sấp trên giường.

“Ta không nghĩ tới Thiên Quân còn để ý như vậy, hướng hồ đến nay không ai gặp qua diện mạo Dương Diệc Phong Tỏa Kiếm Lư kia, phải chăng là cùng một người còn chưa biết được, chuyện làm năm đó không thể văn hồi, hiện giờ chưa tra rõ ràng, cần gì phải sinh thêm rắc rối.”

“Nếu không phải cùng một người thì tốt, nếu thực sự là cùng một người, Dương gia Tỏa Kiếm lư rốt cuộc muốn làm gì.” Viên Đình Hạ khó có được thu hồi bộ dạng cột nhả, cau mày.

Bạch Lục suy nghĩ một chút, nhìn bộ dáng chuyện không liên quan đến mình – Mạc Vãn. “Thiên Cơ, tin tức là người của người đưa lên đi.”

Nhún nhún vai, Mạc Vãn thản nhiên nói: “Ta cho rằng tin tức không có gì trọng yếu, không xem liền đưa lên, ai ngờ được qua ba năm Dương Diệc Phong kia lại đột nhiên xông ra.”

“Đây... đây đúng là nói, Dương đại ca thực sự không chết... Thật tốt quá! Dương đại ca không chết!” Âu Lâm từ đầu đến cuối như mộng du lúc này rất cực hoàn hồn, hưng phấn nhảy dựng lên. “Ta đã nói người tốt có hảo báo, Dương đại ca quả nhiên không có chết!”

“Tiểu Lâm, dù là Dương Diệc Phong trở về, người cũng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, miễn cho tự chuốc lấy họa.” Hàn Ngữ Hân kéo qua Âu Lâm còn nhảy lại bảo.

“Diêu Quang nói rất đúng.” Bạch Lục gật đầu. “Hiện tại Thừa Ảnh Hàm Quang Chiếu Uyên khiến cho giang hồ dư luận xôn xao, hơn nữa còn liên lụy đến võ học bất truyền của Bích Vân Tiêu Thiên ta, nếu quả thật là Dương Diệc Phong, ẩn nấu đã ba năm vừa lộ diện chính là động tác như thế, chỉ sợ là lai giả bất thiện.”

Âu Lâm tuy rằng không phản bác, nhưng rõ ràng không có nghe đi vào.

“Dương Diệc Phong nếu như xuất hiện, Thiên Quân chúng ta sợ rằng lại muốn nổi điên. Ba năm thành quỷ, lẽ nào có thể mai kia hồi xuân?” Viên Đình Hạ nhắc chân, híp mắt nhìn có chút hả hê.

Thiên Xu Quân Trịnh Trữ vẫn không nói gì uống hớp rượu, nói: “Chuyện Dương Diệc Phong, không phải do chúng ta, ba năm trước cùng ba năm sau cũng thế.”

“Hay là hần muốn báo thù?” Hàn Ngữ Hân suy đoán.

Âu Lâm lập tức bảo vệ Dương Diệc Phong: “Dương đại ca sẽ không, hần là một người thành thật như vậy.”

“Người có thành thật đi nữa bị chính nửa chết nửa sống như thế, chỉ sợ cũng phải học thông minh một chút.” Không để ý con mắt trợn trừng của Âu Lâm, Mạc Vãn lạnh lạnh nói.

Bạch Lục trầm tư trong chốc lát, nói: “Mặc kệ thế nào, Thiên Xu, Diêu Quan, hai người các người lần này xuống núi phải cẩn thận một chút.”

Bích Vân Chủ Phong. Lưu Tiên cư.

Đạp vân truy nguyệt, thử cảnh lưu tiên. Đã tên là Lưu Tiên, nơi này tự nhiên như vật ngoại tiên cảnh. Lưu Tiên cư giáp Thiên Quân điện ở Bích Vân chủ phong, có thể thấy được chủ nhân nơi này địa vị phi phàm.

Ân Hồi Ca đã ba năm không bước vào Lưu Tiên cư, vườn có bọn nha hoàn quét tước, cùng năm xưa khoảng chừng không có gì khác biệt. Trần hoa dị thảo vẫn sum xuê như trước, cả vườn tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt.

Đẩy ra cánh cửa, hết thấy bên trong vẫn như cũ, từ sau khi Dương Diệc Phong đi, hắn không cho người động một phân một ly trong phòng này.

Trên giấy Tuyên Thành có chữ chưa luyện xong, bộ đồ mới hắn bảo người vì người nọ làm còn lưu lại cạnh gối. Ấm trà vẫn ở tại vị trí y nguyên như ba năm trước đây, chỉ là nước trà bên trong đã khô cạn.

Ân Hồi Ca ngồi trên ghế tựa, khuôn mặt nhợt nhạt ỨC ỨC ba năm nay giờ đây tại trong phòng này, tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt đã lâu chưa hề thấy.

Cầm lấy tờ giấy Tuyên Thành chưa viết xong, Ân Hồi Ca chăm chú nhìn thật lâu.

Tương tư khổ, khiên quả nộ.

Hồi vọng lộ, lưu luyện xử.

Ba năm từ biệt, người để lại cho ta một lời đau thương.

Người nếu chưa chết, hai ta đây đưa thêm nửa cuộc đời lại có làm sao.

Khổ tương tư, giận bặt lòng.

Trông lại đường, chốn quyến luyện.

19. Chương 19

Chương 19

Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết, Trình Diệu Duyệt ba người chạy về phía Lạc Lâm sơn trang, nghĩ vừa nhìn thấy võ lâm đại hội rầm rộ, dọc theo đường đi đụng tới hơn đám người trong giang hồ, đều là cảnh tượng vội vã.

Ngồi ở trong tửu lâu, Vệ Kiêu vẫn hơi có bất an sờ sờ nhân bì diện cụ trên mặt, rất sợ bị người nhận ra.

“Yên tâm, nhân bì diện cụ của bốn cô nương chỉ bằng những người này tuyệt đối nhìn không ra.” Trình Diệu Duyệt một biểu tình bảo Vệ Kiêu an tâm.

“Lần này võ lâm đại hội thanh thế lớn như vậy, các đại môn phái đều phái người tới, chẳng lẽ là có đại sự gì?” Thấy đúng là không người nào nhận ra mình, Vệ Kiêu hết nhìn đông tới nhìn tây.

Trình Diệu Duyệt gật đầu. “Lần này thời gian võ lâm đại hội vừa có chút khéo, Tỏa Kiếm lưu một đao song kiếm ngang trời xuất thế, ẩn có ý nhắm vào Bích Vân Tiêu Thiên, mà Bích Vân Tiêu Thiên như cũ phong sơn không đáp lại, lại giữa dịp Lạc Lâm Hách lui ra võ lâm mình chủ một vị, tuy rằng Lạc Lâm Chấn Quân vô cùng có khả năng thủ nhi đại chi, nhưng vị trí này một ngày treo mà không quyết, trong chốn giang hồ lại một ngày ngấm cuộn trào mãnh liệt, mấy đại thế gia đều có tâm tư, Liên Khung phái cũng không còn biểu hiện thái bình như vậy.”

thủ nhi đại chi : giành lấy.

Trình Diệu Duyệt vừa nói vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Vệ Kiêu kinh ngạc nhìn nàng.

“Người tin tức thật linh thông...”

“Ách...” Trình Diệu Duyệt nhất thời bị nghẹn lại, nhưng lập tức thần bí hề hề tới gần Vệ Kiêu. Tay tới gần miệng, dẫn lên một hồi tiếng chuông lạnh lạnh.

“Ta lén nói cho ngươi nha, bản cô nương cùng lâu chủ Nhạn Hồng Lâu tình như huynh muội, biết được tự nhiên hơn rất nhiều so với người bình thường.”

Nhạn Hồng Lâu Vệ Kiêu đương nhiên là biết, chỉ là môn phái này hành sự thần bí, lâu chủ là ai thật đúng là không mấy ai biết.

“Vậy Nhạn Hồng Lâu lâu chủ là ai a?” Đối với loại nhân vật đã thần bí lại lợi hại này Vệ Kiêu luôn luôn có lòng hiếu kỳ rất lớn.

“Cái này à...” Trình Diệu Duyệt con mắt vòng vo chuyển, nhìn thoáng qua Triều Hoàng Cung chủ lặng lẽ không lên tiếng bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Ta đây cũng không thể nói cho ngươi biết, tóm lại ta gọi hắc Tô ca ca là được.”

“Ngươi biết cái gì Tô ca ca kia là ai không?” Vệ Kiêu lại tiến đến bên cạnh Yên Hoài Tuyết.

Yên Hoài Tuyết lắc đầu.

“Yên Đại Cung chủ cả ngày tránh ở trong Triều Hoàng cung luyện công, ngoại trừ bọn người trong cung của mình, sợ rằng toàn bộ giang hồ người có thể quen biết dùng một tay là có thể đếm hết.” Huống hồ còn cả ngày không mở mắt, đương nhiên, những lời này Trình Diệu Duyệt chỉ ở trong lòng nói.

Chạy thêm một ngày đường, sau đêm khuya, ba người tìm được một gian khách điểm dự định qua đêm, nhưng chỉ còn lại có hai gian phòng hảo hạng cuối cùng.

“Công tử cô nương, gần đây Lạc Lâm gia tổ chức võ lâm đại hội, đây là đường tắt phải qua, gian phòng vốn cũng rất thiếu, chỉ sợ ngoại trừ chỗ của ta, khách điểm khác sớm đã kín người rồi, ta xem mấy vị vẫn là chấp nhận tạm đi.” Chưởng quỹ hướng ba người giải thích.

“Ta khẳng định là phải mình mình một gian phòng, hai người các ngươi chen chen đi nhé.” Trình Diệu Duyệt nói xong thì theo tiểu nhị lên lầu.

Vệ Kiêu nhìn khuôn mặt thờ ơ của Yên Hoài Tuyết, tạm thời là hắc đáp ứng rồi, cũng đi theo sau tiểu nhị.

Hai người đứng ở trong phòng, Vệ Kiêu ngó ngó Yên Đại Cung chủ, lại nhìn nhìn mình, bất đắc dĩ cầm lấy mềm ở trên giường trải trên mặt đất định bụng đỡ một đêm, chính mình trời sinh mệnh cực khổ, nào so với thượng nhân gia quý giá.

Nhưng mà chờ Yên Hoài Tuyết tắm rửa xong từ sau bình phong đi ra, lại nhặt lên cái mềm trên mặt đất, lại ném trở về giường.

“Đi lên ngủ.”

“Lên giường rất chật, chúng ta hai người ngủ không ra...”

“Ta nói đi lên ngủ.”

Yên Hoài Tuyết kiên trì, Vệ Kiêu chỉ phải lên giường, chỉ là nửa thân mình đều lơ lửng ở ngoài giường, hắc thầm nghĩ chờ sau khi Yên Hoài Tuyết ngủ say lại lặng lẽ xuống giường.

Không nghĩ tới mới vừa động, bên tai liền truyền đến âm thanh.

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Giường rất chật, ta vẫn là xuống phía dưới đi...”

Yên Hoài Tuyết mở mắt, ánh trăng nhuộm vào bên trong, làm đôi mắt thâm thúy thấm vào màu sương mờ mờ lung nhàn nhạt.

Lại hướng trong nhích lại gần, một tay kéo hông Vệ Kiêu gần sát mình.

“Như vậy được rồi chứ.” Hơi thở nhẹ nhàng thổi lọt vào bên tai, chóp mũi Yên Hoài Tuyết gần như muốn chạm vào mặt hắc.

Vệ Kiêu nghiêng thân thể, đầu tựa lên mái tóc dài còn hơi ẩm của người bên cạnh.

“C... có thể...”

“Vây ngủ đi.” Nhắm mắt lại, Yên Hoài Tuyết như cái gì cũng chưa từng phát sinh không nhúc nhích, dường như trầm trầm ngủ say.

Mau ngủ đi mau ngủ đi, Vệ Kiêu trong lòng mặc niệm, không biết có phải hấn ảo giác hay không, chỉ cảm thấy lực đạo cái tay sau hông càng ngày càng nặng, thẳng đến ngực hấn và Yên Hoài Tuyết kề sát vào nhau. Trong lòng nghĩ lộn xộn, không nhiều lắm, một hồi thì Vệ Kiêu cũng chống không nổi nhiều ngày đi đường mệt mỏi, nặng nề ngủ.

“Này, đã trở thể rồi, hai người các người thể nào còn...” Chưa dậy a...

Trình Diệu Duyệt sáng sớm phá cửa mà vào, nhìn thấy hai người giao triền trên giường thì tiếng hô lú lo ngừng lại.

Vệ Kiêu bị giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng vừa muốn mở mắt ngẩng đầu xem xem chuyện gì, đã bị một tay đè trở về.

“Không có việc gì, ngủ tiếp một lát.” Âm thanh ôn nhu, Yên Hoài Tuyết lại ấn đầu Vệ Kiêu về cổ mình.

“Ừhm...” Vốn đã chưa tỉnh ngủ Vệ Kiêu ở đầu vai Yên Hoài Tuyết nhẹ nhàng cọ cọ, ngủ tiếp.

“Các người cũng quá không coi ai ra gì mà...” Trình Diệu Duyệt nhỏ giọng lẩm bẩm, phần nộ lui ra ngoài.

Yên Hoài Tuyết ôm cơ thể ấm áp bên cạnh, cả người thư thái, tiếp tục chợp mắt.

20. Chương 20

Chương 20

Trước cửa Lạc Lâm sơn trang người đến người đi, giang hồ nhân sĩ nối liền không ngắt.

Vệ Kiêu ba người sau khi trải qua lộ trình hơn mười ngày, rốt cục đến chỗ.

Trình Diệu Duyệt đưa cho Yên Hoài Tuyết một nhân bì diện cụ, bản thân cũng mang một cái.

“Các người vì sao cũng muốn đeo?” Vệ Kiêu nhiều ngày liên tiếp mang theo cái đồ chơi này, trên mặt dán một lớp đồ, thực sự khổ không thể tả.

“Hấn là vì khuôn mặt lớn lên rất đáng chú ý, về phần ta ý à, cảm thấy thú vị không được sao! Đừng dài dòng, đi nhanh lên!”

Nhìn gương mặt hai người trước mặt tức thì trở nên cực kỳ bình thường, Vệ Kiêu nhỏ giọng nói thầm, cái này có gì thú vị.

Ba người sau khi thay đổi khuôn mặt cực không gây chú ý, theo dòng người, thuận lợi trà trộn vào Lạc Lâm sơn trang.

“Đi, ra sau viện nhìn, nói không chừng có thể gặp chuyện thú vị.” Trình Diệu Duyệt lôi kéo Vệ Kiêu, vừa hướng sau sương phòng Lạc Lâm sơn trang chiều dài quý khách đi đến.

Đột nhiên, nàng đứng thân lại, sau đó tựa hồ nhớ tới cái gì, trầm tĩnh lại.

Vệ Kiêu bị lôi kéo nhận ra không thích hợp, mở miệng nói: “Diệu...”

Trình Diệu Duyệt một tay che miệng Vệ Kiêu, đuôi lông mày cao gầy, trừng mắt hạnh, hung thần ác sát hạ giọng: “Gọi lớn tiếng như vậy làm gì!”

Yên Hoài Tuyết tiến lên một bước lấy ra thiên thiên ngọc thủ che Vệ Kiêu, vẻ mặt không vui.

“Người mặc hắc y đó là Vong Xuyên Thành chủ, người gọi lớn tiếng như vậy, ta sợ khiến hắn nghe thấy lộ ra dấu vết.”

“Vong Xuyên Thành chủ?” Yên Hoài Tuyết bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía nam tử hắc y đằng trước.

Người nọ tựa hồ cũng phát hiện, xoay người lại.

Tướng mạo tà tứ ngổ ngược, cuồng quyềb mạnh mẽ, trừ Trì Trọng Hành còn là ai khác.

tà tứ : không đành hoàng, tùy tiện. quyến: nóng nảy

Quét qua ba người dung mạo không sâu sắc phía sau, Trì Trọng Hành tại trên người Yên Hoài Tuyết hơi dừng lại một chút, nhướng nhướng mày, liền xoay người rời đi.

“Phù...” Trình Diệu Duyệt thở phào cực kỳ nhẹ nhõm.

“Ta xem chúng ta vẫn là không nên ra sau viện, rất...” Trình Diệu Duyệt lời còn chưa nói xong, đã bị một trận tiếng tranh chấp cắt đứt.

“Ta cho người biết, đại thiếu ta ở đây gốc không nổi nữa!”

“Đại ca, cha bảo ta hảo hảo...”

“Hảo hảo trông ta đúng hay không! Ta cũng không phải tiểu đồng ba tuổi, chớ lấy cha tới dọa ta! Nơi này có người cùng Thiên Mạch là đủ rồi, ta ở đây gốc có ích lợi gì! Trong Xuân Phong lâu nhiều mỹ nhân như vậy còn chờ ta tả ủng hữu bảo đâu!”

Từ sau cây đi ra một người nam tử, không biết là công tử ca nhà ai, tướng mạo bình thường, nhưng hoàn* cả người che không được ! Khí tức, vẻ mặt không kiên nhẫn hướng đoàn người Vệ Kiêu bước nhanh đi tới.

ý chỉ quần áo hoa lệ của con cháu nhà giàu.

Vệ Kiêu kinh ngạc nhìn người này, đây không phải là thiếu gia Tống gì gì đó lần trước ở thanh lâu bị Yên Hoài Tuyết đá ngất sao.

“Đại ca!” Một thanh niên theo sát phía sau đuổi tới.

Nguy rồi, là Tống Nhung! Trình Diệu Duyệt tâm trạng khê trầm, Tống Nhung không thể so với người thường, nhân bì diện cụ chưa hẳn có thể lừa gạt hắn. Vừa định lui ra phía sau trốn sau Yên Hoài Tuyết, không ngờ đến Tống Nhung động tác rất nhanh mạnh, vài bước liền ngăn lại trước người nam tử bị gọi đại ca, vừa vịn đứng ở bên cạnh Trình Diệu Duyệt.

Tống Nhung đang muốn nói, nhưng mày nhẹ nhúu ánh mắt khê động, đột nhiên xoay người hướng Trình Diệu Duyệt nhìn tới.

“Người làm gì!” Trình Diệu Duyệt nhất thời lui nhanh về phía sau một bước.

Bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, Tống Nhung ôm quyền cười nói: “Diệu Duyệt cô nương, lâu ngày không gặp.”

“Làm sao người biết!” Trình Diệu Duyệt cắn răng, thân là ái đồ thân truyền Quỷ Phủ Phủ Chủ, bị dễ dàng biết tổng như vậy thực sự rất khiến người ta ảo não.

“Quỷ Phủ Thiên Quỷ hoa hương vị đặc biệt lại kịch độc vô cùng, trừ Quỷ Phủ Phủ Chủ ra chỉ sợ cũng chỉ có Diệu Duyệt cô nương dám đem ra xông quần áo.”

“Hừ, người còn dám nói, lúc đầu đem bốn cô nương truy tới cảnh chật vật chịu không thấu như vậy, hôm nay ta liền báo thù rửa nhục!”

“Diệu Duyệt cô nương, là người trộm kiếm trước, tại hạ chỉ bất quá...”

“Ít nói nhảm, xem chiêu!”

Trình Diệu Duyệt giơ lên song chưởng, dao động xuất ra dây lụa vàng nhạt, chuông rung động, nhắm hướng Tống Nhung đánh tới.

Tống Nhung một bên né một bên giải thích nói: “Cô nương, tại hạ lúc đầu chỉ là muốn điều tra rõ người cùng người trộm đạo Hàm Quang có quan hệ hay không, cũng không có ý xúc phạm!”

“Người tại giang hồ được gọi Đạo Quân, bây giờ còn không xuất đạo, là khinh thường bọn cô nương sao!” Hai tay nắm lại dây lụa ở trước ngực nhẹ siết, Trình Diệu Duyệt nổi giận đùng đùng.

“Nguyên lai người chính là tiểu tặc trộm Thừa Ảnh kiếm của thiếu gia ta!” Tống Trọng An ở một bên cuối cùng cũng hiểu được, hét lớn.

“Ai là tiểu tặc, bọn cô nương là nhã đạo, hiểu không!” Trình Diệu Duyệt cao giọng phản bác.

nhã đạo : kẻ trộm thanh cao, cao thượng.

“Là ai tại Lạc Lâm sơn trang dương oai!” Một nam tử cao lớn mang theo hộ vệ tới, sau thấy Tống Nhung, biểu tình căng thẳng buông lỏng xuống.

“Nguyên lai là Tống Nhung huynh.”

“Hữu Thần huynh.” Tống Nhung ôm quyền thi lễ.

“Đây là xảy ra chuyện gì.”

“Là Tống Nhung thất lễ, tại hạ chỉ là cùng vị cô nương này có chút hiểu lầm nhỏ.”

“Vậy là tốt rồi.” Lạc Lâm Hữu Thần ôn hòa cười.

“Đại ca, vị này chính là Đại thiếu gia Lạc Lâm gia Lạc Lâm Hữu Thần.” Tống Nhung kéo Tống Trọng An bên cạnh qua tiến lên chào.

Tống Trọng An mắt liếc nhìn Lạc Lâm Hữu Thần một cái, lẩm bẩm nói: “Người chính là Đại thiếu gia danh bất chính ngôn bất thuận Lạc Lâm gia à.”

Lạc Lâm Hữu Thần sắc mặt chợt xanh, nhất thời không khí căng thẳng.

“Đây là làm sao vậy, thật náo nhiệt.” Cách đó không xa đi tới bạch y công tử mặt mày đoan chính, bên cạnh là một vị nữ tử mặc váy dài xanh nhạt, thanh nhã thoát tục.

“Chấn Quân huynh, đã lâu không gặp, biệt lai vô dạng.” Tống Nhung cười nói.

“Tam muội, người thế nào cùng chỗ với hần!” Tống Trọng An tức giận đến nghiêng răng, phụ thân cả ngày trách mách hần mượn Lạc Lâm Chấn Quân lên so sánh, cái gì khiêm khiêm quân tử*, tao nhã hữu lễ, thế cho nên từ nhỏ đến lớn Lạc Lâm Chấn Quân chính là ác mộng của hần.

người khiêm tử (thường chỉ những người đạo đức giả).

“Đại ca, Nhị ca, thì ra các người ở chỗ này.” Nữ tử cười đến dịu dàng chính thị Tống gia Tam tiểu thư Tống Thiên Mạch.

21. Chương 21

Chương 21

“Thiên Mạch, sao lại tới đây.” Tống Nhung sủng nịch nhìn nữ tử được Tống lão gia tử sủng ái vạn phần.

“Ta tìm không thấy Đại ca Nhị ca, vừa lúc chạm phải Lạc Lâm công tử, liền thỉnh hần dẫn đường.”

“Ở trong hoa viên vừa vặn gặp Thiên Mạch, nghe được bên này có tiếng ồn ào, bèn mang nàng qua đây xem, không ngờ Tống huynh quả nhiên ở chỗ này.”

“Làm phiền Chấn Quân huynh rồi.”

“Hừ, Thiên Mạch là tên người có thể gọi sao, bụng dạ khó lường!”

“Đại ca!” Tống Nhung xấu hổ quát lớn Tống Trọng An.

“Ta đối Thiên Mạch mến mộ hợp tình, chỉ ở lễ, sợ rằng đảm đương không nổi bốn chữ bụng dạ khó lường của Tống đại thiếu.”

“Chấn Quân huynh nói đùa, cho phép ta giới thiệu, vị này chính là Tổ Thủ Trích Nguyệt Diệu Duyệt cô nương.” Tống Nhung ngăn trọng tâm câu chuyện, Tống Thiên Mạch mỉm cười, Lạc Lâm Chấn Quân cũng không phạt ý mặt mũi của bọn họ, quay đầu nhìn về phía Trình Diệu Duyệt.

Chỉ có Tống Trọng An ở một bên sắc mặt xanh mét, bởi vì Lạc Lâm Chấn Quân nhân xoay người môi khẽ nhúc nhích ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng lưu lại mấy chữ.

Phế vật không ra hồn.

“Tiểu nữ tử Trình Diệu Duyệt ra mắt Lạc Lâm công tử.”

“Trình cô nương hữu lễ rồi, hai vị này là...” Lạc Lâm Chấn Quân đến gần hai bước.

“Hai vị này là bằng hữu của Diệu Duyệt, gọi... Trương Đại Trụ... cùng Lí Thiết Chùy...”

Vệ Kiêu sắc nước bọt, ho khan hai tiếng.

“Trương huynh đệ, Lí huynh đệ.” Lạc Lâm Chấn Quân hướng hai người thi lễ, Vệ Kiêu vội trả về một cái, Yên Hoài Tuyết lại không hề phản ứng.

“Vị bằng hữu này của ta chính là người sơn dã, không hiểu lễ tiết, mong rằng Lạc Lâm công tử không lấy làm phiền lòng.”

“Đâu nào, ta bảo hạ nhân sắp xếp phòng ấy vị, tại hạ còn có chút chuyện quan trọng, đi trước một bước, không quấy rầy mấy vị. Đại ca, cùng đi với ta đi.”

Đội Lạc Lâm Chấn Quân, Lạc Lâm Hữu Thần đám người đi xa, Tống Trọng An phi một tiếng mắng lên: “Đắc ý cái gì, không phải là tên tiểu bạch kiếm, cư nhiên dám mơ tưởng Thiên Mạch! Thiên Mạch, ta nói cho ngươi, tên kia không phải thứ tốt, nghìn vạn lần đừng bị hắn lừa!”

Tống Nhung thở dài một hơi. “Diệu Duyệt cô nương, Trương huynh Lý huynh, chúng ta cũng cáo từ.” Nói xong lôi kéo Tống Trọng An liền bước nhanh rời đi, Tống Thiên Mạch hướng ba người mỉm cười cũng đuổi kịp huynh trưởng.

“Chúng ta đi thôi.” Ngày đầu tiên đã bị nhìn thấu thân phận làm Trình Diệu Duyệt rất sa sút tinh thần.

“Lạc Lâm Chấn Quân kia không đơn giản.” Yên Hoài Tuyết lên tiếng.

“Đó là đương nhiên, Tứ công tử Lạc Lâm gia, là người có lực tranh đoạt võ lâm minh chủ, nào có thể đơn giản.” Trình Diệu Duyệt không đồng ý.

Yên Hoài Tuyết dừng bước lại: “Các người đi trước.”

“Làm sao vậy?” Vệ Kiêu cũng dừng theo.

“Ta còn có việc.” Yên Hoài Tuyết xoay người, vài bước đã tiêu thất bóng dáng.

“Thần bí hề hề.” Trình Diệu Duyệt lôi kéo Vệ Kiêu. “Đi, bốn cô nương đói bụng rồi, tìm chút đồ ăn đi.”

Trong một cánh rừng ngoài Lạc Lâm sơn trang, Yên Hoài Tuyết cùng hai người đằng trước đồng thời dừng lại.

“Cung chủ.” Thanh Sơ thu hồi miếu âm dịch, cùng Loạn Vũ hành lễ.

“Các người trở về đi, qua một hồi ta sẽ trở về Triều Hoàng cung.”

Loạn Vũ tiến lên một bước. “Cung chủ, phu nhân đã tới.”

“Bà ta tới làm gì.” Yên Hoài Tuyết nhún nhảy nhẹ đến không thể thấy.

“Phu nhân nói, hỗn loạn sắp đến, đúng là thời điểm tốt Triều Hoàng cung thực hiện đại kế, chỉ cần chúng ta theo tình thế lửa cháy thêm dầu, Bích Vân Tiêu Thiên lần này chắc chắn trở thành cái đích ọi người chỉ trích.”

“Được rồi, dẫn ta đi gặp nàng.” Yên Hoài Tuyết phát phát tay, hân hoan với cái gọi là đại kế, cái gọi là Bích Vân Tiêu Thiên không hề hứng thú, làm mọi thứ chỉ vì báo ân.

“Đại ca, người thấy mấy người vừa rồi thế nào.”

“Tổng Nhung võ nghệ cao cường, là chính nhân quân tử, Tổng Trọng An chỉ là trẻ hư vô dụng.” Nhớ tới lời nói vừa nãy của Tổng Trọng An, Lạc Lâm Hữu Thần sắc mặt không tốt, tiếp tục nói: “Trình Diệu Duyệt kia thân phận có chút khả nghi.”

“Đại ca nói rất đúng.” Lạc Lâm Chấn Quân lại cười nói: “Vậy làm phiền đại ca phí tâm nhiều hơn rồi.”

“Đây là đương nhiên.” Từ trong lỗ mũi hừ ra âm thanh, Lạc Lâm Hữu Thần mang theo người đi ly khai trước.

Lạc Lâm Chấn Quân nụ cười trên mặt chậm rãi thu trở về, cuối cùng hóa thành đông lạnh.

“Tử Sam.”

Một mặt bóng tử sắc xuất hiện ở trên cây.

“Tiếp cận Trương Đại Trụ cùng Lý Thiết Chùy.”

Thoáng nhìn lơ đãng của nam tử kia, làm cho cả người sinh lạnh, tuyệt đối không thể là cái gì dân sơn dã.

22. Chương 22

Chương 22

Trình Diệu Duyệt và Vệ Kiêu ăn no bụng, chuẩn bị trở về hậu viện nghỉ ngơi.

“Yên Hoài Tuyết đi đâu, lâu như vậy cũng chưa trở lại.”

“Người lo lắng cái gì, thân thủ Yên Đại Cung chủ, ai có thể làm tổn thương hắn.” Trình Diệu Duyệt không cho là đúng. “Lo lắng nên lo lắng chính người đi, vạn nhất ngày nào đó người lại gánh oan uổng của ai, hay là mặt da bị người xé, ta xem người vẫn là ngoan ngoãn chính mình đi tìm Diêm Vương gia...”

Đang nói, chợt nghe thấy động tĩnh nặng nề sau giả sơn.

“Xảy ra chuyện gì.” Vệ Kiêu vừa lên tiếng, tiếng vang đã tan biến.

“Không biết, qua nhìn xem.” Trình Diệu Duyệt dẫn đầu đi qua, Vệ Kiêu vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng không kéo được Trình Diệu Duyệt, đành phải đuổi kịp.

“Đây...” Trình Diệu Duyệt che miệng lui về sau một bước.

Vệ Kiêu chỉ thấy một người nằm trên mặt đất, còn chưa thấy rõ ràng, chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng động.

“Sư phụ không ở trong phòng, lại làm phiền các vị sư đệ tìm chung quanh xem.”

“Vâng, Đại sư huynh.”

“Đi mau.” Trình Diệu Duyệt hạ giọng, kéo cổ tay Vệ Kiêu, lùi về phía sau.

Hai người trong hoảng loạn phát ra tiếng động nhỏ vụn.

Liên Khung chúng đệ tử theo tiếng mà đến.

“Đại sư huynh, sư phụ chết rồi!” Thấy Liên Khung Chưởng môn Ngụy Lập Nam ngã trên mặt đất, một người đệ tử sau khi tiến lên thăm dò hơi thở, kinh hoảng quay đầu lại hô to.

“Lưu lại ba người thủ di thể sư phụ, những người còn lại đi theo ta.” Trần Mộ Lâm mắt thấy sư phụ đối hấn như cha con như vậy chết ở trước mắt, nhất thời đỏ hai mắt, âm thanh từ trước đến nay ôn hoà hiền hậu cũng biến tàn nhẫn lên. Nhìn chằm chằm hai đạo bóng người sắp tiêu thất phía trước, phi thân truy lên.

Trình Diệu Duyệt xoay người lại thấy bóng người càng ngày càng gần, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Vệ Kiêu, cùng một chỗ với ngươi sẽ không có chuyện tốt!”

“Ta nào biết tại sao sẽ như thế!” Vệ Kiêu ngực cũng vừa nôn vừa tức, vốn mọi chuyện đều không quan hệ với hấn, nhưng chuyện chuyện đều tính tại trên người hấn, hấn chỉ là một người bình thường, nào có năng lực đem những chuyện này đều chống trên vai. Giang hồ này mây quỷ sóng quyết, không chú ý một chút, sẽ chết mà chẳng biết tại sao.

Chuyện mấy tháng trước khiến hấn thiếu chút nữa đánh mất cái mạng nhỏ, lớp sóng này còn chưa ổn định, lớp sóng khác lại nổi lên.

Nhìn người phía sau đuổi theo không tha, Trình Diệu Duyệt cân nhắc, thấp giọng nói: “Hai chúng ta tách ra chạy, ba ngày sau ngoài thành miếu đồ nát gặp.”

Nói xong hai người phân hai hướng chạy đi, Trần Mộ Lâm bảo vài người đuổi kịp Trình Diệu Duyệt, chính mình mang theo đồng môn còn lại đuổi theo Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu khinh công chỉ là bình thường, hướng hồ nội lực kém, trong chốc lát thành lực bất tòng tâm, tốc độ chậm lại. Trần Mộ Lâm thấy đây là thời cơ tốt, liền gấp rút đuổi tới.

Vừa rơi xuống đất, Vệ Kiêu tựa cùng Trần Mộ Lâm chính diện xung đột, rút ra Chiêu Uyên đao, Vệ Kiêu thấy rõ tư thế này, đã biết hôm nay không phải người chết thì là ta sống.

“Ngươi là ai!” Trần Mộ Lâm đông lạnh nghiêm mặt, trái ngược ôn hòa ngày xưa, chất vấn Vệ Kiêu.

“Chuyện không liên quan đến ta, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, ngay cả trên mặt đất là ai cũng chưa thấy rõ.” Biết rõ giải thích vô dụng, Vệ Kiêu vẫn kiên trì nói rõ ràng.

“Vậy ngươi tại sao phải chạy!” Trần Mộ Lâm không chịu nghe tin Vệ Kiêu giải thích.

Bộ dáng xông lên như thế, ta không chạy lẽ nào không công cho ngươi bắt? Vệ Kiêu trở mặt xem thường, không trả lời. Nội lực của hấn cho dù ở dưới dạy dỗ của Yên Hoài Tuyết tinh tiến không ít, nhưng căn cơ vẫn là bất ổn, trận chiến này vẫn là tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng dứt ra.

Bích Tiêu trong đao Chiêu Uyên chỉ có chín thức hấn đã học được sáu thức, vì mạng nhỏ, Vệ Kiêu không hề giữ lại sử dụng ra.

Trần Mộ Lâm bị chiêu thức sắc bén trong giây lát khiến lui ra phía sau hai bước, trong lòng cả kinh, không khỏi nhìn thẳng vào Vệ Kiêu, trong chiêu thức cẩn thận không ít. Nhưng mà một cử động đó lại rất bất lợi đối Vệ Kiêu, công ít thủ nhiều, hấn chống không được bao lâu.

Dần dần, Trần Mộ Lâm phát hiện Vệ Kiêu tựa hồ khí lực kém, tâm sáng tỏ, động tác bắt đầu sắc bén nhanh mạnh lên. Vệ Kiêu ỷ vào Chiêu Uyên đao cùng đao pháp tinh diệu, mặc dù tới mức lập tức bị thua, nhưng cũng là miễn cưỡng chống đỡ. Hướng hồ, liếc mắt đệ tử Liên Khung phái ở một bên không hề động tay, lúc này đây sợ là chạy không được.

Mới vừa hoàn hồn, liền thấy kiếm Trần Mộ Lâm thẳng tắp đâm hướng mi tâm, Vệ Kiêu dùng đao ngang phản, kiếm nhẹ nghiêng mà xẹt qua gò má.

Quay đầu lại thì Trần Mộ Lâm cười lạnh kiếm chỉ Vệ Kiêu.

“Các hạ vì sao không dám dùng chân diện mục nhìn người?”

Vệ Kiêu vội vàng lấy tay sờ lên gò má, quả nhiên, nhân bì diện cụ bị cắt rách một đường.

Trong lòng suy nghĩ bách chuyển, Vệ Kiêu giương đao liền muốn hướng Trần Mộ Lâm chém tới, Trần Mộ Lâm vừa muốn chặn đánh, chỉ thấy Vệ Kiêu xoay người bỏ chạy, Trần Mộ Lâm ở phía sau theo đuổi không tha.

Sau đó, hai người tiến nhập một vùng rừng thông rậm rạp.

Một gian nhà trúc mơ hồ tiến vào tầm mắt.

Lấy đất màu khí hậu của Lạc Lâm sơn trang phụ cận vốn không mọc trúc tử, cũng cực ít có nhà trúc, lúc này một ngôi nhà trúc đứng sừng sững ở chỗ này, thì có vẻ bất ngờ mà kỳ quái.

“Người nào.” Giọng nữ lãnh đạm từ trong nhà trúc truyền ra, ở trong rừng chấn động.

Chấn đến Vệ Kiêu cùng đám người Trần Mộ Lâm trong lòng chấn động mãnh liệt, phải ngừng lại.

“Tiền bối, văn bối vô ý quấy rối tiền bối thanh tu, chỉ là văn bối cùng người này có thâm cừu đại hận, làm xông tới, thật sự là bất đắc dĩ, mong rằng tiền bối thứ lỗi.”

“Cút khỏi nơi này.” Người trong phòng không lưu tình mặt chút nào.

Dù sao bị bắt trở lại hẳn phải chết không thể nghi ngờ, còn không bằng xông nhào vào nhà trúc này, cân nhắc nhiều lần, Vệ Kiêu hướng nhà trúc chạy đi.

Thấy Vệ Kiêu sắp sửa chạy trốn, Trần Mộ Lâm rút kiếm đuổi theo, đang muốn đâm, cửa trúc đột nhiên bị văng ra, một đạo khí kinh phá thông kiếm Trần Mộ Lâm, hấn giữa không trung cuộn xoay người lại, mới vừa rơi xuống đất, trong miệng tựa một trận tanh ngọt, bị mạnh nuốt trở lại.

“Tiền bối là muốn cùng Liên Khung phái ta làm địch?”

Trong phòng đi ra nữ tử quần áo xanh biếc sắc váy sam trắng thuần, mới vừa xuất hiện, liền đoạt đi một đám ánh mắt. Nữ tử này tuổi đã không còn trẻ, năm tháng lặng lẽ tại giữa khóe mắt mi nhẹ nhàng nhuộm lên một chút nhân sâu, nếu là nữ tử bình thường sợ là đã làm nhân phụ, nhưng mà nữ tử này lại vẫn chải kiểu tóc của nữ tử đời gả.

Mấy phần đạm nhiên, mấy phần lạnh lùng nghiêm nghị, còn có quyền rũ năm tháng che không được.

Bạc phong hoa tuyệt đại này.

Vệ Kiêu trong lòng nghĩ, nữ tử này nếu tuổi trẻ đi mười năm, diễm đủ có thể đè Quàn Phương hiện nay.

Trần Mộ Lâm cũng sợ run hồi lâu, sau đó vì chính mình thất lễ thoáng đỏ mặt.

“Tiền bối.” Ôm quyền thi lễ.

“Xéo.”

phong hoa tuyệt đại : tao nhã vô song.

23. Chương 23

Chương 23

Vệ Kiêu đem hoa tai ngọc lá trúc thủy vừa mới đánh nhau rơi trên mặt đất nhặt lên, dùng tay áo lau lau thả lại, thoạt nhìn vị cô... phu nhân này cũng không phải người dễ đối phó, chẳng lẽ ngày hôm nay mình sẽ mệnh tuyệt.

Nữ tử kia trong lúc lơ đãng thấy hoa tai trong tay Vệ Kiêu, nhất thời thần sắc đại biến, gắt gao nhìn thẳng không tha, ánh mắt tại trên mặt hấn liếc nhìn, mãi đến khi Vệ Kiêu vô cùng kinh ngạc nhìn lại.

Nàng một ngón tay chỉ Vệ Kiêu.”Người lưu lại.” Sau đó nhìn về phía người còn lại giữa sân. “Các người còn chưa cút.”

Trần Mộ Lâm lạnh lùng nói: “Tiền bối, mặc dù không biết người cùng người này là quan hệ như thế nào, kính xin không nên thêm vọng (bừa, bậy) che chở, người này...”

Nữ tử đã không kiên nhẫn, tay phải ở trước ngực kết dấu hoa sen, mở ra bàn tay, một mai hoa sen khéo léo xuất hiện tại lòng bàn tay, hai ngón tay cuộn nhẹ kẹp, hướng Trần Mộ Lâm bắn tới.

Khi thấy màn này thì Trần Mộ Lâm lại bỗng nhiên sắc mặt đại biến, cấp tốc lui về phía sau.

Mai hoa sen kia bắn tới trên mặt đất, lập tức một mảnh cỏ cháy đen, hóa thành bột phấn.

Trần Mộ Lâm ngạc nhiên ngẩng đầu. “Minh Liên! Người... người chẳng lẽ là Ma giáo Giáo chủ, Liên Ly Tiêu!”

Hai mươi năm trước, Liên Ly Tiêu Yêu Nữ chi danh theo Ma giáo hưng thịnh mà vang vọng vô lâm, lại theo Ma giáo bị diệt mà dần dần biến mất, nhưng mà cái tên này đến nay lại chưa bị người quên đi.

Thiên Bảng Nhạn Hồng Lô mỗi năm đổi một lần, đứng đầu bảng lại từ hai mươi năm trước chẳng bao giờ đổi qua, mà người ngồi vững trên đó chính thị Liên Ly Tiêu. Cho nên thế nhân đều đoán trong đại chiến chính tà năm đó, Ma giáo mặc dù bị diệt, Liên Ly Tiêu vẫn chưa có chết.

Uy danh Ma giáo đang giữa lúc thịnh, Quần Phương phổ không người có thể cùng sánh vai diễm danh, chính là thế của vô lâm Minh chủ Lạc Lâm Hách hiện đang muốn thoái vị, năm đó cùng ở trong Quần Phương Phổ Hưởng Lạc Thu.

Kỳ nữ tử võ công và mỹ mạo cùng tồn tại.

Yêu Nữ chi danh, danh chấn thiên hạ.

Tại sao Liên Ly Tiêu lại xuất hiện ở chỗ này? Trần Mộ Lâm ngực kinh nghi bất định, nhưng lúc này lui về phía sau chẳng phải là yếu đi uy danh vô lâm chính phái cùng Liên Khung phái.

Liên Ly Tiêu rút ra nhuyễn kiếm Hi Uyên quanh năm đeo, đẩy vào nội lực, thân kiếm Hi Uyên run lên, phát sinh âm thanh nhẹ, nâng kiếm hướng Trần Mộ Lâm nghiêng đón.

Thanh nhuyễn kiếm ở trong tay Liên Ly Tiêu khi thì mềm mại linh hoạt như xà, khi thì cứng rắn sắc bén như chủy, nâng tại dưới vây công của đám người Trần Mộ Lâm, ở trong đó thành thạo qua lại không ngừng, mái tóc cũng chưa từng rối loạn một sợi. Trong chốc lát, mũi kiếm mang theo màu đỏ loạn xạ giương cao, Liên Khung đệ tử một người tiếp một người ngã trên mặt đất, đều là trên cổ có một đường vết máu nhợt nhạt, mà trên thân kiếm Liên Ly Tiêu lại sạch sẽ như lúc ban đầu.

Cuối cùng chỉ còn Trần Mộ Lâm vẫn còn cùng triển đấu.

Hắn nguyên bản mang các sư đệ ra đây đuổi bắt hung thủ giết chết sư phụ, kết quả hiện tại lại toàn quân bị diệt, bản thân có mặt mũi gì trở lại đối mặt sư thúc bá cùng các đệ tử trong môn khác.

Trần Mộ Lâm lão đảo lui về phía sau hai bước, giơ kiếm muốn sau cùng liều mạng đánh cuộc, cho dù thân chết ở đây, cũng không thể nhượng Yêu Nữ này lông tóc vô thương, toàn thân trở ra!

Tay phải hắn làm bộ muốn đâm, tay trái đánh về phía bụng Liên Ly Tiêu, Liên Ly Tiêu xoay người né tránh, bắt lấy cổ tay Trần Mộ Lâm vặn trái lại, lúc này Trần Mộ Lâm vai hướng Liên Ly Tiêu, trong mắt hiện lên quyết tuyệt, đem kiếm đâm hướng bụng mình, dĩ cầu lưỡng bại câu thương.

Chỉ là tay trái mới khê động, đã bị phát giác ý đồ, sau đó trước mắt tối sầm, bất tỉnh đi.

Liên Ly Tiêu đem nhuyễn kiếm đeo trở về bên hông, thấy Vệ Kiêu không ngừng hướng phía này nhìn xung quanh.

“Hắn chưa chết, người theo ta tiến vào.”

Tiến nhập nhà trúc, Vệ Kiêu mọi nơi quan sát, chỉ là giường cùng bàn giản đơn, sạch sẽ giản dị.

Liên Ly Tiêu sau khi ngồi vào chỗ của mình, liền thẳng tắp nhìn về phía Vệ Kiêu.

“Dem hoa tai trên cổ người đem tới cho ta nhìn xem.”

Vị phu nhân này thoát nhìn cũng không phải kẻ đại gian đại ác, huống hồ còn cứu hẩn một mạng, Vệ Kiêu đưa hoa tai tới.

Liên Ly Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve hoa tai lá trúc thủy ngọc.

“Đây là của người?”

“Ừm, từ nhỏ đã theo ta, là cha mẹ ta để lại cho ta.”

“Cha mẹ người là...”

“Không biết.” Vệ Kiêu nhún nhún vai. “Cha mẹ nuôi ta không có nói cho ta biết, sau lại trong thôn bị cướp sạch, mọi người đã chết, cũng liền không người biết.” Tiếp nhận hoa tai lại mang về trên cổ.

Nhìn thấy bộ dáng Liên Ly Tiêu như có chút dăm chiêu. “Lẽ nào người nhận thức hoa tai này? Hay là, người biết cha mẹ thân sinh ta?”

“Nhìn thấy quen mắt mà thôi, hôm nay ta cứu người cũng coi như hữu duyên, bản Hư Lăng Tâm kinh này người cầm, nó cùng nội công người hiện tại luyện là nhất mạch tương truyền, thường ngày phải tu tập nhiều hơn, sẽ không mỗi một lần đều có người cứu người. Mặt khác, chuyện ngày hôm nay, không được nói cho bất luận kẻ nào, kể cả Yên Hoài Tuyết.”

“Làm sao người biết Yên...”

“Đi ra ngoài đi.”

Thấy vị phu nhân này không có ý nhiều lời, Vệ Kiêu nói câu đa tạ phu nhân ân cứu mạng liền rời khỏi trúc ốc.

Liên Khung đệ tử nhà trúc ốc đều đã không thấy, gió mát chậm chậm, tựa cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Vệ Kiêu quay đầu mắt nhìn nhà trúc, rồi hướng miếu đồ nát ngoài thành đi đến.

Liên Ly Tiêu xuyên qua cửa sổ trông theo bóng lưng càng ngày càng xa, cho đến tiêu thất không thấy gì nữa.

Tại miếu đồ nát đợi hai ngày, Trình Diệu Duyệt rốt cục xuất hiện.

“Làm sao người đi ra sớm vậy.” Trình Diệu Duyệt tưởng nàng chính là người thứ nhất đến miếu đồ nát.

“Khu rừng kia có chút cổ quái, người Liên Khung nửa đoạn truy đã thất lạc, ta liền tới đây.”

“Người thực sự là vận may, bốn cô nương mất nhiều kinh* mới đem mấy người đó ném bỏ, sau đó lại trốn một ngày đêm mới lại đây.”

Sau thấy rõ mặt thật của Vệ Kiêu, Trình Diệu Duyệt kinh hô: “Nhân bì diện cụ của người bị rách!”

Vệ Kiêu gạt đầu, kéo xuống.

“Bọn họ không thấy rõ tướng mạo người chứ.”

“Không có, chỉ biết là ta đeo nhân bì diện cụ.”

“Như vậy cũng tốt.” Trình Diệu Duyệt thở ra một hơi thở, “Việc này đúng bần đất rớt trong đũng quần, nếu như bị thấy hình dạng chân chính, cũng thật là giải thích không rõ được.” Nói xong, cũng đem mặt nạ trên mặt mình xé xuống.

“Chúng ta buổi tối ẩn vào Lạc Lâm sơn trang, tìm Yên Hoài Tuyết thương lượng lại đối sách.” Trình Diệu Duyệt đề nghị.

Kinh nghi bất định : ngạc nhiên nghi ngờ không chắc chắn.

Chủy : muỗng, cái môi.

Kinh : sức lực, tinh thần.

24. Chương 24

Chương 24

Vệ Kiêu, Trình Diệu Duyệt hắc y che mặt, nhẹ tay nhẹ chân lên vào Lạc Lâm sơn trang.

Vượt qua mấy đội hộ vệ, hai người nhảy vọt vào hậu viện, trốn ở trong bụi cây.

“Là gian phòng nào?” Trình Diệu Duyệt nhíu mày.

“Nếu không tìm từng cái từng cái đi.” Vệ Kiêu phân vân mà đề nghị.

“Ngu ngốc, người không suy nghĩ chỗ trụ này đều là những người nào, người nào võ công chẳng cao hơn so với chúng ta, còn chưa tìm được Yên Hoài Tuyết, hai ta đã giao đãi ở đây!”

“Cô nương nói có lý.”

“Tất nhiên.” Mới gật đầu một cái, Trình Diệu Duyệt đột nhiên quay đầu lại.

Tay trái bóp chặt cổ Vệ Kiêu, tay phải che miệng Trình Diệu Duyệt, mắt hoa đào cười đến cong cong, Loạn Vũ ngồi xổm xuống phía sau hai người.

“Ô, chuột nhỏ đã lâu không gặp.”

Vệ Kiêu hung hăng trừng con mắt, cái tên đầu sỏ cầm đầu hại hắn chạy trốn lâu như vậy, hắn nào có thể quên.

“Hai người các ngươi ngoan ngoãn không lên tiếng, ta sẽ buông tay ra.”

Trình Diệu Duyệt gật đầu, Vệ Kiêu trong lỗ mũi hừ một tiếng, xem như là đáp ứng.

“Chuyện Ngụy Lập Nam bị giết Cung chủ đã biết, nghe người Liên Khung môn miêu tả cũng biết là hai người các ngươi cái trứng xui xẻo.” Loạn Vũ đồng tình vỗ vỗ vai hai người. “Ta là đến mang nhị vị đi gặp Cung chủ, theo ta.”

Vệ Kiêu Trình Diệu Duyệt hai người liếc nhau, liền đi theo sau Loạn Vũ.

Quanh co khúc khuỷu thật lâu, mấy người tới một tòa tiểu lâu gần hồ.

Trong hồ toàn cảnh hoa sen, theo gió nhẹ nhàng đưa, hương hoa sen nhàn nhạt tràn ngập xung quanh tiểu lâu.

“Nơi này là...” Trình Diệu Duyệt hít sâu một ngụm hương sen, dò hỏi.

“Cũng thuộc hậu viện chiêu đãi tân khách, chẳng qua vị trí hẻo lánh u tĩnh, bố trí cũng tương đối lịch sự tao nhã. Là chỗ ở khách quý chân chính của Lạc Lâm sơn trang.”

Trình Diệu Duyệt hơi nheo lại mắt. “Ý của ngươi là...”

“Ở nơi này, là Cung chủ Triều Hoàng cùng Yên Hoài Tuyết, cũng không phải là cái gì... phốc... ha ha... Trương Đại Trụ...” Loạn Vũ cười ha ha.

“Được rồi, mau dẫn chúng ta gặp Yên Hoài Tuyết đi!” Vệ Kiêu không muốn cùng Loạn Vũ nói nhiều, mỗi lần nhìn thấy hắn lửa giận lại dâng lên.

Có loại thâm ý mắt nhìn Vệ Kiêu gọi thẳng đại danh Triều Hoàng Cung chủ, Loạn Vũ mang hai người vào lầu, sắp sửa vào lầu thì mấy cái bóng trắng vọt đến trước mặt, Loạn Vũ nhẹ vung tay áo.

“Lui ra, khách nhân của Cung chủ.” Bóng trắng liền tiêu thất không thấy gì nữa, im hơi lặng tiếng.

Đi vào trong lầu, Trình Diệu Duyệt bị Loạn Vũ ngăn lại.

“Cung chủ ở trong phòng nghỉ ngơi, đi qua thiên sảnh là tới, nhưng kính xin Vệ Kiêu công tử tự mình đi vào.”

“Vì sao ta không thể vào!”

“Mệnh lệnh của Cung chủ, ta đây làm thuộc hạ dù sao vẫn phải dựa theo phân phó làm việc.” Loạn Vũ trên mặt không có vui đùa.

“Hừ, được rồi, vậy ta ở chỗ này, ngươi tiến vào đi.” Trình Diệu Duyệt thở phì phì ngồi ở trên ghế.

Vệ Kiêu xuyên qua thiên sảnh, thì thấy một nam tử tuấn tú hướng hắn cười ôn hòa.

“Cung chủ ở bên trong.”

Vệ Kiêu sửng sốt, gật đầu đi vào.

Yên Hoài Tuyết tựa trên giường, cầm trong tay thư quyển, quang sáng màu vàng in vào trên sườn mặt hắn.

“Này, ngươi chạy đi đâu, ta cùng Diệu Duyệt đều rất lo lắng...” Nhìn thấy Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu đột nhiên cảm giác vừa vào tiểu lâu thì thấy gò bó không được tự nhiên.

“Ừ, có chút việc.” Buồng quyển sách trên tay xuống.

“Chuyện gì à.” Vệ Kiêu đặt mông ngồi cạnh giường, cúi đầu nhìn về phía Yên Hoài Tuyết.

Yên Hoài Tuyết tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, chỉ nói cực ít: “Loạn Vũ và Thanh Sơ tìm được ta, Triều Hoàng cung muốn tham gia vô lâm đại hội lần này.”

“Ngươi muốn dùng thân phận Triều Hoàng Cung chủ tham gia vô lâm đại hội?”

“Đúng.” Phiền não mặt nhăn nhúm, Yên Hoài Tuyết hít một hơi. “Mặt khác Lạc Lâm Chấn Quân đồng ý bỏ đi lệnh truy nã khắp nơi của ngươi, trả lại trong sạch cho ngươi.”

Vệ Kiêu tim loạn nhịp đã lâu, bỗng nhiên bắt lấy hai vai Yên Hoài Tuyết: “Ha ha, thực sự, lão tử rút cuộc khỏi càn khôn đông núp tây, khỏi càn mang nhân bì diện cụ chó má nữa!”

“Đương nhiên.” Thấy Vệ Kiêu vui vẻ như vậy, Yên Hoài Tuyết cũng lơ đãng cong khóe miệng.”Chỉ bất quá hẳn có chuyện cần dùng Chiêu Uyên đao, đến lúc đó còn muốn cho ngươi mượn đao dùng một chút.”

“Hảo, không thành vấn đề. Không phải là mượn đao sao!” Bích Tiêu cừ tức hắn cầm trong tay, mượn đao một chút mà thôi, đường đường Lạc Lâm gia tứ thiếu chẳng lẽ lại còn mượn đao không trả? “Yên Hoài Tuyết, ngươi lại giúp ta một lần, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này ngươi chính là hảo huynh đệ của ta, lên núi đao xuống chảo dầu, chỉ cần ngươi một câu nói, là huynh đệ tuyệt không mặt nhăn mày nhúm.”

Ánh nền chiếu lên, Yên Hoài Tuyết nhìn thấy con mắt đen láy của Vệ Kiêu, môi độ dày vừa phải hơi hơi vểnh lên, vươn tay trắng nõn xoa trán hắn, theo mũi cao thẳng vẽ xuống ẩn tại trên môi hắn.

“Làm sao vậy?” Vệ Kiêu nhìn về phía không lên tiếng Yên Hoài Tuyết, ngón tay ấm áp đặt ở trên môi hắn, nhẹ nhàng khẽ động, ngón tay đã chen giữa hai cánh môi.

Tay nắm lấy cằm Vệ Kiêu kéo xuống, Yên Hoài Tuyết hơi ngẩng đầu lên, hôn lên.

Hai mắt đối diện.

Chỉ ba ngày không gặp mà thôi, vì sao tưởng niệm như thế. Yên Hoài Tuyết khó hiểu, lại thuận theo tâm ý, tay phải nắm sau gáy Vệ Kiêu, đôi môi ở trên nghiền áp, thường thường vươn đầu lưỡi liếm ẩm môi khô ráo của Vệ Kiêu.

“Ngươi làm gì!” Vệ Kiêu cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, lấy lưng tay chà chà đôi môi đã hơi sưng đau, hai tay đẩy ra Yên Hoài Tuyết, mẹ ôi thật mất mặt, cứ nhiên bị một nam nhân hôn đến thất thần.

Yên Hoài Tuyết hai tay ôm lưng eo Vệ Kiêu, thuận thế nhẹ kéo, đem hắn đè ở trên giường.

“Ta không cho ngươi lên núi đao, cũng không cho ngươi xuống chảo dầu, để cho ta hôn!”

“A?” Gần như nghĩ muốn ngoáy ngoáy cái lỗ tai, Vệ Kiêu cho là mình nghe lầm.

“Ngươi, ngươi nhìn rõ ràng, ta là nam nhân, nam tử hán chân chân chính chính!”

Yên Hoài Tuyết mang theo vài phần khó hiểu vài phần không kiên nhẫn, nói: “Ta muốn luyện kiếm liên tục, muốn hôn người liên hôn, với người có phải nam tử hán hay không có cái quan hệ gì?”

Vệ Kiêu cứng họng không trả lời được, luyện kiếm với hôn ta có quan hệ gì ...

Thấy Vệ Kiêu không phản kháng, Yên Hoài Tuyết hôn tới, đầu lưỡi đẩy ra khớp hàm Vệ Kiêu.

Bị ánh mắt thẳng tắp của Yên Hoài Tuyết trừng đến cả người nóng cháy, Vệ Kiêu đơn giản nhắm hai mắt lại.

Hôn thì hôn đi, đại lão gia, bị hôn hai cái cũng không tính là có hại.

Đầu lưỡi linh hoạt ẩm nóng đảo qua các góc trong miệng, không ngừng cuốn động đầu lưỡi Vệ Kiêu, cùng giao triền.

“Ngô...” Vệ Kiêu ngẩng đầu lên, một tay bắt lấy tay áo Yên Hoài Tuyết. Hai cổ thân thể không ngừng ma sát, Vệ Kiêu cảm thấy tựa như bắt lửa.

Nhẹ nhàng tại đầu lưỡi khê cắn Vệ Kiêu, Vệ Kiêu mạnh mẽ run, xoạt một tiếng, nửa bả vai Yên Hoài Tuyết lộ ra.

“Ách... thật xin lỗi...” Vệ Kiêu mặt đỏ ngồi xuống, liền muốn xuống giường, bị Yên Hoài Tuyết từ phía sau ôm lấy.

“Người muốn làm gì a!” Vệ Kiêu thẹn quá thành giận.

“Không biết.” Yên Hoài Tuyết khê cắn cổ Vệ Kiêu, tay cũng vươn đến trong vạt áo Vệ Kiêu, trả lời gọn gàng.

Phi người một cái không biết! Nếu như là một nữ tử, Vệ Kiêu nghĩ hẳn tình huống hiện tại kêu thất thân!

25. Chương 25

Chương 25

Dùng khuỷu tay chống ngực Yên Hoài Tuyết, bắt lấy cổ tay hắn quăng qua một bên, Vệ Kiêu nhảy xuống đất.

“Hai...hai cái đại lão gia, đánh méo cái gì, thời gian không còn sớm, người nghỉ sớm một chút đi.” Vệ Kiêu trừng mắt, rống lớn nói. Chỉ tiếc hai má vẫn hồng đến bên tai, làm cho người ta chỉ cảm thấy tiếng rống mang theo vài phần cật lực.

Dùng sức đẩy cửa ra, Vệ Kiêu nhỏ giọng nói thầm: “Mắc cỡ chết người đi được mắc cỡ chết người đi được, người nói người mặt đỏ cái gì!” Nói xong còn dùng tay dụng sức vỗ vỗ mặt, vẻ mặt tức giận lao ra, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy nam tử tuần tú đến cửa.

Mấy câu vừa này sẽ không nhượng hắn nghe thấy đi, Vệ Kiêu vẻ mặt xấu hổ, mặt tự nhiên cười gượng hai tiếng.

“Ta hỏi một chút, cái kia... Diêu Duyệt đi đâu rồi...”

“Trình cô nương hẳn là còn cùng Loạn Vũ ở tiền sảnh.” Thanh Sơ tươi cười khiến người ta như tắm gió xuân, chỉ tiếc da mặt Vệ Kiêu đã nhanh hồng thắm, cũng nhìn không ra gió xuân gì hơn, nói tiếng tạ ơn liền vội vã vọt nhanh.

Vệ Kiêu đi rồi, cửa bị lực mạnh đóng còn đang lung lay lắc lắc, Yên Hoài Tuyết nhìn chằm chằm phương hướng người nọ ly khai, hơi nheo lại con mắt, khóe miệng gợi lên độ cung, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua môi trên.

Lần sau còn muốn hôn...

“Chuyện Ngụy Lập Nam rốt cuộc là ai làm, hung thủ bắt được chưa, Yên Hoài Tuyết vì sao phải lấy thân phận Triều Hoàng Cung chủ ở nơi này, còn có...” Trình Diệu Duyệt ngồi đối diện Loạn Vũ, liên tiếp đặt câu hỏi.

“Từ từ tới, người muốn ta đáp cái nào trước ...” Loạn Vũ cười tủm tỉm phe phẩy Thúy Ngọc Cốt Phiến, nếu như bộ dạng vậy ngồi ở trong thanh lâu, thì hiển nhiên là một phong lưu tử ngâm gió ngội trăng.

“Từng cái từng cái đáp!”

“Hừm, chuyện này phải từ Vệ công tử bị hiểu lầm trộn Hàm Quang kiếm nói lên. Cái này... ta lúc đó cũng không ngờ tới hắn sẽ cùng Cung chủ nhắc lên giao tình, nên cũng không có thể trách ta, đúng hay không?” Loạn Vũ ủy khuất bĩu môi.

“Nói trọng điểm!” Trình Diệu Duyệt xem muốn một quyền vung tới trên mặt hắn.

“Bởi vì một ít nguyên nhân, Triều Hoàng cung muốn tham gia võ lâm đại hội lần này, cho nên Cung chủ cùng Lạc Lâm Chấn Quân trao đổi điều kiện. Cung chủ hỗ trợ y đột kích nhiệm vụ võ lâm minh chủ, mà y phải hủy bỏ lệnh truy nã Vệ Kiêu khắp nơi, trả lại trong sạch cho hắn. Dù sao Lạc Lâm Chấn Quân khẳng định biết người trộm Hàm Quang cũng không phải Vệ Kiêu, cái này với hắn mà nói vừa không chịu thiệt, đồng thời còn chiếm được một người ủng hộ mạnh mẽ, cơ sao mà không làm nhỉ.”

“Vậy chuyện Ngụy Lập Nam bị giết...”

“Các người lúc đó đều mang theo nhân bì diện cụ, bọn Trần Mộ Lâm cũng không biết tướng mạo của các người. Huống chi Trương Đại Trụ cùng Lý Thiết Chùy đã biến mất không thấy, muốn tìm người cũng không có chỗ tìm. Lạc Lâm Chấn Quân cùng chúng ta làm liên minh, tự nhiên sẽ không lăm miêng. Hơn nữa, là trọng yếu nhất là, Liên Khung nội loạn, tiết mục tranh quyền đoạt lợi rất đặc sắc. Trần Mộ Lâm vội vã trở lại yên ổn nhân tâm, xử lý sự vật trong phái, tức thì nào còn có công phu xử lý chuyện này, vì vậy chuyện này hắn trước hết kính nhờ Lạc Lâm Chấn Quân đi đầu điều tra, tóm lại khẳng định tra không được người chúng ta.”

Trình Diệu Duyệt như có chút đắm chiêu suy nghĩ một chút, chần chờ hỏi: “Triều Hoàng cung vì sao phải giúp Lạc Lâm sơn trang? Hiện giờ Triều Hoàng thế đại, không nghĩ tới tự mình làm võ lâm minh chủ sao?”

“Cái này ta lại bất tiện nói cho Diệu Duyệt cô nương. Hiện tại mỗi một việc xảy ra, phía sau đều có lớp lớp nguyên nhân, các nguyên nhân giao nhau lẫn lộn, tạo nên thế cục sương mù như hiện tại. Ý theo ý của tại hạ, Trình cô nương vẫn là không nên cùng Triều Hoàng cung ta thân cận quá, để tránh phát sinh hiểu lầm không cần thiết.”

“Người đây là ý gì! Ta đem Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết coi là bằng hữu, chẳng lẽ còn có thể hại bọn họ hay sao!” Trình Diệu Duyệt giận dữ, mạnh mẽ đứng dậy, chuông leng keng rung động.

Loạn Vũ vẫn ngồi yên như cũ.

“Diệu Duyệt cô nương, Liên Khung phái là một danh môn đại phái, Ngụy Lập Nam tại trên giang hồ là có danh xưng trực công chính, hiệp can nghĩa đảm. Trần Mộ Lâm chính là thủ đồ Ngụy Lập Nam, cùng Lạc Lâm Chấn Quân lại là bạn thân, nếu không ngoài ý muốn, lần võ lâm đại hội này Liên Khung hắn là đồng minh của Lạc Lâm Chấn Quân. Nhưng tình cờ, ngoài ý muốn hết lần này tới lần khác lại xảy ra. Mà nếu Lạc Lâm Chấn Quân không được làm võ lâm Minh chủ, ai có khả năng nhất?” Loạn Vũ làm hình dạng mình tư khổ tưởng, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ nói: “A, ta nghĩ hắn là Vong Xuyên thành đi, giấu tài nhiều năm như vậy, sao có thể cam tâm an phận ở một góc ni.”

Trình Diệu Duyệt nghe được Vong Xuyên thành ba chữ, biểu tình phức tạp mấp máy môi.

“Kỳ thực, người trộm Hàm Quang là ai, người sát hại Ngụy Lập Nam là ai, người đứng đằng sau sai sử là ai, mặc kệ là Triều Hoàng cung ta hay Lạc Lâm Chấn Quân, có lẽ trong lòng cũng hiểu rõ, chỉ là hiện tại mà nói đều không trọng yếu mà thôi. Ta nghĩ người kia cũng không có vọng tưởng bằng vào những cái này là có thể một leo lên vị trí võ lâm Minh chủ.”

“Ta... ta thực sự không biết mấy thứ này, ca ca cũng không nói với ta, những chuyện trong giang hồ môn phái, ta chưa bao giờ hỏi đến. Ta là thực sự đem Vệ Kiêu cùng Yên Hoài Tuyết coi như bằng hữu, ngoại trừ

tên, ta cái gì cũng không có lừa bọn họ.” Trình Diệu Duyệt vội vàng biện bạch.

“Cái này tại hạ nhưng cũng không biết, lòng người khó dò, ta đây làm thuộc hạ cũng chỉ bắt quá là để phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Người nói phải hay không, Trì Diệu Duyệt cô nương.”

Trì Diệu Duyệt, muội muội ruột của Vong Xuyên Thành chủ Trì Trọng Hành. Mười ba tuổi bái tại Quỷ Phủ chủ môn hạ, lấy thân phận Trình Diệu Duyệt bước chân vào giang hồ, giành được nhã hào Tổ Thủ Trích Nguyệt. Chỉ là trong chốn giang hồ ít có người biết quan hệ của nàng cùng Vong Xuyên thành.

“Diệu Duyệt, làm sao vậy?” Vệ Kiêu vừa vào cửa, thì thấy Trình Diệu Duyệt sắc mặt không tốt. “Có phải người khi dễ nàng hay không!” Vệ Kiêu chỉ vào Loạn Vũ.

“Ta nào dám a!” Loạn Vũ ủy khuất kêu sợ hãi. “Chẳng qua Diệu Duyệt cô nương nói nàng có việc muốn rời đi trước, phi thường không muốn mà thôi.”

“Diệu Duyệt, người muốn đi đâu?” Vệ Kiêu truy vấn, nhiều ngày ở chung như vậy, hẳn thật tình đem thiếu nữ nghịch ngợm khả ái này xem như là muội muội của mình.

Trình Diệu Duyệt phức tạp mắt nhìn Loạn Vũ, cúi đầu nói: “Ta có chuyện cần muốn xử lý, phải ly khai trước, người... tự bảo trọng, thay ta hướng Yên Hoài Tuyết nói câu tạm biệt. Ta... về sau nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ lại tìm các người cùng nhau bước chân vào giang hồ.” Nói xong cũng không quay đầu lại tiêu sái nhập vào trong bóng đêm đen.

Vệ Kiêu đột nhiên quay đầu, trừng mắt Loạn Vũ.

“Nhất định là người bắt nạt nàng!” Vệ Kiêu rất chắc chắn.

“Ta thể nào lại ức hiếp bằng hữu của người trong lòng Cung chủ ni...”

Vệ Kiêu hiểu được ý tứ gì sau, đỏ mặt lại chửi bậy lên.

Thủ đồ : đệ tử đứng đầu, cao nhất.

Mình tư khổ tưởng : trầm tư suy nghĩ.

26. Chương 26

Chương 26

Ngày chín tháng tám.

Trời xanh biếc như tẩy, sáng sớm ánh bình minh phá mây, gió mạnh thổi cờ màu phần phật. Trên trường đấu luyện dựng lên lòi đài tạm thời, hai bên trái phải chỗ ngồi đã kín hết người, đệ tử các phái vây quanh chường môn nhà mình, giang hồ lắng từ các cứ một bên, hai ba thành quần. Ngoài mép còn có đám người chen chúc một đám một đám muốn nhìn thấy giang hồ hào kiệt, không ngừng hướng bên trong nhìn quanh.

Một loạt chỗ ngồi gần lòi đài nhất, địa vị không cần nói cũng biết, lúc này tuyệt đại đa số mọi người đã đến trường.

Thiên Xu Quân Trịnh Trữ, Diêu Quang Quân Hàn Ngữ Hân Bích Vân Tiêu Thiên trầm tĩnh ngồi một bên, phía sau có hơn mười đệ tử Bích Vân Tiêu Thiên. Liên Khung phái nội loạn chưa bình, đã vắng ghế ngồi võ lâm đại hội lần này. Doãn, Mạc, Nhạc tam gia đều đã đến trường, Tống Trọng An, Tống Nhung, Tống Thiên Mạch ở một bên thì thầm nói cười.

Ngoại trừ mấy đời đối địch Quỷ Phủ và Huyền Hoa Viên, Yến Hồng Lâu cùng Tỏa Kiếm Lư hành sự xưa nay thần bí, trong môn phái lớn nhỏ chỉ có Triều Hoàng cung và Vong Xuyên thành là không đứng tại hàng.

“Hừ, ta đây lớn lắm...” Trong đám người có người không kiên nhẫn.

“Các vị an tâm một chút chờ vội nóng nảy, đại hội sắp bắt đầu, không bằng các vị trước dùng chút trà bánh.” Lạc Lâm Chấn Quân giương giọng nói, theo sau bọn thị nữ bưng lên các loại điểm tâm.

“Đa tạ Lạc Lâm công tử.” Mọi người ở đây đều ôm quyền trả ý.

Lạc Lâm Chấn Quân mỉm cười gật đầu.

“Lạc Lâm huynh, quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử a, hạ nhiệm võ lâm Minh chủ sợ rằng không không thuộc tứ tử nhà ngươi. Giang hồ sau này chính là thiên hạ người trẻ tuổi rồi.” Mạc Gia gia chủ tán thán nói.

“Đâu, anh hào trong chốn giang hồ xuất hiện lớp lớp, khuyển tử sau này còn phải dựa vào các vị.” Lạc Lâm Hách khách sáo vài câu, sau đó quay đầu, nhìn về phía nữ tử bên cạnh phương hoa đã qua đi nhưng lại không giảm phong thái. “Phu nhân, lại có người khen nhi tử ngươi.”

Hướng Lạc Thu cúi đầu mỉm cười. “Chẳng lẽ đây không phải là nhi tử của ngươi ?”

“Ha ha, đương nhiên phải, nhi tử Lạc Lâm Hách ta há có thể tầm thường.” Hai người đồng thời nhìn phía Lạc Lâm Chấn Quân đang cùng Tống Thiên Mạch nói. Không thấy Lạc Lâm Hữu Thần đằng sau nắm chặt song quyền, mím môi.

“Xem ra, Chấn Quân đối đãi tử kia của Tống gia rất có hảo cảm a.” Làm mẫu thân tự nhiên nên vì việc hôn nhân nhi tử suy nghĩ.

“Chỉ sợ nhi tử chúng ta hữu tình, Tống gia đãi tử kia vô ý.”

“Tống gia Tam tiểu thư mặc dù điều không phải thân ra, nhưng thâm thụ (vô cùng được) Tống gia trên dưới thương yêu, tự nhiên có chỗ hơn người. Tuệ thâm nhược hải, bằng tâm tố phách, dốc hết sức quản lý rất nhiều sinh ý Tống gia, nếu thật có thể gả tới Lạc Lâm gia ta, cũng coi như là phúc khí của Lạc Lâm gia ta.”

Lạc Lâm Hách cười cười. “Chuyện người thanh niên cứ để người thanh niên xử lý đi.”

Hướng Lạc Thu gật đầu tán thành.

“Thiên Mạch, sau võ lâm đại hội, Lạc Lâm gia sẽ ở mở tiệc mời võ lâm hào kiệt bên Vị Dương hồ, đến lúc đó nhất định phi thường náo nhiệt.” Lạc Lâm Chấn Quân dịu dàng chăm chú nhìn Tống Thiên Mạch.

“Này, người nguy quân tử, cách muối muối ta xa một chút.” Tống Trọng An xô đẩy đầu vai Lạc Lâm Chấn Quân.

“Đại ca, không thể vô lễ.” Tống Nhung đau đầu nhìn một màn này.

“Nếu tại hạ là nguy quân tử, sợ rằng Tống đại thiếu chính là thật tiểu nhân.”

“Người nói cái gì!” Tống Trọng An nâng lên cằm, liếc Lạc Lâm Chấn Quân.

Hơi cúi đầu, tiến đến bên tai Tống Trọng An, Lạc Lâm Chấn Quân hạ giọng. “Mê Hồn tán trong nước trà, con chuột chết trong chần, phù chú trên cửa còn có mặc bảo trên tường của thư phòng ta bị cắt phá, sách quý bị xé nát trong phòng, Tống đại thiếu, người thật đúng là đầu đầu cũng có mặt.”

“Người có chứng cứ gì là ta làm! Người lấy chứng cứ ra!” Tống Trọng An mạnh miệng liều chết chống đỡ.

“Tại hạ không nắm được chứng cứ, cũng tạo không được những chuyện này của Tống đại thiếu.”

“Biết là tốt rồi, thức thời ngoan ngoãn cách Tống gia còn có Thiên Mạch xa một chút.”

“Tống đại thiếu.” Lạc Lâm Chấn Quân kéo lại bả vai Tống Trọng An.

“Người làm gì!” Tống Trọng An trong lòng run lên, Lạc Lâm Chấn Quân là người như thế nào hẳn có thể so với bất luận kẻ nào hiểu rõ hơn. Thế nhưng Đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng làm sao có thể địch lại sức lực của Lạc Lâm Chấn Quân, lại không muốn dẫn tới chú ý Tống Nhung và Thiên Mạch, đành phải ngoan ngoãn thỏa hiệp.

“Hai ngày trước cô nương trong thanh lâu có còn hợp ý đại thiếu.” Lạc Lâm Chấn Quân cười nói.

Tống Trọng An thân thể cứng ngắc, mặt đều muốn tái rồi, run run ngón tay chỉ vào Lạc Lâm Chấn Quân.

“Người... người tên vương bát đản, nguyên lai cái người quái dị kia là người đưa tới!”

Lạc Lâm Chấn Quân nhìn thấy phụ mẫu đang hướng bên này ra hiệu, cuối cùng thuận tiện vỗ vỗ mặt Tống Trọng An. “Ta cho rằng Tống Đại thiếu thích như vậy, xem ra là ta hiểu lầm rồi.”

Lưu lại phía sau giương nanh múa vuốt bị Tống Nhung ngăn cản Tống Trọng An, Lạc Lâm Chấn Quân đi tới hướng cạnh bên phụ phụ Lạc Lâm Hách.

Trì Trọng Hành đã đến.

“Trì Thành chủ.” Lạc Lâm Chấn Quân tiến lên chào hỏi.

Hắc y hắc sườn (sườn : áo khoác ngoài), chỉ có cổ áo cổ tay có thêu hoa văn lân vàng thẫm, giản đơn mà mười phần khí phách. Vong Xuyên Thập Nhị kỵ hồng y giáp bạc lấy thể bán nguyệt đem Trì Trọng Hành vây tại giữa, trên mặt mỗi người đều che mặt quỷ diện đồng đen.

“Lạc Lâm công tử.” Trì Trọng Hành góc cạnh* sắc bén, nụ cười tà tứ. “Đây là xá muội Trì Diệu Duyệt.”
thể hiện sự sắc sảo.

Thay bộ váy vàng tơ, quần áo bạch sắc váy sam. Mất đi cổ linh tinh quái, Trì Diệu Duyệt bên cạnh Trì Trọng Hành càng như một tiểu thư khuê các văn thực hữu lễ, mà không phải là tiên tử Tổ Thủ Trích Nguyệt nghịch ngợm kia.

“Tiểu nữ tử ra mắt Lạc Lâm công tử.”

Lạc Lâm Chấn Quân nghe được âm thanh hơi hơi ngẩn ra, sau đó cùng Trì Diệu Duyệt hiểu mà không nói liếc nhau, nhưng không nói thêm cái gì.

Đợi một nhóm Vong Xuyên thành mới vừa ngồi xuống, đại liên tám người đã như ẩn như hiện tại xa xa, đỉnh ngọc lưu ly bát giác rũ xuống vòng ngọc bội xanh, phát ra tiếng va chạm lạnh lạnh. Người nâng liên vẫn bạch y che mặt như cũ, chỉ bất quá còn hơn Loạn Vũ lần trước kiêu ngạo phá không mà vào, lần này là từng bước từng bước nâng đi vào.

Các cứ : tất cả chiếm cứ.

27. Chương 27

Chương 27

“Quả thực là cuồng vọng đến cực điểm!”

“Triều Hoàng cung đây là không đem cả võ lâm để trong mắt!”

Tình cảnh nhất thời tràn ngập tiếng lao xao nghị luận trách cứ.

Đại liên vẫn không nhanh không chậm, Loạn Vũ Thanh Sơ đi cạnh liền, phía sau theo hơn mười người bạch y, toàn bộ đội ngũ trật tự mà im lặng.

Tiếng ồn ào náo động ngập trời không muốn nghe cũng khó. Thanh Sơ khuôn mặt mỉm cười, khóe miệng khẽ động.

“Nói người không nên nâng liên đến, này đến là nhất minh kinh nhân*.”

Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm lại có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Loạn Vũ phe phẩy Thúy Ngọc Cốt Phiến, nhẹ nói: “Triều Hoàng cung ta thế nào có thể cùng tiểu bang tiểu phái mất cá hỗn tạp này giống nhau. Cung chủ không thích gặp người, hình dạng của Vệ công tử sau khi trải qua lệnh truy nã thiên hạ đều biết, ta đây còn không phải thay bọn họ phân ưu sao.”

“Người đây là ưu càng thêm ưu.”

“Bát giác liên này đặt ở chỗ đó cũng là uổng phí, vì sao không khéo lợi dụng thêm.”

“Chỉ có người thích nhất muốn làm mấy tâm địa gian xảo này.” Thanh Sơ hơi châm biếm.

“Thế nhưng nữ nhân đều thích như vậy.” Nheo lại đôi mắt đẹp hoa đào, trong mắt ba quang lưu chuyển.

Đội liễn vừa rơi xuống đất, nhấc lên trùng điệp bạch tiêu (bạch tiêu :lụa sống – loại lụa dệt bằng tơ sống) lụa mỏng, toàn bộ tràng diện lập tức an tĩnh lại. Triều Hoàng Cung chủ xưa giờ ít lộ diện, trên phố* đồn đãi không ngớt, mỗi người đều muốn một bức chân dung.

thường chỉ phưởng in sách.

Một đôi mắt yêu hồng tai kèm kim hoàng (phượng vàng) đón ánh mặt trời, thoáng qua trước mắt mọi người, bạch y nhân bước ra ngoài liễn, chấn thiên địa huy màu. (huy màu : sắc nắng)

“Đi ra.”

“ ... ”

“Đi ra!”

“ ... ”

Yên Hoài Tuyết híp mắt, chu sa chí đỏ sẫm cũng hơi khê động theo.

“Vệ công tử, không nên cùng Cung chủ tranh cãi, như vậy nhiều người nhìn ni.” Thanh Sơ khuyên nhủ.

“Chính là nhiều người nhìn như vậy ta mới không muốn xuống!” Vệ Kiêu lý sự, tại sao hẳn phải cùng Triều Hoàng Cung chủ xuống từ trong một liễn. Thật vất vả rửa sạch oan khuất, tại sao phải lại làm người khác chú ý.

“Vệ công tử.” Loạn Vũ xen mồm. “Người bấy giờ không xuống, kéo dài càng lâu, lòng hiếu kỳ người khác càng lớn, lúc người xuống lại càng khiến người chú ý, người cần phải hảo hảo nghĩ rõ ràng.”

Mắt thấy Triều Hoàng Cung chủ đứng ở trước liễn bất động, tựa hồ đang hướng trong liễn nói chuyện, chung quanh lại dấy lên tiếng ong ong.

“Bên trong còn có người?”

“Cùng Triều Hoàng Cung chủ cộng thừa (ngồi chung) một liễn?”

“Ha ha, sẽ không là hồng nhan tri kỷ chứ, không chịu xuống, chẳng lẽ là một tiểu mỹ nhân e lệ?”

Yên Hoài Tuyết chờ đợi không kiên nhẫn, nhiều người âm ỉ, khiến người sinh ghét.

Bàn tay vươn vào trong liễn, đem Vệ Kiêu túm đi ra.

Đội Vệ Kiêu một bước đi ra, lại là một trận lặng ngắt như tờ.

Ngàn nghĩ vạn đoán, cũng không nghĩ ra bên trong không phải là mỹ nhân, mà là một nam tử cường tráng rắn rỏi.

“Đó là ai?”

“Không biết, nhìn thấy quen mắt.”

“Hắn là Vệ Kiêu, bị Lạc Lâm sơn trang phát lệnh truy nã Vệ Kiêu!” Một tiếng quát lớn khiến mọi người nhất thời rõ thân phận Vệ Kiêu. Hóa ra là đoạn thời gian trước bị Lạc Lâm sơn trang truy sát nhưng đại nạn không chết Vệ Kiêu, hơn nữa cùng song kiếm một đao nhấc lên quan hệ, truyền trên giang hồ sôi sục được một trận, thậm chí có người nói đợi năm sau, thế nào cũng có chỗ ngồi thứ nhất trong Thiên Bảng.

Cùng Triều Hoàng Cung chủ từ trong một liễn xuống, là quan hệ như thế nào, nhượng người ta sinh nghi.

Bốn phương tám hướng các loại ánh mắt khiến Vệ Kiêu nhú mào.

“Yên Cung chủ, Vệ công tử.” Lạc Lâm Chấn Quân đón khách.

Yên Hoài Tuyết chỉ khê gật đầu, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, còn lại đều giao do Loạn Vũ và Thanh Sơ ứng đối. Một màn này lại làm rất nhiều nhân sĩ giang hồ chửi bới không thôi.

“Vệ công tử, lần trước bảo kiếm bị trộm, Chấn Quân đã hiểu lầm công tử, ở nơi này hướng Vệ công tử bồi tội.” Lạc Lâm Chấn Quân biểu tình thành khẩn, lễ độ chu đáo.

“Việc đã đến nước này, xin lỗi dùng làm gì.” Vệ Kiêu quên không được kinh hoàng bạt vía khi đó, lúc ấy nếu đi nhầm một bước, chỉ sợ mệnh đã về hoàng tuyền. Một đường mệnh treo lơ lửng sợ hãi và quyết tuyệt, hắt đến bây giờ nhớ càng sâu sắc. Loại kẻ ngồi trên cao này làm sao có thể bận tâm mệnh như con kiến của hắn khi đó, lương thiện và thành khẩn trên mặt Lạc Lâm Chấn Quân, chẳng mấy may khiến hắn cảm giác được nửa phần áy náy và tự trách.

“Đương nhiên, ta nhất định phải hướng trước mặt anh hùng thiên hạ nhận sai, trả lại Vệ huynh một thân trong sạch.”

Lạc Lâm Chấn Quân đứng lên, tại dưới ánh mắt kinh ngạc của Vệ Kiêu đi lên đài cao.

“Hắn muốn làm gì.”

Yên Hoài Tuyết hơi hơi mở mắt, lập tức khép lại lần nữa. Loại chuyện này từ trước đến nay hắn không quan tâm.

“Vô lâm đại hội này thực sự là một tuồng kịch, người người đều nhập hí, xướng đều tốt nhỉ.” Loạn Vũ nhìn ra cửa nói, Thanh Sơ chỉ là cười cười.

“Các vị.” Lạc Lâm Chấn Quân tại trên đài cao cất giọng nói: “Lạc Lâm gia lần trước bảo kiếm bị trộm, hướng trong chốn giang hồ phát ra lệnh truy nã truy sát Vệ huynh.” Theo thế tay Lạc Lâm Chấn Quân, mọi người nhìn về phía Vệ Kiêu.

“Không cần thận kiểm chứng, khiến Vệ huynh chịu oan khiên, là sai lầm của Chấn Quân. Bây giờ, hướng chư anh hùng thiên hạ, Chấn Quân muốn hướng Vệ huynh xin nhận lỗi. Vệ huynh, xin lỗi.”

Hành động lần này lập tức lấy được hảo cảm của đại đa số người. Quang minh lỗi lạc, biết sai có thể sửa, bản sắc nam nhi.

“Đồng thời, tuy rằng Chấn Quân khó có thể mở miệng, nhưng nội loạn Liên Khung phái đã tại Chấn Quân biết rõ tình hình mà giấu diếm. Chấn Quân trong lòng hối hận, không thể lừa gạt nữa.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh. Thế nào đột nhiên lôi Liên Khung phái lên.

Lạc Lâm Chấn Quân mạnh mẽ đề tự trách và đau xót xuống lại, trầm thanh nói: “Tại sau chuyện bảo kiếm bị trộm, Chấn Quân trải qua nhiều phía đầu mối kiểm chứng, đã biết bảo kiếm chính là gia tỷ Lạc Lâm Y Hoan sở trộm, chuyện xấu trong nhà vốn không muốn truyền ra ngoài, nhưng mà không nghĩ tới gia tỷ là đem kiếm giao cho Chu Cố Tùng Liên Khung phái.”

Chu Cố Tùng chính là người khởi xướng nội loạn Liên Khung lần này.

“Chính thị Chấn Quân có ý định che chở gia tỷ, mới dẫn đến Ngụy Lập Nam Ngụy Chương môn bị tên nghịch đồ Chu Cố Tùng này làm hại. Đều là lỗi của Chấn Quân.”

“Chấn Quân đã phái nhân thủ đi Liên Khung phái trợ Trần Mộ Lâm giúp một tay, hi vọng có thể bù đắp một phần sai lầm của Chấn Quân. Không dám xa xỉ cầu chư vị tha thứ, chỉ hy vọng chư vị có thể giúp thủ đồ Chương môn Liên Khung phái Trần Mộ Lâm cùng đối phó tên vô sỉ tiểu nhân Chu Cố Tùng này cùng thế lực giúp đỡ đằng sau y.”

Sau một phen ăn năn, dám làm dám chịu, trọng hữu trọng ý tán dương lại đầy toàn trường.

“Cao minh.” Trì Trọng Hành chống lại đường nhìn như có như không Lạc Lâm Chấn Quân quét tới, sờ sờ cằm. Liên Khung phái, hắn vốn đã không định cho cái tên Chu Cố Tùng bỏ đi kia nắm được vị chương môn.

“Cái này... đối Y Hoan không tốt lắm đâu...” Có phần bất ngờ Hướng Lạc Thu nhìn về phía Lạc Lâm Hách.

“Hừ, nàng nhất nhĩ tái tái nhĩ tam (lặp đi lặp lại nhiều lần) phản bội Lạc Lâm gia, bị Chu Cố Tùng kia mê hoặc tâm trí, ta xem Chấn Quân làm không có gì không đúng.” Lạc Lâm Hách vừa lòng nhìn về phía trên đài khiêm tốn Lạc Lâm Chấn Quân, trong mắt tràn đầy yêu sủng và kiêu ngạo.

28. Chương 28

Chương 28

Vệ Kiêu ngồi cạnh Yên Hoài Tuyết nhìn xung quanh khắp nơi, khi thấy chỗ Vong Xuyên thành thì hướng bên người Yên Hoài Tuyết nhích lại gần, nhỏ giọng nói: “Nữ tử kia lớn lên thật giống Diệu Duyệt!”

Yên Hoài Tuyết liếc mắt một cái biểu tình ngạc nhiên mà thú vị của Vệ Kiêu.

“Đó chính là Trình Diệu Duyệt.”

“Vậy, vậy tại sao nàng lại ngồi ở chỗ đó?” Nữ tử tao nhã tinh uyển kia là Diệu Duyệt? Vệ Kiêu chưa từng nhìn thấy Trình Diệu Duyệt có thời điểm an tĩnh như thế.

“Muội muội Vong Xuyên Thành chủ, đương nhiên phải ngồi ở chỗ đó.” Yên Hoài Tuyết thản nhiên nói.

“Muội muội Vong Xuyên Thành chủ? Vậy nàng để làm chi không nói a, làm đến thần thần bí bí.” Vệ Kiêu oán giận.

Đầu óc giản đơn.

Yên Hoài Tuyết không hề lên tiếng, một lát sau, lại bị kéo tay áo.

“Cái kia, đám phía sau Vong Xuyên thành chủ đó là ai.”

Theo tầm mắt Vệ Kiêu trông qua, Hồng Y giáp bạc quỹ diện, mười hai người xếp một hàng.

“Vong Xuyên Thập Nhị kỵ, hộ vệ Trì Trọng Hành.” Yên Hoài Tuyết quay đầu nhìn về phía Vệ Kiêu, phát hiện hần mày rậm nhều thành một đoàn.

“Khoảng thời gian ta bị truy sát, chính là một người trong bọn họ cho ta Chiêu Uyên đao.” Vệ Kiêu phi thường không giải thích được, tự lẩm bẩm. “Ta cùng Vong Xuyên Thành không có quan hệ gì, khi đó vốn cũng không biết Diệu Duyệt, tại sao bọn họ đưa đao cho ta?”

Yên Hoài Tuyết nhìn về phía phương hướng Vong Xuyên Thành, bên kia Trì Trọng Hành quay đầu lại, hướng hần cười.

Hắn nhắm mắt lại, tựa về cái ghế. “Thanh đao đó không phải cho ngươi, chỉ là ột người có thể tạo thế, mà ngươi vừa khéo xuất hiện ở lúc đó.”

Khi Yên Hoài Tuyết và Vệ Kiêu nói chuyện, trên lôi đài tỷ thí đã bắt đầu. Tựa chọn võ lâm Minh chủ, hiển nhiên phải có tài có đức, văn võ song toàn, lúc này võ, tự nhiên là muốn thủ hạ thấy chân chương (bản lĩnh thật sự).

Chẳng qua bây giờ tỷ thí vừa mới bắt đầu, phía trên đều là một ít nhân vật không có danh tiếng gì.

Không qua bao lâu Vệ Kiêu ở dưới buồn ngủ, đầu tại trên vai Yên Hoài Tuyết nhẹ gật nhẹ gật.

“Trì Trọng Hành, mang Dương Diệc Phong giao ra đây.” Âm thanh bình thản lại chấn động tâm hồn ở bên tai nổ vang, Vệ Kiêu một cái giật mình ngồi ngay ngắn.

Váy dài huyền y, trên đó xích vân nhân uân (nhân uân : khí trời đất hoà hợp). Sắc mặt tái nhợt, tướng mạo thanh diễm âm lệ.

“Ha ha, Thiên Quân, ngươi thế nhưng xuất sơn rồi.” Trì Trọng Hành cười ha hả.

Thiên Xu Quân cùng Diệu Quang Quân nhìn nhau một cái, tuy rằng nghi hoặc, vẫn bước nhanh hướng Ân Hồi Ca.

Yên Hoài Tuyết lúc này cũng mở hai mắt, bình tĩnh chăm chú nhìn Ân Hồi Ca.

“Giao ra Dương Diệc Phong, ta tha ngươi khỏi chết.” Ân Hồi Ca đứng ở xa xa, không có ý đến gần.

“Thiên Quân, Dương Diệc Phong đích xác đang ở trong thành, chỉ cần hấn nguyện ý cùng Thiên Quân ly khai, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản.”

Ân Hồi Ca nhìn lom lom Trì Trọng Hành một lát, nhẹ vung tay áo.

“Chậm đã.” Lạc Lâm Chấn Quân tiến lên một bước. “Hôm nay quần hùng tề tụ, Thiên Quân khó có được há sơn (xuống núi), sao không ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, nhượng Chấn Quân nhất tận tình địa chủ.”

Nhưng mà thịnh tình thỉnh mời của Lạc Lâm Chấn Quân vẫn không được đáp lại.

“Chúng ta đi.” Ân Hồi Ca bước ra bước chân, Thiên Xu Diêu Quang mấy Quân hai người cùng đuổi kịp theo Ân Hồi Ca, đồng loạt hướng Vong Xuyên thành chạy đi.

Kinh hồng vừa hiện, lại giây lát vô tung.

Yên Hoài Tuyết đột nhiên đứng lên, Vệ Kiêu kéo hấn. “Người đi đâu, đại hội võ lâm còn chưa kết...” Yên Hoài Tuyết phát tay Vệ Kiêu, liền hướng đoàn người Bích Vân Tiêu Thiên chạy đi tiêu thất. Vệ Kiêu thu tay về, nhìn thấy Thanh Sơ Loạn Vũ đều nhìn hấn, xấu hổ cười cười.

“Cái kia... y có chút việc...” Sau đó ngồi thẳng thân thể, nhìn không chớp mắt xem hai người trên lôi đài luận võ.

Không một câu, thậm chí không có nhìn hấn một cái. Vệ Kiêu hít sâu hai ngụm khí, làm huynh đệ có tính toán gì chi li quá, chính mình đã sớm phải hiểu rõ cá tính của hấn. Chẳng qua... chẳng qua là đã quên mà thôi. Ngăn không được, người nọ quay người cứ hiện lên trước mắt. Quả đoán mà bất cần, còn có ánh mắt sắc sảo tỏa sáng. Đột nhiên ngực như thế đau một cái, rất nhỏ khiến hấn cũng không phát giác.

“Quá kiêu ngạo, Bích Vân Tiêu Thiên lại không đem giang hồ để vào mắt!”

“Phong sơn hai mươi năm, Bích Vân Tiêu Thiên không còn năm xưa nữa, cứ nhiên nhìn hào kiệt thiên hạ như không có gì!”

“Giang hồ này từ lâu đã không phải là giang hồ Bích Vân Tiêu Thiên nhất phái có thể làm chủ rồi!”

Lạc Lâm Chấn Quân mỉm cười chẳng thể phát hiện, hấn sớm đoán được phản ứng Ân Hồi Ca, nhưng đây là mục đích của hấn.

Bên kia, Trì Trọng Hành tại sau khi Ân Hồi Ca rời đi thu hồi dáng tươi cười, nhẹ nhàng phát tay, tử kỳ đi lên một bước: “Thành chủ phân phó.”

“Người nhanh nhanh đi về, bảo trong thành đừng ngăn cản Ân Hồi Ca, để hấn vào, mang Dương Diệc Phong đi.”

Tử kỳ sau khi lĩnh mệnh liền ly khai Lạc Lâm sơn trang.

Bích Vân Tiêu Thiên, đối thủ của người không chỉ có riêng một mình ta.

Trên lôi đài tiếp tục tỷ thí khí thế ngất trời, lúc này, Lạc Lâm Chấn Quân rốt cục lên sân khấu. Sau một phen so đấu, lần lượt đánh bại vài vị đệ tử thế gia cùng chương môn mấy phái, Liên Khung và Bích Vân Tiêu Thiên Quân cùng ở bãi, Triều Hoàng cung cho thấy ủng hộ Lạc Lâm Chấn Quân đăng minh chủ vị, Lạc Lâm Chấn Quân đem tầm mắt đặt trên người Trì Trọng Hành.

Trì Trọng Hành phi thân nhảy lên lôi đài, cao thấp quét mắt Lạc Lâm Chấn Quân một vòng, hạ giọng nói: “Ta gần đây phát hiện một ít chuyện thú vị, vì vậy đột nhiên nghĩ hay là ta không cần phí nhiều công phu như vậy...”

Lạc Lâm Chấn Quân dần dần thu về mặt tươi cười.

Lạc Lâm gia và Vong Xuyên thành, hiện tại cùng địch nhân, nhưng mà sau khi tên địch nhân này biến mất thì?

Một núi không thể dung hai hổ.

“Nói vậy một lát nữa người sẽ công bố một tin tức có thể khiến cho tất cả chúng ta đều vui vẻ đi.”

“Ta nghĩ thế.” Lạc Lâm Chấn Quân trả lời.

“Triều Hoàng cung là...”

“Bọn họ là giúp đỡ ta...”

Trì Trọng Hành cười to. “Bích Vân Tiêu Thiên gây thù hằn thật đúng là không ít.”

“Bất quá quái vật lớn này nghỉ ngơi lấy lại sức hai mươi năm, vẫn không thể khinh thường.”

“Vậy cũng nhịn không được một người cắn một ngụm a.” Trì Trọng Hành mang nụ cười thở dài một tiếng, đột nhiên giương giọng nói: “Vong Xuyên thành ủng hộ Lạc Lâm Chấn Quân kế nhiệm võ lâm minh chủ.”

Một màn này tuy rằng có chút bất ngờ, nhưng mà trong đám người vẫn là bộc phát ra tiếng hoan hô.

Võ lâm minh chủ đến đây quyết định.

“Đi thôi.” Loạn Vũ đùng đùng một mực dờ ra Vệ Kiêu.

“Ừm, ta...” Nắm chặt quyền, Vệ Kiêu nói: “Người về trước đi, ta còn có chút việc.” Nói xong bỏ chạy ra ngoài.

“Người tìm không được Cung chủ đâu.” Loạn Vũ thở dài.

Tận tình địa chủ : thể hiện sự hiếu khách của chủ nhà.

29. Chương 29

Chương 29

Vệ Kiêu một mạch hướng phía bắc đuổi theo ra ngoài thành, tiến vào một cánh rừng rậm rạp che trời không lâu sau, hần phát hiện ở một vùng chỗ tương đối trống trải có dấu vết đánh nhau.

Trên thân cây buồn thiu vết kiếm, vết chân hỗn độn trên mặt đất, cành cây rơi gãy, đầy đất tàn lá.

Ở nguyên chỗ quay vài vòng, Vệ Kiêu trong đầu thiên hồi bách chuyển. Chỗ này từng xảy ra đánh nhau, vậy Yên Hoài Tuyết người đâu? Lê nào đi về Lạc Lâm sơn trang rồi, hay là bị bắt đi, hay là...

Trong lòng đột nhiên rớt xuống, không hiểu kích động. Vệ Kiêu ở trong rừng lớn tiếng gào thét: “Yên Hoài Tuyết! Yên Hoài Tuyết!”

Trong lúc nhất thời hù dọa cả đàn chim tước. Đợi trong rừng hồi phục lại sự yên tĩnh lần nữa, Vệ Kiêu chán nản ngồi dưới đất.

Trở lại Lạc Lâm sơn trang nhìn xem, hay là tiếp tục đuổi theo? Vệ Kiêu cự tuyệt nghĩ loại khả năng thứ ba.

“Người đang tìm ta?” Âm thanh từ phía trên truyền đến.

Vệ Kiêu ngẩng đầu, tia sáng chói mắt bị kẻ hở trong cành lá xuyên thấu mà đến loáng lên, lấy tay che lại, nheo con mắt.

Trên đại thụ thẳng tận trời xanh thấp thoáng có đạo bóng dáng bạch sắc.

Vệ Kiêu đứng lên, vận khởi nội lực, một cước đá lên thân cây. Nhất thời đại thụ lay động, lá cây bay rơi rụng đầy trời.

“Yên Hoài Tuyết tên khốn kiếp! Lăn xuống cho lão tử!” Vệ Kiêu lúc này vừa tức vừa vui, tình tự phức tạp cuối cùng hội tụ thành cuộn cuộn tức giận. Bóng trắng nhẹ nhàng bay xuống, đứng ở trước mắt Vệ Kiêu.

“Khốn kiếp!” Vệ Kiêu một quyền đập lên vai phải Yên Hoài Tuyết. “Người có biết ta, chúng ta lo lắng bao nhiêu hay không! Không nói một tiếng đã bỏ chạy! Còn trốn ở trong rừng không quay về!”

Đệ nhị quyền còn chưa nện trên người, Yên Hoài Tuyết bắt được cổ tay Vệ Kiêu: “Ai cho phép người đánh ta.”

Khuôn mặt lạnh băng, ngữ khí mạc lạnh.

Vệ Kiêu bị phản bác không lời nào để nói, chỉ là thân thể tức giận đến không ngừng run run, còn có như vậy một chút chua xót. Dừng sức rút ra cổ tay.

“Tốt! Người tự ở lại đây! Là lão tử ta ăn no rồi việc xen vào chuyện của người khác! Về sau chuyện của Cung chủ đại nhân người ta không bao giờ quản nữa!” Liền muốn xoay người lỵ khai.

“Ta không cho người đi.” Lại bị người giữ chặt cánh tay.

Vệ Kiêu hoàn toàn bùng nổ: “Người rốt cuộc muốn thế nào! Người không muốn thấy ta ta đi là được! Ta võ công không cao bằng người, quyền thế không lớn bằng người, lẽ nào xứng đáng bị người ức hiếp? Các người loại người cao cao tại thượng này chẳng nhẽ đều là thích bài bố chúng ta mấy tiểu nhân vật này? Lừa gạt người khác rất thú vị? Người không thoải mái, tốt, ta cho người đâm tại đây một đao có phải người liền thoải mái hay không, người đâm a!” Vệ Kiêu dùng sức vỗ ngực mình, phát ra tiếng vang nặng nề.

Vệ Kiêu cũng không biết hắn đang phát cẩu gì, có lẽ tự ti cổ hủ của tiểu nhân vật chôn thật sâu tận dưới đáy lòng rốt cục chui lên dưới đất, có lẽ là đã nhiều ngày thấy võ lâm nắm quyền người muốn làm gì thì làm coi mạng người như trò đùa tâm tình mâu thuẫn rốt cục có cơ hội có thể phát tiết, có lẽ là thái độ băng lãnh của Yên Hoài Tuyết khiến hắn rất dễ tâm. Tóm lại, hắn lớn tiếng gào thét.

Yên Hoài Tuyết nhẹ nhàng mở mắt, nắm lại Vệ Kiêu đang thô lỗ phì phì, nhảy lên cành đầu, liền đập lên thân cây, cuối cùng dừng lại trên chỗ đỉnh của cành cây vững chắc.

Hiện ra trước mắt đều là tầng tầng lớp lớp sắc xanh, an bình yên tĩnh, tâm tình dường như cũng bình tĩnh trở lại.

“Người làm gì!” Vệ Kiêu còn mang theo vài phần bức tức.

“Đừng nói chuyện, bồi ta.” Ngữ khí vẫn đạm mạc, nhưng không khó phát hiện một tia mềm dãn, Vệ Kiêu giãy hai cái, liền cũng bất động.

Yên Hoài Tuyết từ phía sau ôm Vệ Kiêu, cầm đặt lên vai trên hắn. Vệ Kiêu tìm một tư thế thoải mái, tùy hắn.

Không biết qua bao lâu, bên tai truyền đến khí tức nhẹ nhàng.

“Ta lại thua rồi...”

Vệ Kiêu đoán được vài phần, chờ hắn tiếp tục nói.

“Ta lại thua rồi...” Yên Hoài Tuyết không biết nên nói gì, chỉ là lặp lại câu nói kia một lần.

“Sợ cái gì, nam tử hán đại trượng phu có thất bại gì không dậy nổi, một ngày nào đó người nhất định có thể thắng lại! Người cứ nhất quyết bất chấp* như vậy, người thế nào làm Triều Hoàng Cung chủ!”

“Ta chưa từng muốn làm, ta chỉ muốn truy tìm cảnh giới đỉnh cao võ học.” Đôi tay ngăn Vệ Kiêu siết thật chặt. “Thế nhưng ta lại thua rồi, bại bởi cùng một người, ta không cam lòng.” Yên Hoài Tuyết lộ ra một mặt chưa từng bày ra trước mặt người khác, bất đồng với lãnh ngạo cao ngạo, mà là yếu đuối và suy sụp tinh thần.

Vệ Kiêu nhất thời tìm không ra được lời có thể an ủi Yên Hoài Tuyết, chỉ là cầm thật chặt tay hắn, quay đầu lại nhìn hắn.

“Yên Hoài Tuyết, tin tưởng ta, người nhất định có thể đánh bại hắn. Nhất định có thể.”

Yên Hoài Tuyết nhìn con mắt đen nhánh của Vệ Kiêu, ánh mắt kiên định ấy chậm rãi thấm vào ngực, tụ thành một dòng nước ấm. Lần đầu tiên vào lúc tỷ thí hần hướng người khác nói hết nản lòng của hần, lần đầu tiên có người nắm tay hần nói cho hần biết nhất định có thể.

Trong con mắt dần dần xuất hiện sắc màu ấm, chậm rãi lại gần, cánh môi dán vào.

Có lẽ là bầu không khí quá tốt đẹp, Vệ Kiêu không có phản kháng, chậm rãi chống lên thân cây.

Nụ hôn này cẩn thận nhẹ nhàng như xuân phong, sâu triển miên, khó mà dứt. Yên Hoài Tuyết tay phải vuốt ve cổ Vệ Kiêu, một tay khác ôm chặt hần, giao triển nghiêng áp.

Đợi đến thời điểm Vệ Kiêu rốt cục có thể há mồm thở dốc, Yên Hoài Tuyết vẫn vùi đầu vào giữa tóc hần, vành tai chạm tóc mai.

Dưới thân là nhánh cây sum xuê, nhìn không tới mặt đất. Vệ Kiêu một tay mò lên đỉnh đầu Yên Hoài Tuyết, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, ánh nắng đem tất cả quanh thân nhuộm lên một tầng ánh vàng, phẳng phất như trong thiên địa chỉ có tồn tại hai người này.

“Chúng ta trở về đi.”

Qua một lát sau, Yên Hoài Tuyết cúi đầu vùi vào căn cổ Vệ Kiêu lên tiếng.

Hai người không dùng khinh công, cũng không chạy đi, chậm rãi đi về, khi đến Lạc Lâm sơn trang đã là chạng vạng, màu sắc rực rỡ mới lên.

Quần hùng yển bắt đầu rời.

Lúc Loạn Vũ Thanh Sơ nhìn thấy Yên Hoài Tuyết thì đều không khỏi thất kinh, Vệ Kiêu không biết, nhưng hai người bọn hần lại cực kỳ rõ ràng, mỗi lần sau khi Yên Hoài Tuyết luận võ đánh thua, chậm thì ba ngày, lâu thì hơn tháng, cũng sẽ không tái xuất hiện trước mặt người khác.

“Làm sao vậy.” Thấy hai người nhìn chằm chằm vào mình, Vệ Kiêu hỏi.

“Không có gì, chẳng qua là người không giống như thế lắm.” Thanh Sơ khẽ cười nói.

Mặc lạnh : lãnh đạm nguội lạnh.

Nhất quệ bất chấn : ngã một cái không gượng dậy nổi.

30. Chương 30

Chương 30

“Cung chủ.” Loạn Vũ nghênh đón Yên Hoài Tuyết. “Các người đi rồi, Lạc Lâm Chấn Quân tuyên bố ít ngày nữa đến báí Bích Vân Tiêu Thiên.”

“Những người khác nói thế nào.”

“Lúc đầu cũng có đáng nghĩ, dù sao Bích Vân Tiêu Thiên hai mươi năm trước vị trí cách biệt, cho dù trong đại chiến chính tà thực lực hao tổn lớn, phong sơn kéo dài hai mươi năm sức mạnh đã không còn chênh lệch nhiều lắm, chúng vị cũng không là kẻ ngu si, tự nhiên đều có tâm tư của mình, không có khả năng dễ dàng đồng ý như vậy.”

Yên Hoài Tuyết gật đầu, chờ Loạn Vũ tiếp tục nói.

“Thế nhưng Lạc Lâm Chấn Quân liệt ra mấy điểm đáng ngờ lớn, nói là muốn lên Bích Vân Tiêu Thiên tìm chứng cứ, bảo* võ lâm thái bình.”

bảo vệ, đảm bảo.

Yên Hoài Tuyết hơi cười nhạt, hần đã có thể hiểu một phần.

“Thứ nhất, đó là tra ra Bích Vân Tiêu Thiên Thiên Quân đời trước Tô Lăng Khanh chưa chết, như vậy vì sao trong đại chiến năm đó Bích Vân Tiêu Thiên phải lìa gạt thiên hạ. Thứ hai, Trần Mộ Lâm gặp được Ma giáo Giáo chủ đã lâu không có tin tức, có hay không ý nghĩa Ma giáo sắp ngóc đầu trở lại. Thứ ba, Lạc Lâm Chấn Quân dựa theo tin tức đáng tin cậy công bố, Tô Lăng Khanh cùng Ma giáo Giáo chủ có một hài tử...” Nói tới chỗ này thì Loạn Vũ có vẻ hơi do dự.

“Người có từng nghe phu nhân nhắc tới?”

“Không có, phu nhân từ trước đến nay không quá thân thiết với chúng ta, dù sao chúng ta cũng không tính là thuộc hạ của nàng.”

Yên Hoài Tuyết trầm tư nửa khắc. “Còn nữa không.”

“Thế nhưng để cho các thế lực động tâm một chút, Lạc Lâm Chấn Quân đề cập song đao nhất kiếm là chìa khóa có thể mở ra sơn môn Bích Vân Tiêu Thiên Hám Thiên môn, nói cách khác một lượng lớn nhân mã có thể từ chính diện tấn công lên Bích Vân Tiêu Thiên. Nhiều người gan lớn, võ học bất truyền trầm lắng trăm năm của Bích Vân Tiêu Thiên cũng đủ khiến những người này chạy theo như vịt.”

Yên Hoài Tuyết khoanh tay mà đứng. “Loại đại môn phái địa vị cách biệt này được kính nể đã lâu, luôn luôn dễ khiến người ta sản sinh tham niệm. Hơn nữa vào thời điểm không chỉ có một người muốn chiếm lấy, thông thường loại tiêu diệt môn phái này sẽ trở thành mọi người cùng hiểu.”

Thanh Sơ ở bên mỉm cười: “Cho dù lần này không tiêu diệt được Bích Vân Tiêu Thiên, Lạc Lâm Chấn Quân ít nhất cũng sẽ mạnh mẽ ra sức xé hết thêm mấy khối thịt.”

Loạn Vũ nhú nhú mày, lấy trêu đùa miệng nói: “Lạc Lâm Chấn Quân a, có đôi khi ta cảm thấy hấn chính là đầu sói dói, ở dưới bề ngoài ôn nhu quân tử, có hung mãnh và dã tâm dục vọng lựa người mà ăn.”

“Vậy hấn chẳng phải là càng thích hợp Ma giáo.” Thanh Sơ cười nói.

“Chúng ta chẳng qua đạt thành nguyện vọng của phu nhân, sau đó toàn thân trở ra, hà tất quản nhiều như vậy.” Yên Hoài Tuyết thực sự phiền chán mấy cái này lục đục với nhau.

“Vậy sau chuyện này...” Loạn Vũ cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Chúng ta cùng phu nhân song phương liên không thiếu nợ nhau. Triều Hoàng cung cùng Ma giáo đôi bên chẳng dính dáng nữa.”

Vào lúc Yên Hoài Tuyết và Loạn Vũ Thanh Sơ vào nhà nghị sự, Vệ Kiêu đã lặng lẽ chạy ra, một mình mình ở bên hồ đi bộ.

Lúc này Lạc Lâm sơn trang treo đầy đủ loại đèn màu, ngay cả mặt hồ cũng được chiếu một hồ lưu ly, uyển chuyển màu sáng.

“Người là... Vệ công tử?”

Vệ Kiêu vừa quay đầu lại, thấy một người nữ tử tú uyển, suy nghĩ kỹ một hồi, mới do dự nói: “Tổng cô nương?”

tú uyển: thanh tú dịu dàng.

“Khó có được công tử còn nhận thức tiểu nữ tử.”

“Ha ha...” Vệ Kiêu cười gượng hai tiếng, đang muốn tìm lấy cớ ly khai.

“Nếu xảo ngộ, Vệ công tử bồi Thiên Mạch đi một đoạn đi.” Vệ Kiêu bất hảo cự tuyệt, đáp ứng.

Hai người nhàn thoải trong bất tri bất giác Vệ Kiêu nói lên thú sự chính khi còn bé cùng đào vong từng trải không lâu, Tống Thiên Mạch nghiêng đầu mỉm cười lắng nghe. Mãi đến Vệ Kiêu miệng khô lưỡi khô mới dừng lại.

“Người không thích nghe lắm đi, xin lỗi, không biết vì sao trước mặt ở người bất giác đã nói nhiều như vậy.”

“Không sao, đối với những mạo hiểm trải qua này, Thiên Mạch rất có hứng thú.” Tống Thiên Mạch ngừng lại, mặt hướng Vị Dương hồ. “Vệ công tử chịu đãi ngộ không công chính như thế, trong lòng nhất định rất khó chịu nhỉ.”

Vệ Kiêu suy nghĩ một chút. “Đương nhiên, mặc kệ là ai sau khi bị oan uổng rồi chẳng biết tại sao lại bị truy sát, cử tử nhất sinh, đều sẽ không nghĩ đây là trải nghiệm tuyệt vời. Giữa đại nhân vật một tiểu nhân phân tranh, phía dưới chẳng biết phải bao nhiêu người xui xẻo, bọn họ luôn luôn đem vận mệnh người khác đùa bỡn tại trong vỗ tay, mạng người cùng mạng người, lẽ nào ai so với ai càng rẻ hơn một chút sao, chẳng qua là xuất thân mà thôi. Nếu như đại nhân vật này sinh tại nhà người bần hàn, cũng không nhất định có thể so với người khác cường hơn bao nhiêu.”

Đột nhiên nghĩ đến theo như lời hắc hắc những đại nhân vật trong này bao hàm Lạc Lâm Chấn Quân yêu mến của vị Tống cô nương này, trong chốc lát Vệ Kiêu ngừng miệng.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý muốn nói Lạc Lâm Chấn Quân.”

“Không việc gì.” Tống Thiên Mạch xoay người. “Ta với hắc hắc chỉ là bằng hữu quen biết nhau mà thôi.”

Vệ Kiêu không biết nói cái gì cho phải, trong lúc nhất thời không người nói chuyện.

“Cuộc sống của ta rất bình thường, mỗi ngày quản lý quản lý sinh ý lực lợi sổ sách, sau giờ ngọc có thể dưới ánh mặt trời xem thư, khi mưa thì có thể gần cửa sổ thổi chén trà, có một sân nhỏ trồng cây quế, là đủ rồi.” Tống Thiên Mạch an nhiên cười. “Lạc Lâm công tử là cửu tiêu chi long, muốn lật vân, đục che vũ, ta trong mắt hắc hắc sợ rằng chỉ là Tống gia mà thôi. Nếu nói tình yêu, còn hơn ta, ta xem...” Tống Thiên Mạch nói tới đây bất đắc dĩ cười.

an diêm : yên ổn diêm tĩnh. đục: ham muốn.

“Sẽ không, ta nghĩ cuộc sống như thế tốt lắm, còn hơn hô đánh hô giết, cái gì có thể so được với ở chỗ mình thích, làm chuyện mình thích càng mãi ý.”

Tống Thiên Mạch trước tiên ngăn ra, sau đó lấy biểu tình bất đồng trước kia hơi cười khẽ nhìn Vệ Kiêu. “Vệ công tử, những thứ ta nói với người người sẽ không nói ra ngoài chứ.”

“Đương nhiên sẽ không, Tống cô nương nói cho ta biết những cái này là tin tưởng qua Vệ Kiêu, ta đương nhiên phải giữ bí mật!” Vệ Kiêu vỗ vỗ bộ ngực.

“Đã lâu không có cùng người nói thân tình, cảm tạ người, Vệ công tử.”

Bị Tống Thiên Mạch nghiêm túc chăm chú nhìn, Vệ Kiêu mặt đỏ lên.

“Về sau có lẽ còn có thể phát sinh rất nhiều chuyện, Thiên Mạch chỉ hy vọng Vệ công tử có thể chỉ dựa tâm mình, thoải mái vô ưu.”

Vệ Kiêu mặc dù không rõ chỉ chuyện gì, vẫn là gật đầu.

Sau đó lại hàn huyên một vài cái khác, trước khi chia tay, Vệ Kiêu ấp a ấp úng: “Tống, Tống cô nương, nếu như, nếu như có một người ở bên cạnh người thì người sẽ rất an tâm, lúc thật lâu không gặp y sẽ rất nhớ y, y xảy ra chuyện hận không thể gặp chuyện không may chính là mình, y không để ý tới người thì lại có chút để bụng, cho dù y làm một ít chuyện người đều có thể bao dung y, người nói, người nói... đây là...”

“Vệ công tử là thích tiểu thư nhà nào rồi sao?” Tống Thiên Mạch ngữ khí mềm mại.

“A?” Vệ Kiêu sững sốt. “Không, không, Tống cô nương, ta đi trước.” Nói xong co cẳng bỏ chạy, tiêu thất tại trong bóng đêm.

Hoa sen trong ao nhẹ nhàng đưa, Tống Thiên Mạch nhẹ nhàng vén mái tóc ra sau tai.

“Vệ Kiêu...” Đọc ra cái tên này, Tống Thiên Mạch hiện lên mỉm cười, sau đó lại khe khẽ thở dài một hơi. “Người nói... là Triều Hoàng Cung chủ đi...”

Gió đêm xuy rối loạn sợi tóc, một đêm này, nguyệt quang chiếu hồ, hương sen nhập tâm ai.

Nhưng mà, tại một đầu khác Vị Dương hồ lại không yên bình như thế.

“Thằng khốn, ngươi để ta đi lên. Ngươi dám đối đại thiếu ta như vậy, cẩn thận ta tìm người trừng trị ngươi!”

Tổng Trọng An đứng chỗ cách bên bờ hơn mười bước, nước không phải rất sâu, nhưng mà bao phủ phần eo. Thế nhưng mỗi khi hắn muốn hướng về phía một bước, bên hồ liền sẽ bay vọt ra hòn đá không nhỏ đánh vào trên người hắn, cứ thế rần đánh cho hắn lui về phía sau hai bước, ở trong nước đảo loạn choạng.

“Lạc Lâm Chấn Quân, ngươi tên tiểu nhân đê tiện!”

Lạc Lâm Chấn Quân hoàn toàn không giống bộ dáng ôn lương khiêm cung ban ngày, trong tay xóc mấy hòn đá, ngồi ở bên bờ, cánh tay đặt ở trên đầu gối.

“Ngươi lại đi lên a, mấy hòn đá mà thôi, há có thể ngăn được Tổng đại thiếu ngươi.” Lạc Lâm Chấn Quân trên mặt tươi cười không giảm, vẫn thường thường quăng hòn đá qua.

“Ngươi!” Tổng Trọng An nhắm mắt lại, cắn răng một cái, quát to nhằm phía bên bờ, hắn cũng không dự định ở trong nước qua một đêm, bởi tên điên này làm ầm ĩ.

Nào biết cách bên bờ còn có hai ba bước thì lòng bàn chân trơn trượt, té bổ nhào vào ven bờ, cái trán bình một tiếng đập vào bàn đá xanh.

Lại ngẩng đầu thì, vành mắt đều có chút đỏ.

“Ui, thật đáng thương.” Lạc Lâm Chấn Quân chần chặc thở dài.

“Ai cần ngươi lo.” Sờ sờ cục u lớn trên trán, Tổng Trọng An đáng thương hề hề cựa mạnh.

Cố gắng vài lần muốn bò lên bờ, nê hà trong nước đứng lâu quá, chân đã có chút tê tê.

“Cầu ta đi.” Trên cao nhìn xuống Tổng Trọng An.

Tức khắc, Tổng Trọng An nước mắt đều muốn dừng mãnh tiến ra, từ nhỏ đến lớn, hắn khi nào thì bị khi dễ thảm như vậy. Thường ngày đánh lộn có người giúp, bạc có người móc, cục diện rối rắm cũng có người thu dọn.

Nhìn đủ hình dạng cái trứng xui xẻo vẽ mặt ủy khuất còn ngoan cố không mở miệng này, Lạc Lâm Chấn Quân đứng lên vỗ vỗ quần, vươn một tay.

Tuy rằng cực không tình nguyện, Tổng Trọng An vẫn là nắm lên, sau đó bị ôm lấy thất lưng tha lên bờ.

Bản thân y phục ẩm hơi sục lung tung, Tổng Trọng An không chịu thiệt ở trên người Lạc Lâm Chấn Quân cọ qua cọ lại.

Đang đắc ý vừa nhắc đầu, con mắt thâm trầm Lạc Lâm Chấn Quân liền chiếu vào tầm mắt.

“Đều là ngươi tự tìm.”

“Ngô... ngô...” Vô lực vung cánh tay.

Đèn màu treo cao nhẹ nhàng tại ban đêm yên ả mà ầm ập dập dờn, mà bão táp sớm đã hội tụ kia cũng rực rìch.

31. Chương 31

Chương 31

Vệ Kiều trở lại phòng, Yên Hoài Tuyết vẫn chưa ngủ.

“Võ lâm đại hội kết thúc, các phái nhân mã trở về nghỉ ngơi chỉnh đốn, ngày chín tháng chín tại Thanh Ô trấn tập kết. Sáng mai chúng ta trở về Triều Hoàng cung.”

“Yên Hoài Tuyết, ta, ta nghĩ không cùng ngươi trở về.”

Yên Hoài Tuyết giương mắt. “Tại sao?”

“Người xem, Lạc Lâm gia đã trả lại trong sạch cho ta, sau này cũng không có người truy sát ta, ta nghĩ ta có lẽ trở về thành thành thật thật làm phân công việc kiếm cái tiền trinh (đồng tiền TQ thời xưa), cuộc sống đánh đánh sát sát hay là thôi đi.” Vệ Kiêu cúi đầu, chính hắn làm ra quyết định, lại mất mặt không hiểu, nhưng mà giữa hắn và Yên Hoài Tuyết rất kỳ quái, kỳ quái khiến hắn hoảng hốt.

“Thế nhưng người đã đáp ứng muốn luyện Bích Tiêu Thập Tam thức, tỷ thí với ta.”

“Thiên hạ nhiều người võ công tốt như vậy, giống Loạn Vũ Thanh Sơ, người cùng bọn họ tỷ thí cũng tốt lắm a.”

“Vậy Chiêu Uyên đao, người đi rồi thế nào tề tụ song kiếm nhất đao mở ra Hám Thiên môn.”

Vệ Kiêu tâm trạng hơi hung. “Dù sao ta về sau cũng không dùng đến, Chiêu Uyên đao người cầm đi.” Nói xong liền muốn cầm đao xuống.

“Vệ Kiêu, người đây là không đi không được? !” Yên Hoài Tuyết sắc mặt âm trầm.

Vệ Kiêu tử khiêng (kiên trì chống cự – nghĩa xấu) không lên tiếng.

Bầu không khí trong lúc nhất thời ngưng trệ, nhẹ nhẹ thở ra một hơi, Yên Hoài Tuyết miễn cưỡng dè xuống cơn tức, nhu hòa sắc mặt.

“Vệ Kiêu, người nếu quyết nghị muốn đi, ta không ngăn cản. Chỉ là lần này lên Bích Vân Tiêu Thiên cuối cùng đánh một trận, ta cùng với Ân Hồi Ca người chết ta mất không thể tránh được, hôm nay ta và người e rằng chính là lần gặp mặt cuối cùng.”

“Người không nên nói vậy.” Vệ Kiêu trợn mắt nhìn lại.

Yên Hoài Tuyết cười khổ một tiếng. “Ta võ công thủy chung không bằng hắn, ta nói như vậy cũng không có gì không thích hợp. Nếu ngày mai người ta sẽ phân biệt, không bằng đêm nay chèn chén một phen thế nào.”

Biểu tình mất mặt của Yên Hoài Tuyết suýt nữa khiến Vệ Kiêu thay đổi chủ ý.

“Hảo, hôm nay liền làm huynh đệ theo người một hồi, không say không về!” Vệ Kiêu dè xuống dao động trong lòng, phóng khoáng vạn phần.

Trắng sáng treo cao, xa xa bay tới hương sen, cho dù đã đêm khuya, bên trong Lạc Lâm sơn trang vẫn cứ chồn chồn ngọn đèn.

Yên Hoài Tuyết cùng Vệ Kiêu ngồi ở nóc phòng, bên cạnh đã bày hơn mấy bình rượu rồng.

Yên Hoài Tuyết cúi đầu nhẹ rót, mà Vệ Kiêu lại rung đùi đắc ý, trong cổ họng hoàn phát ra thanh âm ô ồ.

“Làm sao vậy?” Yên Hoài Tuyết sờ sờ đầu người nọ, bàn tay theo nhiệt độ ấm áp Vệ Kiêu liền nằm ở trên đùi hắn, hơi híp mắt, không biết nghĩ tới điều gì, ủy khuất rũ khóe miệng.

“Là người muốn ly khai ta, người ủy khuất thương tâm như thế làm cái gì.” Yên Hoài Tuyết có chút bất đắc dĩ thở dài.

Đột nhiên ném bình rượu trong tay, Vệ Kiêu có chút nói ngọng: “Ta không có say... ai... ai nói ta say...” Đột nhiên níu vạt áo Yên Hoài Tuyết. “Ta không có say đúng hay không...”

“Người không có say.”

Vệ Kiêu híp mắt nhìn chăm chăm Yên Hoài Tuyết, ha ha cười rộ lên, một hồi lại phần nộ nhăn lại mi.

“Đều tại người! Đều là lỗi của người! Nếu như không gặp được người thì tốt rồi... Không được! Không thể không gặp được người...” Yên Hoài Tuyết sắc mặt đầu tiên là hơi xanh, nghe được câu kể tiếp lại dịu đi xuống.

Vệ Kiêu trái nhìn nhìn, lại nhìn nhìn, bẹp một tiếng hôn tại trên mặt Yên Hoài Tuyết, vẻ mặt nghiêm túc: “Đều là lỗi của người.” Sau đó lại gối lên trên đùi Yên Hoài Tuyết ngủ vù vù.

Sờ sờ nơi ẩm ướt trên mặt. “Người tỉnh chó có trách ta.”

Ngày hôm sau Vệ Kiêu là ở trong xóc nảy tỉnh lại, một đêm say rượu, đầu đau giống như kim đâm. Ánh sáng lóa mắt một trận một trận đánh vào lên mắt, Vệ Kiêu mạnh lắc đầu, mở mắt.

Nóc giường thật thấp a, cửa sổ cũng rất gần, còn xóc nhẹ xóc nhẹ.

Mạnh ngồi dậy, mới phát hiện mình bị trói gô thật chặt.

Màn đột nhiên từ bên ngoài được nhắc lên, Vệ Kiêu quay đầu tránh thoát tia sáng chói mắt.

“Vệ công tử, người đã tỉnh.” Nụ cười âm sáng.

“Thanh Sơ?” Vệ Kiêu kinh ngạc.”Tại sao phải trói ta?”

Thanh Sơ trong mắt hiện lên thú vị. “Này người phải hỏi Cung chủ đại nhân.”

Yên Hoài Tuyết từ phía trước lên xe ngựa, ngồi đối diện Vệ Kiêu.

Lúc này, Vệ Kiêu có thể đoán được tám chín phần, ần ần có tức giận.

“Người muốn trói ta mang về Triều Hoàng cung? Tối hôm qua lúc người rót rượu cũng đã thiết hạ kế này!” Câu thứ hai ngữ khí đã phi thường chắc chắn.

“Không còn cách khác.”

“Yên Hoài Tuyết, loại người các người lẽ nào chỉ biết chuyên quyền độc đoán sao! Chưa bao giờ cân nhắc suy nghĩ của người khác sao!”

Bị chỉ trích Yên Hoài Tuyết diện vô biểu tình. “Vệ Kiêu, ta cho tới bây giờ đều là người như vậy, chỉ là người vẫn đều thấy không rõ.” Lưu lại một câu, liền xuống xe.

Vệ Kiêu sững sốt, lại không thể không thừa nhận Yên Hoài Tuyết nói không phải không có lý. Ngay từ đầu gặp nhau, hẳn chính là một người chuyên quyền độc đoán, cao ngạo tự phụ, lạnh lùng ngạo nghễ. Đẩy lùi Tử Sam, cứu bản thân, xông Bích Vân. Là cái gì đã khiến mình dần dần quên hết những cái này, cho rằng hẳn là một người ôn nhu nhưng sẽ không biểu đạt, cũng có yếu đuối, cũng có tịch mịch, cũng có đơn thuần. Ngón ngang trầm mỗi tựa vào trên xe ngựa, Vệ Kiêu nhắm mắt lại.

Thực sự là cắt không đứt để ý còn loạn.

Giữa hai người không một lời nữa câu, mãi cho đến khi trở lại Triều Hoàng cung. Triều Hoàng cung kì thực gần sông ngòi, ba mặt bị nước bao quanh, chỉ có một mặt thông hướng đất liền.

Trong cung vô số người bạch y như thủy triều quỳ xuống, đồng thời lên tiếng nói: “Cung nghênh Cung chủ đại nhân.”

Yên Hoài Tuyết lẳng lặng đi qua, thản nhiên tiếp nhận mọi người quỳ lạy.

Lúc này, lần đầu tiên Vệ Kiêu mới phát giác khí thế và phong phạm làm một đứng đầu cung trên người Yên Hoài Tuyết.

“Cung chủ.” Nữ tử lãnh diễm trên đầu cài một nhánh trâm hoa đào khế bước lên trước.

Yên Hoài Tuyết chỉ là gật đầu.

Loại nét mặt lãnh đạm xa cách này Vệ Kiêu mơ hồ quen thuộc, giống như lúc ban đầu nhìn thấy, lẽ nào đây mới chính là Triều Hoàng cung chủ? Cởi bỏ đi biểu tình quen thuộc, loại cảm giác xa lạ này.

Trong lòng chẳng biết vì sao khó chịu, là vì Yên Hoài Tuyết hay là vì mình. Vệ Kiêu nghĩ muốn trốn tránh về phía sau, lại bị âm thanh Yên Hoài Tuyết dừng lại.

“Đi đâu.”

Lúc này Ninh Lạc Đồng mới phát hiện ở phía sau có một nam tử xa lạ. Sau khi quan sát một phen nhìn về phía Thanh Sơ.

Thanh Sơ kéo Vệ Kiêu qua, nói: “Vệ công tử, vị này chính là một trong tứ Hộ pháp Triều Hoàng cung Ninh Lạc Đồng.”

“Lạc Đồng, vị này chính là Vệ công tử, là hảo hữu Cung chủ lần này ra ngoài quen biết.”

“Ta cũng đâu có đi, đã tới Triều Hoàng cung người, ta còn có cơ hội chạy đi sao!” Tuy rằng dọc theo đường đi cơn tức đã từ từ bị mài không ít, Vệ Kiêu vẫn là không cam lòng. Dựa vào cái gì mỗi lần đều là hấn thỏa hiệp.

Ninh Lạc Đồng vừa định quát một tiếng lão xược.

“Chạy? Người muốn từ bên cạnh ta chạy đi?” Yên Hoài Tuyết nắm lấy cánh tay Vệ Kiêu, nhìn hấn ăn đau, lại nhẹ nhàng thả xuống lực đạo.

Yên Hoài Tuyết không phát hiện những lời này có gì sai, Vệ Kiêu chỉ mơ hồ cảm thấy không thích hợp lắm, cũng không có suy nghĩ nhiều. Loạn Vũ một bộ mặt đen thối nhưng không thể trách, chỉ có Ninh Lạc Đồng sắc mặt biến đổi bất định.

Vệ Kiêu vừa định cãi lại, Yên Hoài Tuyết buông ra cánh tay hấn, phát phát tay.

“Được rồi, các người đi xuống hết đi.”

Vệ Kiêu vốn định theo mọi người cùng xuống dưới, thấy Yên Hoài Tuyết một mình ngồi ở phía trên, không biết chỗ nào đó trong ngực lại mềm xuống, dừng lại cước bộ.

“Vì sao không đi, Cung chủ đại nhân không thích người khác quấy rầy.” Ninh Lạc Đồng cũng ngừng lại.

“Ta có lời muốn nói với hấn.”

Ninh Lạc Đồng còn muốn nói cái gì, đã bị Yên Hoài Tuyết cắt đứt.

“Trữ Hộ pháp, người đi xuống, Vệ Kiêu lưu lại.”

Ninh Lạc Đồng trong lòng khẽ trầm, im lặng lui ra.

32. Chương 32

Chương 32

Trong đại điện chỉ còn hai người, nhìn nhau vô ngôn.

“Ta chỉ muốn giữ người lại.”

Yên Hoài Tuyết là chủ một cung, chẳng thèm giải thích, cũng không nhượng bộ, chỉ riêng đối một người đặc biệt. Một câu muốn giữ lại người, nói tận đáy tâm muốn ngàn tư tự.

“Người phải hỏi một chút ý kiến của ta.” Vệ Kiêu vẫn đứng nơi xa, cùng Yên Hoài Tuyết xa xa nhìn lẫn nhau.

“Ta hỏi qua, người không muốn.”

“Ta đã không nguyện, người vì sao miễn cưỡng ta, khẳng khẳng cố chấp.” Đối với loại tình cảnh hiện nay này, Vệ Kiêu cũng không biết rốt cuộc mình ôm là tâm tình gì, là oán là buồn bực hay là còn có vài phần u sầu không thể nói.

Yên Hoài Tuyết từ trên cao tọa đi xuống. “Nếu như ta không cố ép người, ta sẽ cố ép chính ta ngày ngày không nghĩ tới người nữa.”

Vệ Kiêu vốn đang tính toán bình tĩnh, lời này vừa nói ra, mặt lại không bị khống chế nóng lên. Những lời này quả thực cùng lời tâm tình giống nhau như đúc.

“Đừng nói loại lời này, rất kỳ quái.”

“Có gì kỳ quái, lòng ta ta nguyện mà thôi.” Yên Hoài Tuyết đương nhiên.

Suốt năm cùng võ làm bạn, cực ít bước ra Triều Hoàng cung, ở một vài phương diện nào đó Yên Hoài Tuyết so với người thường càng trực tiếp và đơn thuần hơn. Đối với Vệ Kiêu mà nói, loại tâm ý này rất khó chống

cự, mơ hồ mập mờ không rõ. Cho nên trước khi hấn còn chưa hiểu được, nhất định phải do hấn từ giữa đôi bên vạch một đường, dù không hấn hữu dụng, chí ít bịt tay trộm chuông, tạm thời tỏ tâm ý.

“Được, ta lưu lại, nhưng lần sau không được dẫn lễ này nữa.” Vệ Kiêu giả nhượng bộ.

“Chỉ cần người luôn ở lại bên cạnh ta.”

Vệ Kiêu thở dài, lời nói trước đều vô ích rồi.

Cuộc sống Vệ Kiêu ở Triều Hoang cung rất thích ý, ăn mặc đều có người quản lý, mỗi ngày bồi bồi Yên Hoài Tuyết, cùng nhau luyện công ty thí. Ở dưới sự dạy bảo của Yên Hoài Tuyết, không chỉ nội lực tiến nhanh, Bích Tiêu cửu thức cũng hơi có chút thành tựu, quan hệ hai người càng thân mật. Vệ Kiêu cảm thấy rất tốt, cũng không muốn dễ dàng phá vỡ. Hấn đã từng nghĩ có nên đem chuyện vị Liên phu nhân kia tặng hấn tâm pháp nói cho Yên Hoài Tuyết hay không, nhưng cuối cùng vẫn là quyết định tuân thủ hứa hẹn.

Ngày hôm đó, đang trên đường đi tìm Yên Hoài Tuyết đã tình cờ gặp Ninh Lạc Đồng.

Nhiều ngày ở chung như vậy, Ninh Lạc Đồng vẫn không cho Vệ Kiêu sắc mặt hoà nhã, hấn mơ hồ biết mình có lẽ là đã ở nơi nào đắc tội vị Trữ Hộ pháp này, hơi gật đầu, liền định từ cạnh nàng vượt qua.

“Người muốn đi đâu?”

“Tìm Yên Hoài Tuyết.” Vệ Kiêu đáp cực nhanh.

Ninh Lạc Đồng chỉ là khước mắt hơi nheo. “Tại sao không đi từ cửa chính, sau khi đợi người truyền báo, mới có thể kiến Cung chủ.”

Vệ Kiêu có chút kỳ quái. “Yên Hoài Tuyết bảo ta từ sau hoa viên trực tiếp đi qua, truyền báo đến truyền báo đi rất phiền phức. Nếu như mỗi lần đều muốn người truyền báo, những người đó còn không phiền chết ta.” Nghĩ đến cái tình cảnh này Vệ Kiêu nhìn không được cười cười.

Xác nhận trên mặt Vệ Kiêu không có thần sắc đắc ý khoe khoang, Ninh Lạc Đồng cũng chỉ hừ một tiếng liền muốn ly khai, nhưng bị Vệ Kiêu ngăn cản lại.

“Trữ Hộ pháp, nếu như mấy ngày này Vệ Kiêu có điều đắc tội, kính xin người không lấy làm phiền lòng.”

“Người cũng biết ta không thích người.” Ninh Lạc Đồng thẳng thắn nói ra khiến Vệ Kiêu hết sức lúng túng.

“Àn... ít nhiều... có thể nhìn ra một chút.”

“Biết ta vì sao không thích người không.” Ninh Lạc Đồng đơn giản đối mặt Vệ Kiêu.

“Cái này...”

“Người ngay cả vì sao cũng không biết mà đã xin lỗi?” Có chút buồn cười, cũng mơ hồ có chút phẫn nộ. Cái tên này cũng không biết hấn chiếm được thứ mình đã luôn luôn khát cầu.

Ninh Lạc Đồng, ở trong Quần Phương phổ hiện nay cũng chiếm được một vị trí nho nhỏ, lãnh diễm thanh cao, đối đông đảo người ái mộ chưa bao giờ giả sắc thái (tỏ ra thân thiện, dễ gần), đều bởi vì từ rất lâu trong tâm đã tồn tại một người.

“Người đoạt nam nhân trong lòng ta, ta thế nào có thể thích người.” Ninh Lạc Đồng nói thoải mái, nhưng mà những lời này đối với Vệ Kiêu mà nói không thua gì một cái búa tạ.

“Nam, nam nhân?”

“Đừng nói với ta người không có phát hiện, ta ở bên cạnh Cung chủ nhiều năm, lại hiểu rõ hấn hơn hết. Cho dù chính hấn không hiểu được, nhưng đối với người thân mật, như hình với bóng như thế, nếu không phải đã nổi lên ý động tâm, còn có thể có nguyên nhân gì khác. Huống chi ở trong lòng hấn chỉ cần thích khác biệt nam nữ căn bản không xem là vấn đề.”

Thấy Vệ Kiêu một bộ dạng còn muốn phủ nhận, khuôn mặt Ninh Lạc Đồng lạnh lùng nghiêm túc lên. “Không nói nữa, nói chung tận lực nhượng ta chỗ gặp lại người, bằng không ta sợ ta quản không được chính mình.”

Ninh Lạc Đồng đi đã lâu, Vệ Kiêu vẫn còn đứng tại chỗ.

Nổi lên tình ý? Đây... cái này sao có thể... cũng không biết hẳn đang nói chính mình hay là Yên Hoài Tuyết.

“Đây, dọa ngốc rồi?” Loạn Vũ cười tủm tủm đứng ở phía sau Vệ Kiêu.

“Người đã nghe thấy?” Loạn Vũ là tên thích nghe chân tường, chẳng qua là sau khi Vệ Kiêu tới Triều Hoàng cung mới tối thông suốt.

“Lạc Đồng chính là một người mạnh miệng mềm lòng, sẽ không động thủ với người thật.”

Loạn Vũ không có nói tới chủ đề xấu hổ, vẻ mặt căng cứng của Vệ Kiêu liền thư giãn xuống.

“Huống chi ngay cả tâm của nam nhân người ta người cũng trộm đi, chỉ cần không văng tử lý đả, thì là bị đánh một chút cũng không coi là oan.”

Vệ Kiêu che giấu phỉ phui một ngụm, liền vội vã đi tìm Yên Hoài Tuyết.

“Nếu không có ý tứ cũng không ngoan ngoãn đi tìm Cung chủ.” Phe phẩy Thúy Ngọc Cốt Phiến, Loạn Vũ lay động nhoáng lên một cái đi hướng ngược lại.

“Trở về rồi.” Thanh Sơ đang xem thư trông thấy Ninh Lạc Đồng sắc mặt chẳng vui đi đến. “Xảy ra chuyện gì.”

“Gặp được Vệ Kiêu.”

Thanh Sơ nhẹ nhàng nở nụ cười. “Cảm thấy hẳn thế nào.”

Do dự một thoáng, Ninh Lạc Đồng dựa theo sự thật nói: “Tốt so với trong tưởng tượng của ta.” Nhìn thấy Thanh Sơ bộ dạng an nhàn, nàng hừ lạnh ngay: “Đừng tưởng rằng ta không biết, người trước đây đối Cung chủ ôm tâm tư.”

Thanh Sơ vẫn như cũ vân đạm phong khinh. “Người đã nói là trước đây, hơn nữa loại chuyện này nói ra khó tránh khiến người ta không thoải mái.” Biểu tình chưa biến âm thanh lại lạnh đi xuống. “Ta khi đó đã biết một bên tình nguyện thế nào cũng là tử cục, vì vậy ta đã mang tình để lại ngày hôm qua. Ta đối với mọi chuyện nhìn rất rõ, ta ngoan quyết tâm không chế lại tình, không để chính mình không có đường lui, bị cảm tình chi phối. Cho nên hôm nay ta có thể lấy thái độ một người đứng xem nhìn các người những người trong vòng tình này, làm người hà tất phải giày xéo chính mình.”

“Nhị vị đang tâm sự?”

Nghe âm thanh liền biết là ai đi vào, Ninh Lạc Đồng cũng không ở đây dây dưa cái đề tài này thêm.

“Các người đi nhìn Thiên Tru chưa?”

“Xem qua.” Nói đến đây thì Loạn Vũ nghiêm chỉnh lên. “Hoàn toàn không có chuyển biến tốt đẹp.”

“Đúng vậy.” Ninh Lạc Đồng nhíu mày. “Thiên Tru vốn là người nội lực thâm hậu nhất trong bốn người chúng ta, nhưng lần tẩu hỏa nhập ma này cực kỳ khác thường. Trong một năm chỉ có số ngày không nhiều lắm là thanh tỉnh, thời gian khác đều nóng nảy thô bạo, nhìn thấy người lạ sẽ không ngừng gào thét, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.”

“Tựa như dã thú.” Thanh Sơ nhất tâm kiến huyết. (châm một kim là thấy máu: lời nói sắc bén)

“Ta cũng không có biện pháp gì, lần sau đợi phu nhân tới nhìn xem có biện pháp nào hay không đi.” Ninh Lạc Đồng thở dài.

Văng tử lý đả : là đánh những bộ phận yếu hại như : đầu, ngực, bụng,... . Nói cách khác là ý đánh không chết không bỏ qua.

33. Chương 33

Chương 33

Nhìn từ bên ngoài, độc viện ở Triều Hoàng cung khá hẻo lánh, cùng sân bình thường giống như nhau không có gì khác biệt, chẳng qua là bố trí hơi lộ vẻ mộc mạc, đại môn đóng chặt, cửa cũng không có nha hoàn hộ vệ.

Thanh Sơ mở khóa cửa, Yên Hoài Tuyết mới vừa rảo bước tiến lên, bên trong liền truyền ra tiếng gầm nhẹ tựa như dã thú bị xâm nhập địa bàn.

Xuyên qua tiền thính, mở một cánh cửa, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước mắt.

Đầu đầy tóc rối bởi che khuất con mắt, quần áo rách tả tơi, trên người cũng có rất nhiều vết thương. Tay chân đều bị xích sắt khóa lại, liên trưởng bàn gỗ bên cạnh không một cái toàn vẹn, tất cả đều có vết tích cắt vụn xé nát.

Yên Hoài Tuyết vươn song chỉ, diệu (chói lọi) ra ánh huỳnh quang, gạt bỏ còng tay xiềng chân, lập tức xuất hiện một vết rạn, nhưng không tách ra. Nam nhân cao to nhìn thấy người lạ, liền gào thét nhào lên, Yên Hoài Tuyết đứng ở ngoài một bước, xích sắt bị rung leng keng xúng xểng.

Thanh Sơ lên trước một bước: “Bộ xiềng xích này xuất từ Tỏa Kiếm lục, huyền thiết tốt nhất chế tạo ra, thứ bình thường vốn khóa không được Thiên Tru.”

Yên Hoài Tuyết tiến lên một bước, vén lên tóc trên trán Dịch Thiên Tru, lộ ra một đôi mắt tràn ngập tơ máu đồng thời không có lý trí.

Hắn cau mày: “Phu nhân, vì sao phải như vậy.”

Vẫn đứng ở xa xa Liên Ly Tiêu chậm rãi đi đến, vẫn là váy sam xanh biếc, loại nhan sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng quyến rũ này, khó có ai có thể xuất sắc hơn nàng.

Chầm chậm đi tới, Liên Ly Tiêu đột nhiên chưởng đao liền muốn hạ xuống.

“Người muốn làm gì.” Yên Hoài Tuyết tay phải ngăn trở.

“Hắn loại bộ dạng như thế này làm sao bắt mạch cho hắn.” Liên Ly Tiêu liếc xéo.

“Ta tới.” Yên Hoài Tuyết ngăn tay Liên Ly Tiêu, điểm huyết đạo Dịch Thiên Tru, nam nhân mê man đi.

Liên Ly Tiêu không lập tức vì Dịch Thiên Tru bắt mạch. “Người không tin ta.” Dung sắc băng lãnh.

“Giữa ta và người chưa từng có thứ này, người cứu ta dưỡng ta dạy ta võ công, ta vì người diệt trừ Bích Vân Tiêu Thiên, báo ân trả tình, cần tin làm gì.” Yên Hoài Tuyết bất vi sở động, thối lui một bước.

Ngón tay để lên cổ tay Dịch Thiên Tru, một lát, Liên Ly Tiêu đứng dậy.

“Kinh mạch trong cơ thể hỗn loạn, khí bạo lệ hoành hành, khí tức không bị khống chế, ta bắt lực.”

“Triều Hoàng cung tâm pháp đều xuất từ tay người, đây là đáp án của người?” Yên Hoài Tuyết nhú mày.

“Người đây là hoài nghi tâm pháp Ma giáo ta?” Liên Ly Tiêu cả người tản ra hàn khí.

Yên Hoài Tuyết không trả lời, vẻ mặt lãnh đạm không thể nói rõ. Thanh Sơ ở một bên cũng im lặng.

Liên Ly Tiêu hướng về phía trước hai bước. “Thật có thể nắm chắc lấy được Bích Vân Tiêu Thiên.”

“Tự nhiên tận lực.”

“Người cùng Ân Hồi Ca giao thủ mấy lần, chưa bao giờ thắng một.” Liên Ly Tiêu cười lạnh một tiếng. “Lúc trước ta đã cho ta nhất một võ học kỳ tài, không nghĩ tới kết quả là, lại chỉ biết nói tự nhiên tận lực.” Thấy Yên Hoài Tuyết cứng khóe môi, Liên Ly Tiêu móc ra khăn lụa lau lau tay, vút ở một bên.

“Không hề gì, có Ma giáo ta áp trận, cho dù võ lâm chính đạo thất bại trong gang tấc, ta nhất định muốn Bích Vân Tiêu Thiên trở mình cũng không được.”

Quay đầu đòi Yên Hoài Tuyết nói: “Còn Vệ Kiêu bên cạnh người ...”

“Hắn không cản đại cục.” Yên Hoài Tuyết nhìn thẳng lại.

“Vậy thì tốt.” Liên Ly Tiêu cúi đầu, che lại thần sắc phức tạp trong mắt, liền xuất môn.

“Liên phu nhân.” Yên Hoài Tuyết lên tiếng gọi lại Liên Ly Tiêu, nhìn bóng lưng của nàng. “Người và ta mặc dù như sư đồ như mẫu tử, nhưng cũng không phải tình sư đồ mẫu tử, ta kính trọng người, hi vọng người không cần làm cái mưu mô gì, Triều Hoàng cung sẽ không ngăn cản đường của Ma giáo.”

Liên Ly Tiêu dừng một chút, ly khai gian phòng.

“Cung chủ, khẳng định có biện pháp chữa khỏi Thiên Tru.” Thanh Sơ tiến lên một bước chân thành nói.

Yên Hoài Tuyết gật đầu.

Thanh Sơ nhìn chăm chú Yên Hoài Tuyết rời đi, ôm một cái chăn qua che người Dịch Thiên Tru.

Bốn người bọn họ cùng Cung chủ đều là được phu nhân nhặt được, cùng nhau lớn lên. Tuy rằng chủ tớ khác biệt, nhưng cảm tình từ trước đến nay thâm hậu. Thời thơ ấu tính tình Cung chủ cũng không lạnh lùng như thế, chỉ là sau khi thân cận và lấy lòng của hắn lần lượt bị phu nhân ngăn ở ngoài cửa, mới dần dần trở nên trầm lặng đi. Nhưng sự quan tâm của hắn chôn có sâu, bốn người bọn họ cũng có thể phát hiện ra.

Liên Ly Tiêu không lập tức ly khai Triều Hoàng cung, nàng đứng xa xa, nhìn Yên Hoài Tuyết trở về tìm được Vệ Kiêu, hai người tại trong viện luận bàn. Yên Hoài Tuyết tuy rằng vẫn là gương mặt lạnh lùng, ôn nhu trong ánh mắt lại khiến nàng chợt nhớ tới hài tử nhiều năm trước đó, hài tử không ngừng luyện võ đến lấy lòng nàng, còn có ánh mắt một lần lại một lần mất mát, cho đến hóa thành một mảnh im lặng. Một hài tử nho nhỏ đã có cái loại ánh mắt này.

Bích Vân Tiêu Thiên. Tô Lăng Khanh.

Ma giáo. Phụ thân.

Liên Ly Tiêu à Liên Ly Tiêu...

Nâng tay xoa trên khuôn mặt đã không còn phương hoa nữa, Yêu Nữ năm đó hôm nay còn thừa lại cái gì.

Phiền muộn chỉ chợt lóe qua trên mặt, lại nhìn xa xa hai người bởi vì luyện kiếm mà thân mật khăng khít.

Chớ có trách ta...

“Bích tiêu Thập Tam thức bị người luyện như thế thực sự là phung phí của trời.” Yên Hoài Tuyết đứng đối diện Vệ Kiêu, không lưu tình chút nào đánh giá.

“Hừ, xem kiếm.” Vệ Kiêu đi nhanh vừa nhảy, kiếm liền hướng mặt Yên Hoài Tuyết đâm, chính mình cùng hắn tỷ thí lâu như vậy, ngay cả một cọng lông cũng không đụng được.

Yên Hoài Tuyết nghiêng bước tránh qua, song chỉ kịp lấy mũi kiếm trượt đến chuôi kiếm, Vệ Kiêu dùng khuỷu tay đánh về phía bả vai hắn, Yên Hoài Tuyết xoay qua tay phải Vệ Kiêu, ở trên cổ tay hắn nhẹ động, kiếm theo tiếng rơi xuống đất. Cánh tay trái Vệ Kiêu hướng phía sau bổ về phía Yên Hoài Tuyết, cũng bị vặn ra sau.

“Buông ra!” Áo nào quay đầu về phía sau rống.

Yên Hoài Tuyết dứt khoát ôm thắt lưng Vệ Kiêu. “Ngày mai liền khởi hành đi Thanh Ô trấn.”

“Đi thì đi thôi.” Vệ Kiêu không sao cả phiên phiên mắt.

“Người không biết sẽ xảy ra cái gì mới nói nhẹ nhàng như vậy.” Ngực Yên Hoài Tuyết kề sát lưng Vệ Kiêu.

“Biết thì có thể thay đổi cái gì, chuyện đau đầu đương nhiên để cho người khác, ta xem tên Lạc Lâm Chấn Quân và Trì Trọng Hành kia đều rất nguyện ý làm việc này.”

Yên Hoài Tuyết cúi đầu. “Sau khi theo trở về Bích Vân Tiêu Thiên người đồng ý sẽ mãi ở lại Triều Hoàng cung theo giúp ta sao.”

Vệ Kiêu sắc mặt cứng đờ, không biết trả lời thế nào, không thể làm gì khác hơn là né tránh.

“Còn không buông tay!”

Yên Hoài Tuyết nghiêng mặt qua.

“Làm gì.” Vệ Kiêu nhú mày.

“Hôn một cái.” Yên Hoài Tuyết sắc mặt bình thản như nước.

Vì vậy, hôm nay tất cả mọi người trong Triều Hoàng cung phát hiện ở trên mặt trái Cung chủ đại nhân bọn họ một dấu răng sáng loáng.

34. Chương 34

Chương 34

Cửa Thanh Ô trấn suốt ngày bụi tung không nghỉ, người cao to nối liền không dứt, người tới người người lưng dựng đeo phong*, mặt đầy bụi bặm.

chỉ đao, kiếm.

Lạc Lâm Chấn Quân mang Hàm Quang, Thừa Ảnh đặt lên bàn, Yên Hoài Tuyết và Vệ Kiêu cỡi xuống Chiêu Uyên đưa cho hắn.

Ở cuối ba thanh binh khí, Lạc Lâm Chấn Quân xoay vặn xuống một khối sắt tạo hình kỳ lạ.

“Đây là chìa khóa Hám Thiên môn?” Vệ Kiêu cầm Chiêu Uyên đao lâu như vậy, cho tới bây giờ không phát hiện phía dưới có thể lấy ra loại đồ này.

Lạc Lâm Chấn Quân cười cười, đem đầu đuôi ba khối sắt dài mà hẹp ráp vào, mặt ngoài hợp nhau, lập tức vặn động, tách một tiếng, ba khối sắt hợp làm một.

“Nghĩ không ra Dương Diệc Phong ngoại trừ đúc đao kiếm ra, còn là một cao thủ cơ quan.” Lạc Lâm Chấn Quân tán thưởng.

“Mục đích lần này của Lạc Lâm gia là gì?” Yên Hoài Tuyết không vội rời đi.

“Ý Triều Hoàng Cung chủ, thỉnh xin chỉ rõ.”

“Cùng mục đích, hành động mới sẽ không sai lầm, bằng không chẳng phải làm giá y cho kẻ khác*.”

Lạc Lâm Chấn Quân hiểu rõ cười. “Vong Xuyên thành xác thực ở một bên tùy thời mà động, khiến người bất an. Chấn Quân lần đầu đăng minh chủ nhất vị, nếu lần này không đào tận gốc, tróc tận rễ Bích Vân Tiêu Thiên một lần cho xong, chẳng phải là lưu lại họa lớn, ngày đêm cũng không được an tâm. Cho dù không đuổi tận giết tuyệt, cũng phải khiến Bích Vân Tiêu Thiên không ngày cất đầu lại.”

Yên Hoài Tuyết hơi gật đầu. “Như thế là tốt.”

Yên Hoài Tuyết và Vệ Kiêu vừa ly khai, Trần Mộ Lâm liền đẩy cửa mà vào.

“Mộ Lâm.” Đối mặt hảo hữu nhiều năm, thái độ Lạc Lâm Chấn Quân ấm áp vài phần.

“Chấn Quân, Bích Vân Tiêu Thiên tích lũy vững vàng, vì sao không thể ngồi xuống trao đổi, gây chiến như vậy, với đối phương với mình cũng không có lợi.” Mới giải quyết xong nội loạn môn phái, Trần Mộ Lâm đã vội vã tới đây.

“Ân Hồi Ca tuyệt không phải người có thể thương lượng, ngày mai lên núi, ta tự nhiên sẽ tiên lễ hậu binh*, chẳng qua kết cục ai ai cũng biết, việc đánh nhau này là không thể tránh được.”

dùng đạo lý trước sau đó mới dùng vũ lực.

Trần Mộ lâm thở dài một hơi, biết là khuyên hết mức, thay đổi trọng tâm câu chuyện: “Chu Cố Tùng khi sư diệt tổ, ẩn môn quy đã bị xử tử. Về phần Lạc Lâm tiểu thư...”. Thấy biểu tình Lạc Lâm Chấn Quân không quá để ý, tiếp tục nói: “Cũng theo Chu sư đệ tự tử rồi, ngay trước buổi tối, ta tự ý làm chủ mang nàng cùng Chu sư đệ hợp táng một mộ.”

“Chuyện Y Hoan làm phiền Mộ Lâm lo lắng rồi.”

“Nếu không phải Chu sư đệ, Lạc Lâm tiểu thư thế nào lại...”

Lạc Lâm Chấn Quân lắc lắc tay. “Chuyện cũ đã qua, không cần nói thêm nữa. Ngược lại phải chúc mừng Mộ Lâm, trở thành Liên Khung chương môn.”

Trần Mộ Lâm xoa xoa cái trán. “Làm chương môn mới biết được, mọi việc đều phải cố kị rất nhiều, có lẽ ta không phải là người lựa tốt để làm chương môn.”

Lạc Lâm Chấn Quân đang muốn nói, cửa đã bị một cước đá văng ra.

“Lạc Lâm Chấn Quân, người tên vương bát đản, cư nhiên dám chạy trốn, may mà đại thiếu ta thông minh tuyệt luân, sớm có chuẩn bị.”

“Sao người lại tới đây?” Lạc Lâm Chấn Quân tuy rằng cau mày, nhưng vẫn là túm lấy Tống Trọng An chỉ vào tay hắn, ôm trọn y vào ngực.

“Người còn dám hỏi ta, người không phải nói muốn đi gặp Thiên Mạch cầu hôn, thế nào chạy đến nơi chim không thả này.” Ở trong lòng Lạc Lâm Chấn Quân Tống Trọng An vẫn không thành thật, trái đũa phải đập.

“Chấn Quân, ta cáo từ trước.” Trần Mộ Lâm thấy màn này, xấu hổ đứng dậy, còn tốt bụng đem cửa khép lại.

“Hắn là ai vậy?” Tống Trọng An trừng Trần Mộ Lâm mãi đến khi cửa bị đóng, quay đầu liếc Lạc Lâm Chấn Quân.

“Hắn à, lão tương hảo* của ta...” Lạc Lâm Chấn Quân ha ha cười.

hai ý : bạn thân, người tình.

Tống Trọng An tức giận đến chớp mũi đều đỏ. “Người... người đều có...” Bỗng nhiên im bặt, thu thanh.

“Nghĩ đến ta?” Ôm Tống Trọng An ngồi trên đùi mình.

“Ta mỗi ngày đều nghĩ người thế nào đi tìm chết!” Bịu bịu khoe môi.

“Nhiệm vụ người cũng ở đây.” Lạc Lâm Chấn Quân nhắc nhở.

Tống Trọng An nhẹ run run. “Hắn ở đây để làm gì?”

“Giúp ta tiêu diệt một địch nhân mà thôi.”

“Người nào lại đắc tội người, hay là, người coi trọng bảo bối gì của người ta?”

“Ha ha, ta xem trọng mỹ nhân của môn phái người ta.”

Tức giận đến Tống Trọng An bầy lỗ đều phải bốc ra thịnh nộ.

Bỗng dưng, Lạc Lâm Chấn Quân sắc mặt nghiêm chỉnh lại. “Sáng mai, người liền trở về cho ta.”

“Để làm chi, người lại làm cái chuyện gì không thể gặp người sợ ta nói cho Thiên Mạch.”

“Thiên Mạch khéo hiểu lòng người, nào như người...”

“Ta, ta làm sao...”

“Người gì cũng không có.” Bất đắc dĩ vò vò đỉnh đầu Tống Trọng An, ở trên gương mặt hắn hôn một cái. “Ngoan, ngày mai trở về đi.”

Tống Trọng An hồng hai má, con mắt nhanh như chớp chuyển một cái, rất nhanh đáp ứng.

Đội Tống Trọng An ly khai, Lạc Lâm Chấn Quân gọi ra Hồng Bào.

“Đưa hần an toàn trở về.”

Hồng Bào theo tới nhà trọ của Tống Trọng An, trốn ở ngoài cửa sổ, không qua bao lâu, chợt nghe bên trong hô to một tiếng.

“A, đừng giết ta!”

Phá cửa sổ mà vào, ngay cả người còn chưa thấy rõ, đã té trên mặt đất.

“Diệu Duyệt muội muội, người thực sự quá lợi hại!” Tống Trọng An vây quanh Hồng Bào hai vòng, thuận tiện bồi thêm hai chân.

“Chút tài mọn.” Trì Diệu Duyệt đóng cửa sổ.

“Ta đã nói Lạc Lâm Chấn Quân không có khả năng giữ người lại mà, ca ta cũng không cho ta tới, là ta len lén chạy đến.”

“Vậy làm sao bây giờ.” Rũ cụp bả vai, Tống Trọng An bộ dạng rất nhụt chí.

“Nhìn người thương cảm vậy, đi theo ta đi. Ở loại địa phương này, thì người ta giết chết người tựa như nghiền chết một con kiến.”

Nghe được câu như thế, Tống Trọng An tuy rằng tức giận, cũng đành phải gật đầu.

Ngày hôm sau, sáng sớm các phái tề tụ, ở trên sơn đạo ngoằn ngoèo thành một hàng dài không thấy đầu đuôi.

Yên Hoài Tuyết bên cạnh đi theo Vệ Kiêu, phía sau là Loạn Vũ Thanh Sơ cùng với rất nhiều môn nhân.

Đây là lần thứ hai Vệ Kiêu bước lên Bích Vân Tiêu Thiên, chỉ là lần này đi chính là cửa chính.

Khi Hám Thiên môn chiếu vào tầm mắt là lúc, trên cửa đã đứng thẳng Thất quân. Đường đường Bích Vân Tiêu Thiên, dưới chân núi tụ tập nhiều môn phái như vậy, sao lại không biết.

“Chấn Quân cùng chư môn các phái đến đây chỉ vì một lòng thấy Thiên Quân, chứng thực việc Ma giáo năm đó, mong rằng mấy vị mở Hám Thiên môn để chúng ta đi vào.” Lạc Lâm Chấn Quân đứng đầu ngay trước đội ngũ nhất.

Nhìn thấy nhân mã môn hạ vọng trông bất tận, Thiên Tuyền Quân Bạch Lục hừ lạnh một tiếng: “Lạc Lâm Minh chủ khí phái thật lớn.”

Làm giá y (đồ cưới) cho người khác : hình dung vội đến vội đi, bản thân không được cái gì tốt, thúc đẩy chuyện tốt của người khác.

Lời nói xuất từ Tần Thao Ngọc “Bần nữ” : khổ hận hằng năm ép kim tuyến, vì người khác làm quần áo cưới.

35. Chương 35

Chương 35

“Khí phái lớn hay nhỏ không ngăn đại cục, thành sự mới là trọng yếu.”

“Lạc Lâm Minh chủ là muốn đến Bích Vân Tiêu Thiên ta thành sự hay sao?” Bạch Lục sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, uy tín trăm năm Bích Vân Tiêu Thiên, há lại để người khác đạp dưới chân.

“Chấn Quân sao dám, thành sự hay không còn phải mượn Thiên Quân ba phần bạc diện* tại hạ.”

“Bạc diện không có, ba phần nhan sắc* Bích Vân Tiêu Thiên trái lại có thể tặng cho Minh chủ.” Thiên Tuyền Quân Tiểu Tịnh Dạ lạnh lùng nói.

Trên Hám Thiên môn, kiếm đã tuốt vỏ, lưỡi tàng lãnh quang.

“Vô vị chi tranh*.” Yên Hoài Tuyết không kiên nhẫn, chân phải nhẹ điểm, phi thân tiến lên, liền đạp cửa thành, xoay người đứng ngoài Thất Quân mười bước.

tranh cãi không cần thiết.

Gió nổi, y bay, bầu không khí đột nhiên căng thẳng.

“Triều Hoàng Cung chủ muốn tiếp tay làm việc xấu?”

“Tình thế mà thôi.”

Vệ Kiêu ở phía dưới còn đang thăm mắng Yên Hoài Tuyết xuất đầu là kẻ ngốc, Loạn Vũ Thanh Sơ đã đuổi kịp Yên Hoài Tuyết, đao quang kiếm ảnh thành linh hiện tại chỗ.

Trần Mộ Lâm, Tống Nhung đám người đều nhảy lên giao thủ.

Lạc Lâm Chấn Quân nhìn tình thế phía trên, đem cái chìa khóa Hám Thiên môn nhét vào tay Vệ Kiêu bên cạnh hắn, sau đó lại nhìn về hướng vân hình trận đồ giữa rãnh lõm trên cửa, ý bảo Vệ Kiêu đi mở cửa.

“Tại sao bảo ta đi?” Một bên liếc qua tình thế phía trên, một bên Vệ Kiêu nhìn hai mắt Lạc Lâm Chấn Quân.

“Nếu ta đi, mục tiêu quá lớn, dễ bị phát hiện.”

Tuy là rất không tình nguyện, Vệ Kiêu vẫn cong thắt lưng cúi đầu dự định nhẹ nhàng đi tới trước cửa, thế nhưng lộ trình phân nửa còn chưa đi xong, chợt nghe thấy trên cửa quát chói tai một tiếng người làm gì, sợ đến mức Vệ Kiêu đánh rơi cái chìa khóa trên mặt đất, một tiếng lạch cạch trong trẻo.

Khai Dương Quân Âu Lâm sắc mặt khê nghiêm, hô: “Bọn họ có chìa khóa Hám Thiên môn!”

Vệ Kiêu thấy đã bại lộ, cầm lên chiếc chìa khóa, vận khí khinh công nhắm chạy về phía đại môn, Diêu Quang Quân Hàn Ngữ Hân cùng Ngọc Hành Quân Viên Đình Hạ thoát ra chạy hướng Vệ Kiêu.

Vừa tới trước Hám Thiên môn, kiếm quang lóe lên, Vệ Kiêu khom lưng tránh thoát. Rút ra Chiêu Uyên đao, liền cùng hai người giao thủ, khó khăn lắm chưa đến mức lập tức bị thua, chẳng qua mới lần đầu giao thủ, đã bị nhận ra là Bích Tiêu Thập Tam Thức.

Hàn Ngữ Hân vừa sợ vừa giận: “Các ngươi một đám vô liêm sỉ, trộm Bích Vân tuyệt học ta!”

Viên Đình Hạ lúc này thu hồi cợt nhả, cau mày, cứ cảm giác có cái gì không thích hợp lắm.

Lúc này thì một đệ tử Bích Vân Tiêu Thiên kích động hô: “Hậu sơn Bích Vân Tiêu Thiên bị đánh vào rồi!”

Viên Đình Hạ trong đầu linh quang chợt lóe, Dương Diệc Phong.

Thừa dịp thời cơ loáng qua một cái này, Vệ Kiêu tránh thoát kiếm ảnh, nháy mắt lẩn cạnh cửa, tay dùng sức đập, chiếc chìa khóa khảm ở bên trong vân hình đồ đề xuống, thoáng chốc cửa Hám Thiên rung động lên.

Trong Thất Quân không chỉ mình Viên Đình Hạ nghĩ tới kỳ hoặc trong đó, Bạch Lục nhíu chặt hai hàng lông mày, cấp tốc truyền đạt mệnh lệnh.

“Thiên Quyền Quân, Diêu Quang Quân, Ngọc Hành Quân, các ngươi mang Tam Phong đệ tử đến phía sau núi chi viện. Thiên Xu Quân, Thiên Cơ Quân cùng ta ở đây thủ vệ Hám Thiên môn, Khai Dương Quân lập tức chạy về đỉnh Thiên Quân bẩm báo cho Thiên Quân.”

tam phong : tam sơn phong -> đệ tử ba núi (!?).

Thất Quân đều tự hành động, nhưng mà Hám Thiên môn bị mở đã là chuyện không thể nghịch, trong cửa ngoài cửa, khe hở dần dần kéo lớn.

Lạc Lâm Chấn Quân phát tay, tứ đại thế gia đệ tử dần dần dững mãnh vào, Liên Khung Triều Hoàng cùng Vong Xuyên nhân mã theo sát đằng sau, ở lại ngoài cửa Hám Thiên dù sao chỉ có Tam Phong đệ tử, không bao lâu, mớ hồ đã tấn công mở ra một con đường.

Bạch Lục thấy tình thế không ổn, quyết đoán hạ lệnh rút lui. Lần thứ nhất đối mặt với vàng kết thúc, không thể nghĩ ngờ gì phía bên Lạc Lâm Chấn Quân hơi chiếm phần thắng.

Lúc này ở hậu phương, một người tại bên tai Trì Trọng Hành nói nhỏ.

“Thành chủ, chúng ta đã trợ Lạc Lâm Hữu Thần cướp lấy vị trí gia chủ, hiện giờ Lạc Lâm gia đã ở trong sự khống chế của chúng ta.”

Trì Trọng Hành gật đầu, phân phó nói: “Hậu sơn đã phá, đem Thập Nhị Kỵ triệu hồi, còn lại giao cho Lạc Lâm Chấn Quân xử lý.”

Tiến vào sâu bên trong Bích Vân Tiêu Thiên, tất cả mọi người dần dần thả chậm cước bộ.

Thất Quân phong lấy Bắc Đẩu tinh trận chi thể bảo vệ xung quanh đỉnh Thiên Quân, chiếu vào tầm mắt mọi người.

“Quả nhiên là tiên cảnh trần gian.” Trần Mộ Lâm tán thán nói.

Cây cao chim bay, thác dài đổ thẳng.

“Đáng tiếc e là lập tức sẽ trở thành một mảnh phế tích.” Trì Trọng Hành cười đến ý vị sâu xa.

Đội ngũ vừa mới tiếp cận thất phong, Yên Hoài Tuyết lỗ tai khẽ động, tay phải ngăn cản Vệ Kiêu, phi nhanh đem hắn che ở sau mình.

Mưa tiền hạ xuống, tức khắc nổi lên trận trận kêu thảm thiết.

Lạc Lâm Chấn Quân từ trên một cổ thi thể nhỏ xuống tiền, mũi tên có chứa xước mang rô, trên đó thoáng hiện thanh quang yếu ớt, rõ ràng là dấu hiệu có độc.

Mọi người cũng nhìn thấy cây độc tiền rõ ràng, đều kêu gào lên.

“Đê tiện, cư nhiên dùng tên!”

“Đồ vô sỉ, có bản lĩnh quang minh chính đại đánh một trận!”

Lạc Lâm Chấn Quân cười nhạt trong lòng, đê tiện vô sỉ, hôm nay có thể bước lên trong núi Bích Vân Tiêu Thiên, chuyện bọn họ làm nào là quang minh chính đại.

“Đã nói với ngươi, ta tự có năng lực bảo vệ mình, không cần cứ che trước mặt ta.” Vệ Kiêu hướng Yên Hoài Tuyết kháng nghị.

“Ngươi ba quyền cước mèo quào, thực làm người ta không yên lòng!”

“Tốt xấu ta có thể vượt qua mấy chiêu của thủ hạ ngươi, đừng coi thường người khác.” Vệ Kiêu nói thầm.

Trải qua một sóng mưa tiền, mọi người tiến tới càng thêm cẩn cẩn dục dục.

Thất Quân tề tụ Thiên Quân điện.

Dương Diệc Phong ngồi dưới đất, má phải sưng đỏ, càng lộ rõ vết sẹo dữ tợn. Xe lăn thì bị vút qua một bên.

Ân Hồi Ca đứng ở trung ương đại điện, bất luận ai cũng không nhìn thấy hai tay dưới tay áo ần ần run rẩy.

Sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng tàn sắc.

“Dương Diệc Phong, ngươi muốn ta chết có đúng hay không.”

Dương Diệc Phong cúi đầu lặng tiếng, mà Ân Hồi Ca ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cũng không cầu trả lời.

“Ngươi chưa bao giờ tha thứ ta, đúng hay không.”

“Tất cả đều là Ân Hồi Ca ta tự làm tự chịu, đúng hay không.”

Ân Hồi Ca đi tới trước mặt Dương Diệc Phong, nâng lên cằm hắn, bình tĩnh chăm chú nhìn.

“Dương Diệc Phong, ta thành toàn ngươi.”

Bạc diện : 1. Tình cảm và thể diện ít ỏi/nhỏ mọn. Dùng làm lời nói khiêm tốn. (cho chút mặt mũi)

2. Khuôn mặt thẹn thùng.

Nhan sắc : 1. Nét mặt; sắc mặt. 2. Biểu tình; vẻ mặt. 3. Sắc đẹp của con gái. 4. Mặt mũi, hào quang. 5. Màu sắc.

6. Chỉ tôn nghiêm.

Lã Thị Xuân Thu · Vật Cung : “Vào sớm ra chậm, phạm nhan sắc quân, tiến gián tất trung, không tích tử vong.”

Hán Lưu Hưởng · Cửu Thán · Oán Tư : “Phạm nhan sắc xúc động can gián hề, trái lại bị tội mà bị nghi.”

Tổng Tô Thuần Khâm · Đáp Hàn Trì Quốc Thư : “Hôm qua khi ở kinh sư quan không dám phạm nhan sắc người, không dám nghị luận thời sự, tùy chúng lên xuống, tâm chí bàn khuất không ra, cổ cũng cực hỉ!”

7. Mượn để chỉ đầu.

Đường Bạch Cư Dị · Giao Tất Khế thi: “Ngõ hẹp hàn sĩ đối, xuất môn ngơ ngác lắm. Tuy rằng chí khí cao, há tránh nhan sắc trầm.”

8. Chỉ biểu hiện sắc mặt hoặc hành động gay gắt để người ta xem.

Sa Thịnh · Phòng Không : “Ngu sinh tiên sinh từ đó trở đi bưng bưng hùng tâm, muốn lấy chút nhan sắc cho cừu gia hân nhìn xem.”

9. Chỉ bản lĩnh/năng lực/kỹ năng. (thường dùng trong văn viết. Thường chỉ kỹ năng khá phức tạp, khá khó, khá cao cần qua học hỏi đặc biệt mới có được)

10. Thuốc màu hoặc thuốc nhuộm.

36. Chương 36

Chương 36

Trên Thiên Quân phong, Ân Hồi Ca khoanh tay đứng lẳng lặng chờ đợi, ánh mắt phiêu miểu tự mây khói. miểu : mù mịt, mênh mông.

Thất Quân và Bích Vân Tiêu Thiên đệ tử cùng ở xa xa trông ra xa.

“Thất Quân, sau khi bọn họ công lên đỉnh Thiên Quân, tự mình ta ứng đối, các người ai cũng không được nhúng tay.”

Thiên Quân!

Thất Quân đều sợ hãi, muốn nói khuyên can.

“Không cần nhiều lời, đây là mệnh lệnh.”

Ân Hồi Ca đột nhiên cười rộ lên, như rất nhiều năm về trước xoa khuôn mặt Dương Diệc Phong. “Người hân thoải mãn.”

Từng màn từng màn vừa mới trong Thiên Quân điện không ngừng hiện lên trước mắt Dương Diệc Phong, nhìn hình bóng đen huyền xa xa, thon gầy tinh mịch, mái tóc dài rối loạn.

Dương Diệc Phong thần sắc phức tạp.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt phía sau, Ân Hồi Ca chậm rãi xoay người lại, đổi lại đường nhìn của Dương Diệc Phong. Dương Diệc Phong vốn định tránh né, chung quy vẫn là sa vào trong đó.

Đại thế phồn hoa, nhược thủy tam thiên, ảm được thứ nào.

Ân Hồi Ca vốn là rũ xuống mi mắt, trong một thoáng Dương Diệc Phong chỉ cảm thấy một nỗi ưu tư trống rỗng không chỗ để vào, rơi vào kết cục lênh đênh.

“Thiên Quân.” Lạc Lâm Chấn Quân xuất hiện tại trước mặt mọi người Bích Vân Tiêu Thiên.

Bóng đen phía sau đến gần.

Ân Hồi Ca không muốn nói nhiều, tay áo mở ra, bay phát phối.

“Giết ta, Bích Vân Tiêu Thiên tùy các ngươi. Giết không được ta, nơi này liền là mồ chôn xương các ngươi.”

“Thiên Quân hảo khí phách, ý ngươi là muốn lấy một địch nhiều?” Lạc Lâm Chấn Quân thầm khó hiểu.

“Trời muốn ta tử nhưng ta bất tử, hắn muốn ta tử, ta đây một mạng liền trả hắn.” Ân Hồi Ca híp lại hai mắt, trường kiếm đột nhiên sinh quang.

Lạc Lâm Chấn Quân giơ kiếm đón nhận, liền mảy căng thẳng. Võ công thể này, quả nhiên không hổ là Thiên Quân Bích Vân.

Trì Trọng Hành thấy xa xa hây còn ngầy người Dương Diệc Phong, trầm tư chốc lát, tham gia cuộc chiến. Trần Mộ Lâm do dự một chút, mặc dù không muốn lấy nhiều khi ít, cũng lên cùng Ân Hồi Ca giao thủ, chỉ bất quá nơi nơi lưu thủ. Tống Nhung thì tựa đao đứng ở một bên.

Ân Hồi Ca đứng nơi xa, nhìn mấy người giao chiến, im lặng không lên tiếng.

“Ngươi không qua giúp bọn hắn?” Vệ Kiêu nhỏ giọng nói.

Yên Hoài Tuyết không nói.

“Bất quá xem tình hình này, cho dù ngươi không đi, bọn họ cũng có thể thắng.” Vệ Kiêu tập võ thời gian dài như vậy, nhãn lý vẫn phải có.

Quả nhiên, sau khi bên Lạc Lâm Chấn Quân đánh không lâu thì, Tống Nhung gia nhập, sau đó Ân Hồi Ca liền từ từ thành hình dạng tháo chạy.

“Ha ha ha, chỉ dựa vào trình độ như vậy đã nghĩ trí ta vào chỗ chết?” Ân Hồi Ca tiếng cười rung trời, váy dài phồng lay động.

Trì Trọng Hành cười nói: “Thiên Quân há đồng thường nhân, chúng ta tự nhiên phải xuất ra toàn lực.” Vấy tay một cái, Vong Xuyên Thập Nhị Kỵ đã ở sau người.

Tử Sam cũng hiện bên cạnh Lạc Lâm Chấn Quân.

Một trận liều mạng, không thể vẫn hồi.

Ân Hồi Ca quăng đi trường kiếm, song chưởng hơi nâng, tử kim nhị quang* phát vào lòng bàn tay.

hai ánh sáng màu vàng và tím.

Lạc Lâm Chấn Quân tức thì nhận ra, đỉnh tuyệt học Bích Vân Tiêu Thiên, Thiên Địa Huyền Hoàng Quyết.

Chưởng thế biến đổi, Lạc Lâm Chấn Quân đi trước đánh lên, tay phải chống lại Ân Hồi Ca, mạnh tợn một kích, nổ ra tiếng dội lớn. Trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn.

“Vì sao không lên.”

Cái lỗ tai Yên Hoài Tuyết khẽ động.

“Ngươi không phải vẫn muốn đánh bại Ân Hồi Ca sao, lúc này chính là thời cơ tốt nhất.”

“Bích Vân Tiêu Thiên bại cục đã định, hà tất ta nhúng tay.” Yên Hoài Tuyết khước miệng mấp máy.

“Hừ, ta xem ngươi ngược lại là rục rịch.” Giọng nữ lạnh lùng cảnh cáo nói: “Cầm rối loạn kế hoạch của ta.”

Y phục đã rách mướp, tóc dài cũng không lại chỉnh tề, mang theo bụi bặm. Ân Hồi Ca lấy tay lau đi vết máu khóe môi, cước bộ hơi có vẻ nghiêng ngả.

Bên Bích Vân Tiêu Thiên ở phía sau lo lắng vạn phần, lại không thể tiến lên.

Đám người Bạch Lục xương tay rung động, ngay cả Viên Đình Hạ trong mắt cũng lộ ra hàn quang lạnh lẽo mãnh liệt.

Âu Lâm liếc Dương Diệc Phong im hơi lặng tiếng một cái, trong lòng hoảng sợ.

Trận chiến không vì thương thế Ân Hồi Ca mà đình chỉ, chiêu chiêu đoạt mệnh, kiếm kiếm tàn nhẫn. Ân Hồi Ca ở giữa mọi người qua lại không nghỉ, hai ánh sáng vàng tím trên người đã dần dần thưa yếu đi, thường thường trên người sẽ thêm một cái vết thương. Nhưng mà vẻ mặt lại đứng đưng như trước, so với giành thắng lợi càng như là chịu chết.

Trên người loang lổ vết máu.

“Cứu hân.”

Thất Quân quay đầu lại.

Dương Diệc Phong thanh âm khàn giọng. “Cứu hân, lập tức.”

“Thiên Quân ra lệnh cho chúng ta canh giữ ở nơi đây.” Tiểu Tịnh Dạ lúc này trong lời nói mang theo vài phần phần nộ hơi bất mãn. Mọi chuyện đều bởi người này đẩy lên, tại sao mọi chuyện đều do hân. Thiên Quân khi nào bị bức đến tình cảnh này, Bích Vân Tiêu Thiên khi nào từng bị giam lên như vậy.

Những người khác cho dù không nói chuyện, Dương Diệc Phong cũng biết Thất Quân đối chính mình bất mãn.

“Dương đại ca...” Âu Lâm đang muốn nói, lại bị thứ Dương Diệc Phong ném ra chặn động.

Thiên Quân lệnh!

Kể thấy nó như thấy Thiên Quân.

Ánh mắt ác nghiệt quyết tuyệt nói không nên lời, Dương Diệc Phong ngẩng đầu, nhãn thần lãnh lệ như kiếm.

“Ta mệnh lệnh, cứu Ân Hồi Ca!”

Hài tử, nếu có một ngày, người hối hận rồi, vật này có lẽ là có thể khống chế lại thủy. Trước khi làm bất cứ việc gì, hảo hảo hối chính mình một chút, mối thù của người có thể kéo dài đến một ngày nào đó người không còn thương hân hay không, đừng chờ đến khi cừu hận biến mất, người lưu tâm cũng không thấy. Con người luôn luôn rất dễ lừa gạt chính mình, lại luôn không lừa qua được bản thân.

Người trung niên lãnh đạm như nước kia đã từng nhắc nhở y.

Thất Quân không hề do dự, bảy đạo bóng người, tức thì hiện lên. Chỉ có điều là, trước đó, đã có người xuất hiện tại trước người Ân Hồi Ca.

Băng óng như tuyết, hàn khí bức người. Lưu Hồng Tu Ngọc Thủ.

Chưởng phải giơ lên, Yên Hoài Tuyết bạch y vi vu, nhìn bốn phía chung quanh.

Lạc Lâm Chấn Quân nhú mày: “Triều Hoàng Cung chủ đây là muốn cùng võ lâm chính đạo làm địch?”

“Ta muốn đánh bại hân, tất nhiên là phải giữ lại hân.”

Thanh cao như Yên Hoài Tuyết có thể nào cho phép kinh địch chết ở dưới cái loại so đấu buồn cười này. Cũng địch cũng hữu, thông minh tương tích (luyện tiếu lẫn nhau). Nếu cao thủ trên đời, không một hai kinh địch, chẳng phải tịch liêu suốt đời. Võ có thể bại, chí không thể thấp, niệm không thể tán.

Không mượn tay người khác, không mượn oai người khác.

Lúc này Vệ Kiều Loạn Vũ Thanh Sơ cùng Triều Hoàng cung mọi người chậm rãi hướng phía sau Yên Hoài Tuyết sát vào.

Tình cảnh nhất thời có chút hỗn loạn.

“Cung chủ, Triều Hoàng cung bị tập kích, Lạc Đồng trọng thương... Thiên Tru không thấy...” Thanh Sơ ở bên tai Yên Hoài Tuyết nói.

Nhược thủy tam thiên : Dù có thể gặp gỡ được nhiều đối tượng, nhưng vẫn sẽ yêu một người duy nhất.
[Nguồn : Hạ Nguyệt 2012]

37. Chương 37

Chương 37

Bên trong Lạc Lâm sơn trang, bầu không khí căng thẳng.

Cạnh cửa, bên ốc, hành lang, nơi chốn đứng trang nghiêm người áo xám, tay phải đặt vào chuỗi kiếm chỗ thắt lưng, trên góc tay áo rũ xuống ba đường tú đồ thủy ngân giống nhau.

Người Vong Xuyên thành.

Kéo kẹt hai tiếng cửa phòng mở, giày hắc sắc bước vào.

Lạc Lâm Hách và Hưởng Lạc Thu ngồi trên ghế tựa, nhìn nam nhân đi vào.

Ngày hôm qua, mấy chỗ giếng nước trong Lạc Lâm sơn trang đều bị hạ Nhuyễn Cân tán, sau đó người hôi y đã xông vào trong trang khống chế toàn bộ Lạc Lâm sơn trang, đem phu phụ Lạc Lâm giam lỏng ở bên trong phòng.

“Người tên nghịch tử, cư nhiên cùng Vong Xuyên thành cấu kết với nhau làm việc xấu, người lẽ nào muốn lật đổ Lạc Lâm gia ta!”

“Ta thế nào lại hủy diệt Lạc Lâm gia, dù sao ta cũng là tân nhậm gia chủ Lạc Lâm gia.”

“Chỉ bằng người?” Lạc Lâm Hách cười lạnh. “Không có chí lớn, không nửa phần năng lực, Vong Xuyên thành thế mãnh như lang, sau khi đã khống chế Lạc Lâm gia người chẳng lẽ còn trông cậy vào nó nhỏ ra hay sao. Ta trước kia chỉ cho người là phẩm hạnh đề hèn, không nghĩ tới ngu xuẩn đến mức này!”

Lạc Lâm Hữu Thần xanh mặt, rốt cục duy trì không được nụ cười tự đắc trên mặt.

“Đương nhiên, người chỉ biết có đứa nhi tử Lạc Lâm Chấn Quân, tạp chủng như ta người đương nhiên chướng mắt. Từ nhỏ đến lớn, ta cùng Y Hoan nơi chốn bị người mắt lạnh*, trước mỗi người là Đại thiếu gia cùng Nhị tiểu thư, nhưng sau lưng bị nhiều bao nhiêu trào phúng chỉ trích. Cũng bởi vì chúng ta không phải nữ nhân này sinh mà thôi.” Run run chỉ hướng Hưởng Lạc Thu.

đối xử lạnh nhạt.

“Mày lớn mật!” Lạc Lâm Hách gầm lên.

“Từ sau khi Y Hoan chết đi, trong cái nhà này có người nào vì nàng đau lòng hay không? Nàng chính là bị Lạc Lâm Chấn Quân hại chết!”

Lạc Lâm Hữu Thần toàn thân run rẩy, cổ quái cười: “Ta đương nhiên biết Vong Xuyên thành có chủ ý gì, cùng lắm thì ngọc nát đá tan, ta đều không sợ, bất luận là hậu quả gì đều so với ở Lạc Lâm gia kéo dài hơi tàn còn tốt hơn nhiều.”

“Hữu Thần, lão gia tuy rằng thường xuyên mắng người, thế nhưng trong lòng cũng là đối tốt với người, hần...”

“Câm miệng. Toàn gia các người đều dối trá cực điểm!” Nhìn thấy gương mặt Hưởng Lạc Thu buồn rầu, Lạc Lâm Hữu Thần không khỏi nhớ tới thâm mẫu chết sớm, khi triền miên trên giường bệnh thì cũng lúc nào cũng là loại vẻ mặt này, cuối cùng buồn bực sầu não mà chết.

“Âm mưu của người sẽ không thực hiện được.” Lão gia tử giận dữ sinh mệt, không hề nhìn Lạc Lâm Hữu Thần.

Lạc Lâm Hữu Thần cười ha ha. “Ta biết ngươi còn đang chờ Lạc Lâm Chấn Quân trở về có đúng hay không.” Về mặt hắc có vài phần quỷ dị, “Thu đi, ngươi còn nhớ rõ cái đêm khi ngươi sinh hạ Lạc Lâm Chấn Quân xảy ra chuyện gì không.”

Hướng Lạc Thu sắc mặt hơi động.

“Ngươi khẳng định nhớ kỹ, bởi vì đường đường Lạc Lâm gia Tứ thiếu gia cư nhiên bị cướp đi. Tuy là sau đó tìm được về, các ngươi thế nào chắc chắn sẽ không bị đánh tráo nhỉ.”

Lạc Lâm Hách huyết sắc tần thốn*. “Ngươi muốn nói cái gì!”

mất đi huyết sắc -> sắc mặt trắng bệch

“Nếu ta dám cùng Trì Trọng Hành liên thủ, đương nhiên là có nhược điểm ở trong tay.”

“Lạc Lâm Chấn Quân mới chính là đồ hoang, Lạc Lâm Hữu Thần ta mới là chủ nhân chân chính Lạc Lâm sơn trang, hài tử các ngươi ôm về vốn không phải là thân sinh nhi tử của các ngươi ! Ha ha, Lạc Lâm Hách, đứa con ngươi yêu thương nhiều năm như vậy mới thật sự trò cười!”

“Yên Hoài Tuyết, ngươi quả nhiên lâm trận phản chiến.” Liên Ly Tiêu váy sam xanh biếc, đứng ở đầu một đám hắc y nhân rất dễ nhận thấy.

“À ta là Yêu Nữ Liên Ly Tiêu!”

“Ma, Ma Giáo... là Ma Giáo!”

Tin tức ở trong đám người lan truyền, nhân tâm kinh hoàng.

Ma Giáo đã ngóc đầu trở lại.

“Ngươi cũng biết Triều Hoàng bị tập kích.” Yên Hoài Tuyết tâm tự mình kính.

“Đương nhiên biết, nhưng ta Ma Giáo tái hiện giang hồ, lại muốn Triều Hoàng dùng làm gì?” Liên Ly Tiêu vạch động khóe môi, phong thái không giảm.

Lạc Lâm Chấn Quân lúc này tâm tư tột điểm*, sau khi suy tính cân nhắc lợi và hại, được mất thì buông kiếm trong tay, hướng về bên cạnh hiểu rõ Yên Hoài Tuyết – Ân Hồi Ca cùng mọi người nói: “Ma Giáo lần này là vì báo thù, không bằng chúng ta trước bỏ xuống tranh chấp hai bên, cùng chống lại Ma Giáo mới là thượng sách.”

nhánh như chớp.

Võ lâm chính đạo đối Ma Giáo sợ hãi đã lâu, đơn giản liền đặt thành chung nhận thức. Yên Hoài Tuyết trầm mặc một lát lùi ra phía sau một bước, Ân Hồi Ca gật đầu, không khí giương cung bạt kiếm trong vòng chiến biến mất, đề nghị của Lạc Lâm Chấn Quân đặt được nhất trí.

“Ta cư nhiên dưỡng ra một đồng đồ vong ân phụ nghĩa.” Liên Ly Tiêu dường như đã sớm đoán được, trên mặt không thấy vẻ giật mình.

Vệ Kiêu Loạn Vũ Thanh Sơ cùng Triều Hoàng cung tất cả mọi người đứng ở phía sau Yên Hoài Tuyết, không một người chạy đến Ma Giáo.

“Triều Hoàng bị tập kích, ngươi bỏ mặc, tức là đồng lõa, kẻ thương Triều Hoàng tử*.” Yên Hoài Tuyết mắt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

kẻ làm tổn thương Triều Hoàng phải chết.

“Chỉ bằng các ngươi? Dưới sự dẫn dắt của một tên Minh chủ lai lịch bất minh?” Lờ ra châm chọc.

Lạc Lâm Chấn Quân tiến lên trước một bước, kiếm chỉ Liên Ly Tiêu. “Yêu Nữ, chớ có nói bậy!”

“Đến coi như có tư thái.” Liên Ly Tiêu hai tay vén tại trước. “Năm đó Hướng Lạc Thu sinh hạ một bé trai, chính ta tự tay đem ngươi cùng tiểu thiếu gia Lạc Lâm gia ôm đổi, ta đương nhiên rõ ràng.”

Trên Thiên Quân phong yên tĩnh vắng lặng.

“Dựa vào giao tình của Vong Xuyên Thành chủ và Yên Hồng Lô Tô Bán Thủy, Trì Thành chủ chắc hẳn cũng tình tường.” Liên Ly Tiêu nhẹ giọng nói.

Trì Trọng Hành cười. “Hoàn toàn chính xác.”

Lạc Lâm Chấn Quân nhất thời chỉ cảm thấy trong đầu có tiếng chuông nổ ran, nắm thật chặt kiếm trong tay, cắm trên mặt đất.

Sinh ra đã là Tứ tử Lạc Lâm gia muôn vàn nuông chiều, đứng ở chỗ cao vô lâm, từ nhỏ được giáo dục văn võ. Hẳn thân là kiêu ngạo của Lạc Lâm gia, tự nhiên cũng nối tiếp hoài bão từng lớp thế hệ của Lạc Lâm gia, mắt thấy mục tiêu khao khát mấy đời cách hẳn càng ngày càng gần, lại tự tại đây bị đánh rớt vào vách núi. Khởi nguồn của sự kiêu ngạo và hoài bão của hắn, lúc này đều biến thành hư ảo.

“Người làm gì Lạc Lâm gia rồi.” Lạc Lâm Chấn Quân hai mắt đỏ đậm, ngữ khí âm trầm.

“Cái này phải hỏi Đại ca của ngươi.” Liên Ly Tiêu nói. “Ngươi và Lạc Lâm gia tịnh không quan hệ, nếu ngươi lập tức ly khai, ta để ngươi bắt tử.”

Lạc Lâm Chấn Quân hít sâu một hơi, mở mắt ra một lần nữa thì đấu tranh hỗn loạn còn có chút không biết phải làm sao khi này đã bị vùi lấp sạch sẽ.

Lạc Lâm Chấn Quân cất cao giọng nói: “Mặc kệ lời ngươi nói là thật hay giả, mặc kệ ta đến tốt cùng là ai, chỉ ít ta bây giờ còn là Minh chủ vô lâm. Hôm nay là ta mang chư vị đi vào Bích Vân Tiêu Thiên, cũng phải đem hết toàn lực mang chư vị trở về. Nam nhi trên đời, đỉnh thiên lập địa, ta nếu gánh lên cái trọng trách này, há có thể vứt bỏ mọi người bất cần. Các vị nếu tin được Lạc Lâm Chấn Quân, liền với Chấn Quân cùng nhau chống lại Ma Giáo!”

“Chống lại Ma Giáo!” Sau tiếng thứ nhất lên lập tức sơn hô biển gấm.

Chống lại Ma Giáo! Chống lại Ma Giáo!

Lạc Lâm Chấn Quân cầm trường kiếm trong tay đứng ở phía trước nhất, gió to kéo tới, vạt áo bay lượn.

Bẩm sinh kiêu ngạo há lại cho phép người khác giẫm đạp.

38. Chương 38

Chương 38

“Không biết tốt xấu.” Liên Ly Tiêu rũ mắt nhẹ giọng, lộ vẻ trào phúng.

Phía sau nàng lấy nhị nữ tam nam đứng đầu, nhân mã đông nghịt mãnh liệt mà đến, tiếng bước chân trầm thấp cấp tốc nhanh chóng tới gần.

“Năm người dẫn đầu là nhị thị tam điện Ma Giáo, không thể khinh thường.” Ân Hồi Ca chống kiếm đứng lên, có thương tích trong người, sắc mặt so với bình thường trắng thắm hại hơn ba phần.

“Thiên Quân, ngài vẫn là thối lui đến phía sau...” Tiểu Tịnh Dạ còn đang nói đã bị ánh mắt sắc lạnh của Ân Hồi Ca quét trở về trong bụng.

“Thiên Quân.” Viên Đình Hạ còn thông minh hơn Tiểu Tịnh Dạ rất nhiều, “Ngài không quay về không sao, Dương Diệc Phong chân không thể đi, cái bia ngấm lớn như vậy đứng ở đây, vạn nhất đánh nhau lên kiếm của ai đó mất chính xác...”

Ân Hồi Ca quay đầu lại, vừa lúc cùng ánh mắt Dương Diệc Phong đối lại, người sau không được tự nhiên đem đầu xoay qua.

“Thiên Quân, vừa rồi vì cứu ngươi, hẳn thế nhưng lấy Thiên Quân lệnh ném ra.” Trịnh Trữ từ trong lòng móc ra lệnh bài đưa cho Ân Hồi Ca.

“Có ta ở đây, Ma Giáo nuốt không được Bích Vân Tiêu Thiên của ngươi.” Yên Hoài Tuyết đứng ở một bên, ánh mắt không nhìn về phía Ân Hồi Ca.

“Cảm tạ.” Một tiếng nói cảm tạ cực nhẹ vẫn còn bay vào lỗ tai Yên Hoài Tuyết, Ân Hồi Ca không cần người nâng chậm rãi đi trở về bên người Dương Diệc Phong.

“Cho ngươi.” Dương Diệc Phong quăng qua một bình sứ, sau khi mở toả ra từng trận được hương.

“Phong...” Ân Hồi Ca ngồi ở bên cạnh Dương Diệc Phong.

“Ta không tha thứ cho ngươi.”

“Ta biết.” Ân Hồi Ca trong mắt một lần nữa tụ lên tinh điểm quang mang, không còn không khí trầm lắng nữa.

Đang khi nói chuyện, chính tà hai dòng người va chạm tập trung cùng một chỗ, chém giết đã mở màn.

Tiếng đao kiếm tương giao, tiếng hô đau đớn, tiếng gào thét vang vọng trên Thiên Quân phong.

Yên Hoài Tuyết, Lạc Lâm Chấn Quân đám người chống lại nhị thị tam điện, vốn không bị vây hạ phong. Nào liệu Liên Ly Tiêu sát nhập chiến cuộc, cân bằng lập tức bị đánh vỡ. Một mình nàng dắt kéo Yên Hoài Tuyết, Lạc Lâm Chấn Quân cùng Trì Trọng Hành ba người, còn lại mấy người liền lập tức khó khăn, dần dần rơi vào khốn cực.

Đệ nhất Thiên Bảng, danh bất hư truyền.

Trên mặt đất vô số tử thi, giữa sân kêu rên khắp nơi. Ma Giáo xuất thủ, sắc bén tàn nhẫn, từ trước đến nay không lưu tình. Võ lâm chính đạo đã tổn hại hơn phân nửa. Thảm trạng như vậy, như là vừa tái diễn lại một màn của hai mươi năm về trước.

Vết máu hỗn độn.

Lúc này Liên Ly Tiêu cũng chẳng hề thoải mái, lấy một địch ba, chỉ có thể chống đỡ cho không rơi hạ phong, nhất cử đánh bại*, lại vọng tưởng. Tuy là vậy, nhưng mà thế đại cục Ma Giáo đạt được thắng lợi đã vừa lộ ra manh mối.

Liên Ly Tiêu nghĩ mình đánh một lần hạ gục cả ba người là chuyện mong hão.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột ngột phát sinh. Yên Hoài Tuyết mũi kiếm run lên, thân hình lay động, trên mặt vẻ thống khổ nồng trọng, khi mở mắt lần nữa thì, trong hai mắt tràn đầy tơ máu. Vệ Kiêu đầu tiên nhất phát hiện dị thường, một đao bổ về phía đối thủ, thoát thân đỡ lấy Yên Hoài Tuyết.

“Ngươi làm sao vậy!” Vệ Kiêu trên mặt lưu lại máu bắn, lo lắng hô.

Yên Hoài Tuyết không nói gì, chỉ là cái trán đầy mồ hôi, ngón tay sít sao kéo lấy y phục Vệ Kiêu, thống khổ kiềm chế cái gì.

Lúc này Thanh Sơ đột nhiên hiện thân bên cạnh hai người, một chưởng đem Yên Hoài Tuyết đánh xỉu. Không đợi Vệ Kiêu chất vấn, liền nhanh chóng nói rằng: “Ta là vì tốt cho Cung chủ, Thiên Tru... lúc mới bắt đầu... cũng là bộ dạng này...” Các biến cố này, ngay cả Thanh Sơ trong lòng cũng ngăn không được nổi lên bất an.

Ở Triều Hoàng cung lâu như vậy, Vệ Kiêu tự nhiên biết trong Triều Hoàng trong cung khóa một người Dịch Thiên Tru, cũng đã gặp qua bộ dáng điên cuồng kia. Nghe được Thanh Sơ nói, ánh mắt hần thẳng lăng lăng nhìn người trong lòng, tại sao có thể như vậy...

Yên Hoài Tuyết nảy sinh biến cố, nhượng chính đạo tình thế càng gian nan, cực kỳ nguy ngập.

“Tiêu nhi, một chuyện năm đó ngươi cần gì phải liên lụy người vô tội, khuấy đến sinh linh đồ thác.” Một trận gió lớn thổi qua, Liên Ly Tiêu chỉ cảm thấy bị nhu kinh đầy, thổi liền ba bước.

Nàng đương nhiên sẽ không quên âm thanh này.

“Tô Lăng Khanh!” Liên Ly Tiêu oán hận nói.

“Tiêu nhi, dừng tay đi.” Nam tử trung niên nho nhã xuất hiện tại giữa sân, mang theo vài phần dáng vẻ thư sinh.

“Người hại cha ta, hủy Ma Giáo ta, bậc đại cừu này, không đội trời chung, há có thể nhất câu dừng tay liền xóa bỏ!” Liên Ly Tiêu rút ra nhuyễn kiếm.

Tô Lăng Khanh thở dài, không ngừng đẩy ngăn kiếm Liên Ly Tiêu đâm tới, nhìn như thong thả nhẹ nhàng, lại chiêu chiêu vừa đúng, không chậm không vội, như dạo chơi sân vắng. Tuy là lui về phía sau, nhưng lại chiếm thượng phong. Liên Ly Tiêu càng lộ rõ nôn nóng.

Nhưng mà qua sau hơn mười chiêu, Tô Lăng Khanh lại phong chặt mảy, phức tạp nhìn về phía nữ tử không ngừng biến hóa chiêu thức trước mắt.

“Tiêu nhi, con của chúng ta...”

“Đã chết! Ta làm sao có thể lưu lại nghiệt chủng của ngươi!” Thấy Tô Lăng Khanh chau mày, Liên Ly Tiêu chỉ cảm thấy một trận khát vọng vui sướng.

Lúc này, Tô Lăng Khanh đột nhiên biến chiêu, cánh tay cắt ngang liên kích, đánh úp, xoay người đoạt được kiếm Liên Ly Tiêu, tay phải khóa chặt cổ họng của nàng.

“Ngươi là ai! Ngươi không phải Tiêu nhi!”

Giáo chủ bị khốn, Ma Giáo mọi người nhất thời rối loạn vị trí. Thế cục đột biến, người người đều đối tranh đấu giữa hai người Tô Lăng Khanh cùng Liên Ly Tiêu cảm thấy ù ù cạc cạc.

“Ta chính là Liên Ly Tiêu!” Liên Ly Tiêu bị khóa lại yết hầu, sắc mặt hơi xanh.

Ma Giáo dự định tiến lên cướp người, Tô Lăng Khanh chậm rãi mở miệng: “Nếu ai tiến lên một bước, đừng trách ta thủ hạ không lưu tình.”

Nhìn Ma Giáo lui ra phía sau, Tô Lăng Khanh tỉ mỉ quan sát Liên Ly Tiêu.

“Ngươi và nàng lớn lên thật giống, ta lúc đầu thiếu chút nữa bị ngươi lừa. Tuy ngươi cùng Tiêu nhi tập cùng một loại võ công, nhưng ngươi đi chính là con đường âm tàn, rơi xuống tầm thường, võ công thua Tiêu nhi, cùng ngươi giao thủ ta liền phát hiện, nhưng ta nghĩ duyên cớ tính tình đại biến cùng hơi hợt luyện võ. Thế nhưng...” Tô Lăng Khanh mỗi chữ mỗi câu nói: “Tiêu nhi tuyệt sẽ không như ngươi đối đãi chính thân cốt nhục mình như vậy, cho dù là giận nói, nàng cũng sẽ không nói như thế.”

“Ha ha ha, không phải thì sao!” Liên Ly Tiêu cười to, Ma Giáo thì bị tiếng cười to bất thành linh cả kinh không biết làm sao.

Tô Lăng Khanh suy tư một lát, lời nói mang do dự: “Ngươi là... Liên Ly Sa? Ngươi là ám ảnh của nàng?”

Liên Ly Sa ngẩn ra, thật lâu chưa nghe được tên này, ngay cả nàng cũng đã nhanh quên chính mình là ai.

“Nàng ngay cả cái này cũng nói với ngươi?” Ám ảnh của Giáo chủ, địa vị bí ẩn, cho dù nhị thị tam điện cũng không biết.

“Từng nhắc tới, nhưng không có nói rõ, nàng chỉ nói có một muội muội sinh đôi.” Tô Lăng Khanh thở dài. “Tiêu nhi... vẫn khỏe chứ...”

“Đã chết.” Trên mặt Liên Ly Sa mang theo châm chọc. “Ta không lừa ngươi, sau khi sinh hạ hài tử, không đến bao lâu thì chết.”

Tô Lăng Khanh như rơi xuống vực sâu, run nhè nhẹ. Hắn vẫn cho rằng cho dù không gặp, cho dù không thể gần nhau, Tiêu nhi của hắn cũng sẽ ở một chỗ nào đó xa xôi cùng hắn tương vọng, ở một chỗ nào đó bạn hắn suốt đời. Lại không nghĩ rằng, sớm thiên nhân vĩnh cách.

Hắn run môi. “Vậy, hài tử đâu...”

“Tô Lăng Khanh, ngươi cứ nhiên xa cầu ta sẽ nói cho ngươi biết hài tử kia ở đâu? Quả thực người si nói mộng*!”

xa cầu : yêu cầu xa xỉ.* nói viễn vông, vớ vẩn.

Tô Lăng Khanh sắc mặt biến đổi lớn, tiếng nói tàn nhẫn: “Người điều không phải Tiêu nhi, chớ kỳ vọng ta thủ hạ lưu tình! Nói cho ta biết hài tử ở đâu!”

“Người dám đối khuôn mặt này xuống tay? Người giết phụ thân, giết tỷ tỷ, hủy Ma Giáo, ta cũng muốn Bích Vân Tiêu Thiên của người hóa thành tro tàn!”

Lúc này Viên Đình Hạ tiến gần, hí thanh nói: “Người nếu không phải Liên Ly Tiêu, vì sao Ma Giáo còn muốn duy mạng người thị tòng ni.”

Liên Ly Sa bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Ma Giáo mọi người thần sắc phức tạp, trong lòng kinh hãi.

“Này, cô ta lừa các người nhiều năm như vậy, còn đem hài tử của Giáo chủ các người không biết giấu đi đâu, các người xác định còn muốn nghe lời của nàng?” Loạn Vũ nhân cơ hội đổ lửa thêm dầu.

39. Chương 39

Chương 39

Nhị Thị Tam Điện nhìn nhau, trong đó một nữ tử đi tới.

“Tả thị, Lận Dao Nhi.” Nữ tử thần sắc đậm mạc. “Đến tột cùng Giáo chủ là thật hay giả, là việc nội giáo Ma Giáo, xin thỉnh các vị không cần nhúng tay.”

“Chuyện Ma Giáo chúng ta đương nhiên không muốn nhúng tay, thế nhưng hiện tại nữ nhân này tại trong tay chúng ta, lẽ nào các người còn muốn động thủ sao?” Loạn Vũ phe phẩy cây quạt.

Lận Dao Nhi hơi cứng ngắc, nói không ra lời.

“Khởi cần phải quản ta chết sống.” Liên Ly Sa bị bóp cổ thanh âm khàn giọng, hô: “Giết sạch bọn họ, tàn sát hết Bích Vân Tiêu Thiên!”

Tô Lăng Khanh nhìn không được bộ dáng dung mạo đồng dạng như nhau lại điên cuồng dữ tợn thế này, nhẹ tay khẽ phát một cái, Liên Ly Sa liền ngất đi.

Dương Diệc Phong tay phủ lên trên cổ tay Yên Hoài Tuyết, mày nhăn thật sâu, vừa nhắc đầu liền nhìn thấy đáng dấp lo lắng của Vệ Kiêu.

“Kỳ Hoàng thuật ta chỉ lược thông một phần, loại mạch tượng* này ta mặc dù nhìn không thấu, nhưng cùng tẩu hỏa nhập ma có vài phần tương tự, kẻ sách hiện nay là, nhượng Tô tiên bối vì hấn bắt mạch kiểm tra, lấy nhãn giới cùng thực lực của Tô tiên bối, nhất định dễ như trở bàn tay.”

trạng thái mạch hay loại mạch như thế này.

Xa xa hai phương còn đang giảng co, ngộ nhờ ở trong đó Yên Hoài Tuyết có sai lầm gì... Vệ Kiêu một lần lại một lần lau mồ hôi trên mặt Yên Hoài Tuyết, thấp giọng nói: “Lẽ nào không có biện pháp khác sao, Ma Giáo không lùi, vạn nhất lại đánh nhau... Kéo hấn lâu bao nhiêu liền nguy hiểm bấy nhiêu phần...”

Dương Diệc Phong trầm tư nửa khắc, nói với Vệ Kiêu: “Người ôm ta mang đến bên kia.” Chỉ chỉ trung tâm chính tà đôi bên giảng co.

Vệ Kiêu minh bạch Dương Diệc Phong là có phương pháp, nhẹ nhàng buông Yên Hoài Tuyết, đưa tay muốn ôm hấn lên, lại bị cánh tay Ân Hồi Ca cản lại.

“Ta tới.” Chậm rãi ôm lấy Dương Diệc Phong.

Dương Diệc Phong tay đặt trên vai hấn. “Người bị thương.”

Gương mặt trắng bệch hơi hơi lộ ra nụ cười, trong nháy mắt biến mất, lưu lại độ ẩm ẩm áp.

“Thả Giáo chủ, Ma Giáo ta liền rời khỏi Bích Vân Tiêu Thiên.” Lận Dao Nhi nói ra quyết định sau khi chúng Ma Giáo thương lượng.

“Không được, ả ta là Giáo chủ Ma Giáo, thả ả, dùng cái gì an ủi anh linh đã chết đi của các môn các phái.” Lạc Lâm Chấn Quân nói lời phản đối.

“Lẽ nào chỉ có các người mới là mạng người, chúng ta Ma Giáo đã chết nhiều huynh đệ như vậy thì đó là đáng đời!” Hữu thị Ân Vân Vân đứng dậy, lớn tiếng chỉ trích.

“Tóm lại, Liên Ly Sa quyết không thể phóng. Nữ tử này làm mưa làm gió, tâm tư ác độc, là họa lớn giang hồ. Ta đáp ứng các người không giết nàng, thế nhưng nàng phải tù tại Bích Vân Tiêu Thiên ta.” Tô Lăng Khanh nhìn chúng nhân Ma Giáo.

Giáo chủ đã bị phục, Ma Giáo còn có mặt gì để nói.

“Đã như vậy...” Ma Giáo bày ra tư thế liều mạng.

“Chậm đã.” Dương Diệc Phong tại trong lòng Ân Hồi Ca ra tiếng ngăn lại, một màn này xuất hiện ở trong bầu không khí giương cung bạt kiếm, có hơi bất ngờ.

“Chân núi Bích Vân Tiêu Thiên Sơn và Thất Quân phong Thiên Quân phong ta đã chôn xuống phích lịch đạn, nếu Ma Giáo vẫn không chịu lui lại, cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận.” Dương Diệc Phong chữ chữ rõ ràng.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Ma Giáo cực kỳ hoảng sợ, ngay cả Ân Hồi Ca đều trong lòng cả kinh cúi đầu nhìn Dương Diệc Phong, Dương Diệc Phong bình tĩnh cùng mấy người Ma Giáo đối mặt.

“Ta tuyệt không lừa các người, chỉ cần các người muốn thử.”

Giáo chúng Ma Giáo hoảng loạn lên, đoàn người bắt đầu tán loạn.

“Kẻ lên tiếng, tự ý chuyển động, giết!” Âm thanh chẳng hề tàn nhẫn, nhưng mà Ma Giáo nhanh chóng an tĩnh lại.

Từ phía sau Nhị Thị đi ra một người nam tử, là người phát ngôn uy hiếp.

Tướng mạo nhu mỹ, thân hình thon gầy, cầm trong tay một thanh tử kim tiêu*.

ống tiêu màu tím.

“Tại hạ Ma Giáo Dạ Điện Hoa Lan Đình, việc hôm nay Ma Giáo tất đem khắc trong tâm khảm.” Sau đó quay đầu lại giương tiêu. “Đi!”

“Dạ Điện, Giáo chủ...” Lận Dao Nhi muốn nói lại thôi.

“Kẻ trái mệnh, giết.” Hoa Lan Đình bước nhanh xuống phương hướng hạ sơn, Ma Giáo giống như thủy triều rút đi.

Chỉ để lại thi thể đầy đất, đao kiếm nhiễm phải vết máu, cùng hơi mùi tanh ngọt ẩm ướt.

“Các vị hãy cứ nghỉ ngơi và hồi phục ở Bích Vân Tiêu Thiên một đêm đi.” Tô Lăng Khanh đổi mặt cảnh tượng bi tráng này trở dài, hướng các môn phái còn sót lại nói.

“Cảm tạ hảo ý của tiền bối, nhưng Lạc Lâm gia hiện tại tình huống chẳng rõ, Chấn Quân còn muốn chạy trở về.” Lạc Lâm Chấn Quân trước tiên khước từ ý tốt của Tô Lăng Khanh.

Tô Lăng Khanh trong lòng sáng tỏ, không hề nhiều lời khuyên can.

Sau đó, Trì Trọng Hành cũng hướng Tô Lăng Khanh cáo từ, lúc gần đi, Tô Lăng Khanh đổi hẳn nói một câu.

“Trì Thành chủ, mọi việc lưu ba phần đường sống, làm quá tuyệt chỉ sẽ hai mặt thụ địch.”

Sau khi mấy môn phái tuần tự cáo từ, Tô Lăng Khanh bảo Vệ Kiêu kéo Yên Hoài Tuyết bên cạnh đến.

“Tiền bối, người nhanh nhanh xem hấn rốt cuộc làm sao vậy.” Vệ Kiêu khẩn trương nhìn biểu tình của Tô Lăng Khanh, dù là đuôi lông mày khẽ động một chút cũng có thể khiến hấn hít một hơi.

“Nội tức hỗn loạn, kinh mạch nghịch chuyển, rất kỳ lạ.”

Vệ Kiêu công Yên Hoài Tuyết đi theo phía sau Tô Lăng Khanh, đi tới một tòa tiểu ốc đơn giản. Tô Lăng Khanh một câu ta muốn giúp hấn khai thông kinh mạch người thủ tại cửa, Vệ Kiêu liền ngoan ngoãn ngồi xổm ở cửa phòng, thường thường tiến đến cánh cửa nghe một chút động tĩnh bên trong, nhưng cái gì cũng nghe không được.

“Người khi nào thì chôn phích lịch đạn.” Ân Hồi Ca bình tĩnh hỏi.

Dương Diệc Phong nhìn hấn một cái. “Mấy ngày trước.”

“Người muốn dùng mấy thứ đó làm gì, vì tiêu diệt những người kia, hay là vì diệt trừ ta?”

Lặng im một trận, Dương Diệc Phong mới mở miệng. “Ta cũng không biết, ta không biết ta muốn làm cái gì, nên làm như thế nào, thậm chí chôn trước, để ngừa vạn nhất, để lại cho chính mình con đường lui.”

“Vậy hiện tại.”

Dương Diệc Phong bị nâng lên gương mặt, bình tĩnh chăm chú nhìn vào Ân Hồi Ca.

“Có lẽ có chút rõ ràng, nhưng ta vẫn muốn suy nghĩ một chút.”

“Không việc gì, người hảo hảo nghĩ, thế nhưng người phải nhớ kỹ, nếu như người ngày nào đó muốn ly khai ta, vĩnh viễn không muốn gặp lại ta, không muốn ta đi tìm người, người liền đem mấy thứ kia nổ hết đi.”

Dương Diệc Phong ngẩn ra, sau đó cười ra tiếng, môi in ở khóe môi Ân Hồi Ca.

“Đại ca, thời điểm này người đừng chạy lung tung.” Tống Nhung xốc áo Tống Trọng An, mặc dù tính tình hấn tốt cỡ nào, cũng nhịn không được nữa quát nói.

“Ta không muốn về nhà!”

“Vậy người muốn đi đâu?”

“Ta... ta muốn du lịch tứ phương... ta muốn xem đại sơn hà xuyên khắp nơi!”

đại sơn hà xuyên : sông ngòi núi lớn.

“Ngay cả lộ phí người cũng chưa mang, còn muốn đi du lịch tứ phương?!” Tống Nhung rõ ràng không tin, xách hấn bước đi.

“Này, người đừng nắm ta, rất khó coi...” Thừa dịp Tống Nhung không chú ý, Tống Trọng An cho Trình Diệu Duyệt phía sau cây một ánh mắt, ném một viên giấy vo tròn.

Trình Diệu Duyệt mở ra nhanh chóng liếc mắt một cái, liền thu hồi trong tay áo.

“Diệu Duyệt, đi thôi.”

“Vâng, ca ca, ta tới liền.” Hì hì cười, Trình Diệu Duyệt chạy đi về phía trước.

40. Chương 40

Chương 40

Sáng sớm hôm sau, Tô Lăng Khanh đẩy cửa ra, thì thấy Vệ Kiêu ngã ở một bên ngoài cửa, vốn là ngủ không an ổn, đầu bị cửa đập một cái, cả người lập tức tỉnh táo lại.

Khí trời Bích vân sơn mát lạnh, ban đêm càng thậm, ở bên ngoài ngủ một đêm, Vệ Kiêu sắc mặt xanh trắng.

“Hắn thế nào?” Hắn thấy Tô Lăng Khanh đi ra, vội vàng đứng lên.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi này của hắn, Tô Lăng Khanh từ trong phòng mang ra một bình trà ấm, mang Vệ Kiêu đi tới bên cạnh cái bàn đá, hai người ngồi xuống.

Vệ Kiêu hai tay nâng li trà ấm áp, mong mỏi nhìn về phía nam tử trung niên đối diện.

“Yên Cung chủ kinh mạch hỗn loạn như vậy, thực sự khác thường. Hôm qua, ta dùng nội lực giúp hắn chữa thương phát hiện nội tức của hắn đã bắt đầu không chịu khống chế, chỉ cần dùng một chút nội lực thì sẽ nghịch tập mà lên, tứ loạn trong kinh mạch, cuối cùng tẩu hỏa nhập ma. Tuy đêm qua ta đã giúp hắn thuận thông kinh mạch, nhưng vẫn là trị phần ngọn không trị tận gốc.”

“Vậy làm sao bây giờ, tẩu hỏa nhập ma không phải...”

Tô Lăng Khanh giơ tay ngừng Vệ Kiêu nói. “Tại hạ muốn hỏi, võ công sư Yên Cung chủ xuất từ người nào?”

“Cái này...” Vệ Kiêu suy nghĩ một chút. “Hắn là vị Liên phu nhân kia.”

“Yên Cung chủ từ nhỏ ở bên người nàng?”

“Ta đây không rõ lắm, nghe hắn nói là hắn bị nhốt được. Có quan hệ gì sao?”

Tô Lăng Khanh mâu quang lóe sáng. “Nếu như tại hạ đoán không nhầm, Yên Cung chủ sở dĩ tẩu hỏa nhập ma là vì luyện võ căn bản xảy ra vấn đề, nói cách khác nội công tâm pháp hắn học hoàn toàn là sai lầm!” Khóe miệng hắn kéo căng. “Chẳng qua có lẽ là bởi vì vài nguyên nhân nên khiến hắn phát trước thời gian, bằng không lấy công lực của Yên Hoài Tuyết sẽ không tẩu hỏa nhập ma sớm như vậy.”

Vệ Kiêu nhớ tới khi trước Yên Hoài Tuyết từng bị hạ Phù Dao Hoán Thần hương cùng với chuyện Dịch Thiên Tru, liền cẩn thận hướng Tô Lăng Khanh nói rõ.

Tô Lăng Khanh gật đầu. “Vậy thì không sai, hắn là Phù Dao Hoán Thần hương đã sớm khơi lên nội tức bạo loạn trong cơ thể hắn, ta nghĩ vấn đề Dịch Thiên Tru người vừa nói nguyên do hoàn toàn không có thần trí cũng giống vậy, tâm pháp Liên Ly Sa dạy cho bọn hắn đã động qua tay chân.”

Đột nhiên nhớ tới Liên Giáo chủ đã ỉnh quyển Hư Lăng Tâm Kinh, hơn nữa không cho hắn nói với người khác, lẽ nào cũng có vấn đề? Vệ Kiêu từ trong ngực lấy ra, đưa cho Tô Lăng Khanh.

Tô Lăng Khanh kỹ càng tỉ mỉ lật qua, nói: “Hư Lăng Tâm Kinh này không có vấn đề, người nói đây là cô ta đưa người?”

Vệ Kiêu gật đầu, đem chuyện ngày ấy hắn được cứu nói ra.

“Cái này kỳ quái, lấy cá tính lạnh lùng thâm độc của cô ta, nên là sẽ không ra tay cứu giúp.” Tô Lăng Khanh mặt nhăn nhu.

“A, đúng rồi!” Vỗ cái đầu, Vệ Kiêu từ trên cổ lấy xuống hoa tai thủy ngọc lá trúc. “Sau khi nàng trông thấy cái này thì cho ta tâm kinh.”

Tô Lăng Khanh nhất thời chỉ cảm thấy trong đầu như búa tạ đập xuống, ầm một tiếng, nổ trước mắt một mảnh trắng mênh mang.

“Thứ này người lấy đâu ra?” Tô Lăng Khanh khiếp sợ hỏi.

“Ta từ nhỏ liền đã mang theo nó, chưa từng ly thân.” Vệ Kiêu khó hiểu nhìn bộ dạng ngạc nhiên của hắn.

Bàn tay cầm thật chặt phiến hoa tai thủy ngọc, giống như trân bảo nhẹ nhàng xoa vuốt ve, trong mắt lan tràn thần sắc hồi ức, hắn lẩm bẩm nói: “Ta đã hai mươi năm chưa thấy qua chiếc hoa tai này... lúc đầu khi ta xem xét thương thế Yên Hoài Tuyết, ta cho rằng Liên Ly Sa dạy hắn võ công là muốn khiến phụ tử chúng ta tương tàn, rồi lại cố ý bóp méo nội công làm hắn tẩu hỏa nhập ma, muốn làm hắn sống không bằng chết lấy cái đó báo thù ta... Ta thật không ngờ, lại là người...” Tô Lăng Khanh âm thanh dần theo vài phần khàn khàn.

“Người đang nói cái gì?” Tô Lăng Khanh thanh âm vốn là không lớn, hơn nữa đại thể ngữ nghĩa chẳng rõ, Vệ Kiêu gần như không nghe hiểu.

Mạnh mẽ tự kiềm nén xuống tình tự, Tô Lăng Khanh bình tĩnh nhìn Vệ Kiêu, lập tức lộ ra mỉm cười.

“Người có nguyện ý nghe ta kể một câu chuyện xưa.” Thanh âm nhàn nhạt, mang theo vài phần hoài niệm, vài phần than thở.

Vệ Kiêu gật đầu, vì vậy Tô Lăng Khanh nói về một cuộc gặp gỡ bất ngờ của một người, về cố sự giang hồ.

Câu chuyện không tính là phức tạp lắm, lại khiến lòng người chua xót.

Một người danh môn kiếm khách, hạ sơn rèn luyện, trên đường cơ duyên xảo hợp một nữ tử mỹ lệ thanh lãnh, hai người cầm tay đồng du, lâu ngày sinh tình, ái mộ lẫn nhau. Khi đó nữ tử không biết kiếm khách là Thiên Quân Bích Vân Tiêu Thiên, kiếm khách cũng không biết nữ tử là Yêu Nữ Ma Giáo.

Hai người tình cảm nặng sâu, tại một đêm làm mây mưa, kiếm khách đưa cho nữ tử một hoa tai thủy ngọc hình lá trúc, lấy cái này thệ tình.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, nữ tử nói cho kiếm khách trong nhà xảy ra chuyện phải về gia mấy ngày, trong nhà kiếm khách cũng gấp gáp gọi hân trở về, vì thế hai người tạm biệt.

Kiếm khách trở lại Bích Vân Tiêu Thiên sẽ không lại là một kiếm khách của nữ tử kia nữa, mà là Thiên Quân của Bích Vân Tiêu Thiên, tại trong đại chiến chính tà Ma Giáo Giáo chủ Liên Thăng bị thương nặng, cứ thế mấy ngày sau Liên Thăng về châu ông vải.

Nữ nhi của Liên Thăng kế nhiệm Giáo chủ Ma Giáo.

Khi nữ tử cùng kiếm khách tái kiến thì lại chưa từng nghĩ là ở dưới tình huống này.

Giáo chủ Ma Giáo Liên Ly Tiêu cùng Thiên Quân Bích Vân Tiêu Thiên Tô Lăng Khanh.

Tựa như bừng tỉnh một hồi đại mộng, hoang đường mà trở tay không kịp.

Bọn họ cách rất xa, Tô Lăng Khanh không biết lệ trên mặt Liên Ly Tiêu nàng là chân thành tha thiết hay không, bởi vì ngay sau đó đó là vô tận giết chóc, một trận đại chiến chính tà, tử thương vô số. Trong huyết vũ, ai cũng thấy không rõ mặt ai.

Các phái chính đạo tổn thất nặng nề, nhưng mà Ma Giáo cũng bị thiệt hại nghiêm trọng trước nay chưa từng có, khi Ma Giáo rút khỏi thì Liên Ly Tiêu đầy người là huyết, nhìn Tô Lăng Khanh một cái, nói bốn chữ.

Nghe không được âm thanh, nhưng hân nhìn hiểu bốn chữ này.

Tái bất tương kiến.

Từ nay về sau Ma Giáo liền ẩn lui. Không người tra được tung tích.

Xem thần sắc kinh ngạc của Vệ Kiêu, Tô Lăng Khanh cười khổ. “Sau đó Tiêu nhi bảo người đưa tới cho ta một phong thư, nói cho ta biết chúng ta có hài tử, lại không chịu gặp lại.”

Lúc này, Vệ Kiêu đương nhiên hiểu được hoa tai hân mang trên cổ có hàm ý gì, ánh mắt hân có chút đại ra.

“Ta không biết, cái gì cũng không biết, ta từ nhỏ lớn lên ngay trong làng, ta chỉ có dưỡng phụ dưỡng mẫu, không biết phụ mẫu thân sinh là ai. Sau này sơn tặc tới tàn sát thôn làng, ta ngày đó chạy ra ngoài chơi, tránh được một kiếp, lúc trở về, thì thấy người chết đầy thôn.”

Sơn tặc? Tô Lăng Khanh đầu tiên là cau mày, Tiêu nhi đem hài tử phó thác cho người khác hân có thể mình bạch, một là sợ võ lâm chính đạo phát hiện hành tung của bọn họ nhờ cổ tận gốc, hai là Ma Giáo trên dưới tuyệt không đồng ý Giáo chủ có một hài tử lai lịch bất minh. Nhưng Tiêu nhi làm việc từ trước đến nay luôn chu đáo, không có khả năng sẽ mang hài tử đặt ở một nơi có thể bị sơn tặc cướp sạch. Vậy lai lịch sơn tặc liền rất kỳ lạ.

“Nói như vậy, người là cha ta?” Vệ Kiêu do dự hỏi.

“Đương nhiên, nếu như ngươi chịu nhận thức ta.” Tô Lăng Khanh gật đầu, nếu như Vệ Kiêu không chịu nhận hẳn tình hữu khả nguyên*, dù sao cũng là hẳn thực xin lỗi Tiêu nhi. Dựa theo tình lý, có thể tha thứ.

Vệ Kiêu cúi đầu suy nghĩ một chút, đầu tiên là nhúu mày, sau đó lại giống như đã nghĩ thông suốt cái gì, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

“Chuyện ban đầu, ta khó mà nói ai đúng ai sai, chỉ cảm thấy tạo hóa trêu ngươi, ta không biết có nên tha thứ cho ngươi hay không. Nhưng ta nghĩ, nương chịu sinh hạ ta, hẳn là rất thích ngươi. Nếu nàng ở trên trời nhìn chúng ta, cũng là mong muốn phụ tử chúng ta nhận lẫn nhau đi.”

Vệ Kiêu xán lạn cười lên: “Cha, ngươi nói phải không.”

“Kiêu nhi, hài tử.” Tô Lăng Khanh ôm cổ Vệ Kiêu, hung hăng vỗ vỗ lưng hẳn, khóe mắt thấm ra một ít nước mắt.

Tiêu nhi, ngươi nếu tại trên trời có linh, có hay không cũng có thể mỉm cười.

41. Chương 41

Chương 41

Vệ Kiêu đi vào đoạn thiên nhai hậu sơn Bích Vân Tiêu Thiên.

Vách đá dựng đứng, đá lung tung đầy đất, chung quanh không chỗ dựa vào, đoạn thiên nhai ở trong quần sơn đứng sừng sững một mình, cô tịch hoang vắng. Gió to vừa qua, tựa hồ từ giữa là có thể chuyển trở lại.

Liên Ly Sa đã bị giam lỏng trong nhà gỗ trên đoạn thiên nhai, mặc người võ công cao tới đâu, cũng vô pháp từ trên nhai không một chỗ dựa này đào tẩu.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì.” Liên Ly Sa lại là biểu tình thanh thanh lãnh lãnh.

“Yên Hoài Tuyết tẩu hỏa nhập ma không còn cách nào, nội công tâm pháp bị ta sửa đổi lần đầu luyện thì không có vấn đề, thế nhưng càng đến thâm thúy, càng dễ tẩu hỏa nhập ma.”

“Như ngươi nói, võ công Dịch Thiên Tru chẳng phải là cao hơn so với Yên Hoài Tuyết ?”

“Dịch Thiên Tru luyện công sót ruột, nhất thời nôn nóng, mới có thể tẩu hỏa nhập ma, không hoàn toàn là nội công vấn đề.” Liên Ly Sa lắc đầu.

“Tại sao ngươi cho ta Hư Lăng Tâm Kinh.” Vệ Kiêu nhìn Liên Ly Sa, mẫu thân thân sinh cũng là dung mạo này, vừa nghĩ đến đây, hẳn lại không muốn đem nữ tử trước mắt này nghĩ quá xấu. Dù sao ngoại trừ phụ thân, nàng cũng là thân nhân của mình.

“Tuy rằng ngươi là nhi tử của tên nam nhân kia.” Nói đến đây Liên Ly Sa trên mặt oán hận, lập tức liền khôi phục biểu tình lãnh đạm, còn mang theo vài phần bất đắc dĩ. “Nhưng ngươi cũng là cốt nhục tỷ tỷ sinh ra, ta có tàn độc thể nào cũng không có thể nhìn hài tử của nàng cuối cùng tẩu hỏa nhập ma, cho ngươi Tâm Kinh chính là hi vọng ngươi dựa theo nó luyện tập, thì sẽ bảo vệ ngươi vô sự.”

“Vậy Loạn Vũ, Thanh Sơ cùng Trữ cô nương...”

“Bọn họ không được, ngươi chưa luyện đến phần sau tâm pháp, hãy còn có thể vấn hồi. Bọn họ luyện bộ tâm pháp kia đã lâu, căn cơ thâm hậu, cho dù ngươi lấy Hư Lăng Tâm Kinh cho bọn họ hẳn cũng không hữu dụng.” Liên Ly Sa khẩu khí nhạ chuyện không liên quan mình.

“Sa di.” Vệ Kiêu thấy Liên Ly Sa thân thể chấn động. “Ngươi là muội muội nương ta, cũng là thân nhân của ta, ta tin tưởng ngươi nhất định không phải người thủ đoạn độc ác. Yên Hoài Tuyết là một tay người nuôi lớn, ngươi lẽ nào muốn nhìn thấy hẳn tẩu hỏa nhập ma diên chí tử sao? Ta gọi ngươi một tiếng Sa di, cũng mong muốn ngươi đem ta làm thân nhân xem, nói cho ta biết có biện pháp nào có thể hóa giải tẩu hỏa nhập ma.”

Liên Ly Sa đến gần Vệ Kiêu, nhẹ nhàng sờ sờ tóc của hắn, lộ ra mỉm cười dịu dàng khó có được.

“Có thể nghe người gọi ta một tiếng Sa di, ta thực sự rất vui, thế nhưng Yên Hoài Tuyết ta cứu không được.”

“Sa di!” Vệ Kiêu đề cao thanh âm, muốn lần nữa thỉnh cầu.

“Người đã biết Lạc Lâm Chấn Quân không phải hài tử Lạc Lâm gia rồi đi.”

Vệ Kiêu gật đầu.

“Vậy người có biết Tứ thiếu gia chân chính của Lạc Lâm gia là ai không?”

Vệ Kiêu đầu tiên là nghi hoặc, sau đó trông nụ cười nhạt của Liên Ly Sa, chậm rãi mở to mắt.

“Người đã đoán được có phải hay không, chính là Yên Hoài Tuyết.” Liên Ly Sa đi ra ngoài phòng, Vệ Kiêu đi theo sau nàng.

“Chính tà đại chiến, tuy rằng Bích Vân Tiêu Thiên là đầu lĩnh, nhưng Lạc Lâm gia khi đó thực sự là tận hết lực diệt trừ Ma Giáo, sau vài lần vây truy chặn đường, tỷ tỷ hoài người nhiều lần bị thương tại dưới tay bọn họ, sau này thân thể lại mãi không khỏe, sinh hạ người mang người ký gởi một nhà bình thường, ngay cả ta cũng không có nói cho, qua một hai năm thì nàng chết. Về sau ta cố gắng hỏi thăm tin tức của người, rốt cục khi có chút manh mối chạy đi, vẫn là chậm, Lạc Lâm gia đã tới trước một bước, đồng thời đồ thôn*.”

tàn sát cả thôn.

“Lạc Lâm gia? Không phải mã tặc?”

“Là Lạc Lâm gia phần thành mã tặc, ta cho là bọn họ giết người, liền tráo nhi tử bọn họ, ta muốn để cho bọn họ nhìn thấy bộ dáng sống không bằng chết của nhi tử mình.” Ngữ khí Liên Ly Sa khiến Vệ Kiêu một trận lạnh cả người.

“Còn Lạc Lâm Chấn Quân, hắn là ai?”

“Nó chẳng qua là một đứa bé sinh ra không lâu trong cái làng đó của người, được cha mẹ che giấu đi, đại nạn không chết, ta liền nhặt được điều một bao*. Lạc Lâm Chấn Quân đáng thương, cuối cùng là hai bàn tay trắng thôi.”

đại khái là nhặt được rồi đem tráo luôn.

Vệ Kiêu trong lòng không dễ chịu, thấy biểu tình lạnh lùng châm chọc của Liên Ly Sa, càng buồn bực, đang muốn ly khai.

“Người thích Yên Hoài Tuyết?”

“Tất cả cái này vốn không quan hệ với hắn, tại sao muốn mang hắn liên lụy vào!” Cho dù nữ tử này là thân nhân của hắn, Vệ Kiêu cũng nhận không được nổi giận.

“Không quan hệ? Sinh tại Lạc Lâm gia, hết thấy phân tranh liền đều có liên quan với hắn, có trách thì cũng chỉ thể trách bản thân hắn cố tình là Tứ thiếu Lạc Lâm gia.”

Vệ Kiêu tức giận, lại không muốn tranh chấp với nàng, liền tức giận hướng dưới chân núi đi.

“Vệ Kiêu.” Liên Ly Sa ở đằng sau gọi lại hắn. “Không muốn tẩu hỏa nhập ma chỉ có một cách.”

Vệ Kiêu đột nhiên dừng lại.

“Phế bỏ toàn thân võ công! Chỉ cần hắn phế bỏ toàn thân công lực tất sẽ không bị nội công ăn mòn nữa. Thế nhưng phế võ tính nguy hiểm cực lớn, một người không cẩn thận sẽ chết. Yên Hoài Tuyết nội lực thâm hậu, phế bỏ võ công, không khác với tự sát.”

Mỗi chữ mỗi câu Liên Ly Sa nói đình tại trong lỗ tai, Vệ Kiêu đột nhiên cảm thấy phong trên núi nổi mạnh, thổi đến hắn tâm hoảng ý loạn.

Bóng lưng cứng ngắc hạ sơn.

Tô Lăng Khanh ở trong phòng hắn chờ hắn.

“Hôm nay Yên Hoài Tuyết tìm người hơn mấy lần.”

Vừa muốn ngồi xuống Vệ Kiêu lại đứng lên, muốn đi xem Yên Hoài Tuyết.

“Trước ngồi xuống.” Tô Lăng Khanh buồn cười xem hắn, lắc đầu.

Vệ Kiêu nhìn con mắt dường như có thể hiểu rõ hết thấy của Tô Lăng Khanh, mang tai có chút nóng.

“Cô ta nói gì.” Tô Lăng Khanh hỏi.

Vệ Kiêu đem đoạn đối thoại cùng Liên Ly Sa nói cho Tô Lăng Khanh.

“Nếu như muốn phế bỏ võ công, đối hắn đả kích rất lớn, hắn cái tên này cái gì cũng không quan tâm, nhưng ham võ hơn mạng, hơn nữa tính nguy hiểm lại lớn như vậy...” Vệ Kiêu vẻ mặt sa sút tinh thần, chẳng biết làm sao cho tốt.

Tô Lăng Khanh suy nghĩ một chút nói: “Dù sao đây cũng là chuyện của chính hắn, còn cần chính hắn quyết định, nếu như hắn quyết định phế bỏ võ công, ta sẽ giúp hắn.”

Dưới đêm trăng, tay cầm trường kiếm, Yên Hoài Tuyết ở trong viện múa kiếm.

Thân hình tiêu sái phiêu dật, trường kiếm trong tay như linh xà, bắn lên điểm điểm ngân quang, chiêu chiêu linh hoạt tàn nhẫn.

Vệ Kiêu nhẹ bước vào sân, thì thấy một màn như thế, nhú mảy, sải bước đi qua.

“Sao người còn có thể luyện kiếm, tẩu hỏa nhập ma nữa thì làm sao đây!”

Yên Hoài Tuyết ngừng lại, nhìn Vệ Kiêu hướng tới chính mình, đột nhiên một kiếm đâm đến, Vệ Kiêu không có ngờ được, vô ý thức hướng bên cạnh hơi tránh, đã bị Yên Hoài Tuyết túm tới trong lòng.

“Hôm nay một ngày cũng không trông thấy người.” Nghe khẩu khí Yên Hoài Tuyết oán giận, Vệ Kiêu kinh ngạc, đây là đang làm nũng sao?

42. Chương 42

Chương 42

Giấy khôi ôm ấp của Yên Hoài Tuyết, Vệ Kiêu nhìn hắn nói: “Ngày hôm nay ta đi Đoạn Thiên nhai.”

“Đi vào trong đó làm gì.” Yên Hoài Tuyết không chút nào để ý, trên tay tùy ý giũ ra mấy kiếm hoa.

“Đương nhiên là đi hỏi chuyện người tẩu hỏa nhập ma.” Vệ Kiêu đoạt lấy kiếm trong tay hắn, tức giận trừng mắt hắn. Rõ ràng sự việc quan trọng như thế, hắn thế nào một chút cũng không thèm quan tâm! Thực sự là hoàng đế không vội thái giám đã nôn nóng.

Yên Hoài Tuyết nghe được tẩu hỏa nhập ma dừng một chút, con mắt buông xuống.

Chuyện này trong lòng hắn mơ hồ có thể đoán ra đại khái, nếu thật là như vậy, kết cục có lẽ cũng không ngoài hai cái, một là phế bỏ võ công, một là tẩu hỏa nhập ma đánh mất thần trí, tựa như Dịch Thiên Tru.

“Vậy kết quả đâu.” Yên Hoài Tuyết nhàn nhạt hỏi.

Không nghĩ tới hắn trực tiếp hỏi đến kết quả, nhất thời Vệ Kiêu cứng lại, sau đó ấp a ấp úng: “Nàng, nàng nói... nàng cũng không rõ lắm, chúng ta có thể lại tìm người khác hỏi một chút.”

Yên Hoài Tuyết nở nụ cười, âm thanh trầm thấp nhu hòa, ôm hai vai Vệ Kiêu, nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Không cần gặt ta, ta có thể đoán được đại khái.”

Vệ Kiêu tức khắc ủ rũ. “Nàng nói nàng không có cách gì, trừ phi là phế bỏ võ công, bằng không người sẽ như Dịch Thiên Tru vậy.”

Mắt căn cứ dục dục xem xét sắc mặt Yên Hoài Tuyết. “Người nghĩ làm sao đây.”

Yên Hoài Tuyết đi tới chỗ ngoài ba bước, kiểm trong tay bị nguyệt quang ra một quãng tầng sa mỏng, lưu ngân nhược thủy.

Mũi kiếm run lên, tại trong bóng đêm xẹt qua một mặt lưu quang, bạch y tung bay, ào ào rung động.

Điệp giữa hoa, điệp giữa rừng.

Vạn vật tụ làm một, lúc này trong mắt Vệ Kiêu chỉ có một bóng người bạch sắc, người nọ bế kín hai mắt, cổ tay siết chặt khê rung, liền có thể bắn giọt sương lên mũi kiếm.

Từ đầu đến cuối, lần đầu tiên, Vệ Kiêu xem Yên Hoài Tuyết múa hết một bộ kiếm pháp.

“Đẹp mắt không.” Vô luận là thời điểm gì trên mặt hần đều là biểu tình nhẹ nhàng thần nhiên, dường như cái gì cũng không quan tâm, nhưng Vệ Kiêu chung quy có thể thấy được sự ôn nhu chôn sâu bên trong.

Vệ Kiêu gật đầu. “Ta nghe nói Y Tiên Huyền Hoa Viên y thuật cao siêu, không bằng chúng ta đi tìm hần.”

“Không cần.” Yên Hoài Tuyết lắc đầu. “Nhân tình Huyền Hoa Viên vẫn chưa trả, ta cũng không muốn trả lại, huống hồ chuyện này ta đã có quyết định.”

Yên Hoài Tuyết vung tay phải lên, kiếm bay nhanh mà qua, đóng tại trên cây.

“Chỉ sợ đây là lần cuối cùng ta múa kiếm.”

“Không được!” Vệ Kiêu rống to một tiếng, tại ban đêm vắng vẻ phá lệ bất ngờ.

“Người si mê luyện võ, nếu như phế đi võ công, người...” Vệ Kiêu cảm thấy một cổ chua xót xông lên mũi viền mắt, dừng một chút. “Người chẳng lẽ không muốn đánh bại Ân Hồi Ca sao, người liền cam nguyện cả đời làm bại tướng dưới tay hần sao!”

Cũng không quay đầu lại xông vào trong phòng. “Ta đi thu thập bao quần áo, ngày mai chúng ta phải đi Huyền Hoa Viên!”

Yên Hoài Tuyết ánh mắt lóe lóe, theo Vệ Kiêu đến gần trong phòng, dè lại cánh tay Vệ Kiêu đang thu thập.

“Ngày mai để Tô Lăng Khanh trợ ta tán công đi.”

Vệ Kiêu cứng đờ, cúi đầu, vung mạnh tay Yên Hoài Tuyết ra, cúi đầu ngồi ở bên giường.

“Ta đích xác si mê đạo, thế nhưng ta càng không thể dễ dàng tha thứ chính mình mất tâm trí, tại trên đời này giống như cái xác không hồn. Ta không muốn cho người thấy Yên Hoài Tuyết như vậy, người hiểu không.”

Nâng lên mặt Vệ Kiêu, hai mắt liều mạng mở to, thủy quang ở bên trong dập dờn, tựa hồ hơi chút lơ lửng, liền xuôi dòng xuống.

“Vậy người không muốn đánh bại Ân Hồi Ca nữa?” Thanh âm nghẹn ngào.

“Võ công phế đi có thể luyện lại, đánh bại Ân Hồi Ca là việc tất phải làm.” Yên Hoài Tuyết luôn luôn không lùi ngạo khí.

“Thế nhưng phế bỏ võ công du quan* tính mệnh, vạn nhất...”

gắn liền cùng sinh mệnh.

“Còn hơn tử, ta lại càng không cho phép cho người nhìn thấy một tên hề, nhất là hần đeo danh tự Yên Hoài Tuyết.”

Vươn tay che lên con mắt Vệ Kiêu, nhất thời ảm lòng bàn tay.

Hai người lặng lẽ ngồi đối diện.

“Khóc đủ rồi?”

“Ai khóc!” Oán hận dùng tay áo lau mặt, Vệ Kiêu hồng con mắt phản bác.

Yên Hoài Tuyết kéo lại gần khoảng cách hai người, cái trán ngang cái trán, bốn mắt nhìn nhau. Vệ Kiêu vừa định động, đã bị Yên Hoài Tuyết đè xuống.

Môi đầu tiên là ở trên cọ cọ, sau đó phá then cửa thẳng vào, tìm được trong miệng Vệ Kiêu.

Mỗi một tắc một tắc liếm liếm, cướp đoạt nước bọt, lưỡi cùng lưỡi dây dưa. Cổ họng Vệ Kiêu lặn động, chống không được tầm mắt nóng cháy của Yên Hoài Tuyết, cuối cùng nhắm mắt lại, tùy hỷ làm bậy.

Bừa bãi tại trong miệng Vệ Kiêu trở quấy, Yên Hoài Tuyết khê vuốt khuôn mặt Vệ Kiêu, ngón tay ở dưới đôi mắt bất an của hắn nhẹ lấn.

Lùi ra, nhiệt tức dần dần ập lên trên hai má, tại bên vành tai dừng lại, một hít một thở, Vệ Kiêu cảm thấy tóc gáy toàn thân hắn đều muốn dựng đứng lên. Điều không phải chán ghét, điều không phải bài xích, có một loại cảm giác kinh hoàng khiếp sợ kỳ diệu, ẩn ẩn có chút sợ hãi cùng một ít mong chờ.

Có phải con người cuối cùng khi đối mặt nguy cơ mất đi mới đặc biệt nhạy cảm và thẳng thắn.

“Kiêu, ta nghĩ ta yêu ngươi.”

Yên Hoài Tuyết suốt đời chưa trải tình ái, tại giờ khắc này, tại một nơi nào đó, loại cảm giác vi diệu này rất cực trần ai lạc định.

“Ta muốn ngươi.”

Vệ Kiêu trong lòng giật mình, không biết là nghĩ đáp ứng hay cự tuyệt, nhưng tại trước này, hắn ngẩng đầu lên, đôi tay vòng lên cái cổ Yên Hoài Tuyết.

“Nghìn vạn lần đừng xảy ra chuyện.” Âm thanh hắn rất thấp rất nhẹ, dùng sức ngửi lãnh hương nhàn nhạt trên người Yên Hoài Tuyết.

Có gì đó nóng ẩm mềm mại liếm lên cổ hắn, thỉnh thoảng còn có thoáng đau đón phệ cắn.

Vệ Kiêu mặt ngoài bình tĩnh, ngậm túm chặt lại cổ tay áo, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Mãi đến tận khi tay Yên Hoài Tuyết từ dưới mà lên dò vào y cuối, hắn chấn động mạnh. Thuận hôn môi từ cổ đi xuống dưới, quần áo trên thân Vệ Kiêu đã tuột nửa.

Yên Hoài Tuyết đem hắn áp đảo tại trên giường, hai tay chống ở hai bên, nhìn dưới thân anh tuấn nam tử hai gò má phỉm hồng, ngực một trận an tâm cùng thư sướng xưa chưa từng có.

Đầu gối lên trên ngực hắn, nghe tiếng vang thỉnh thoảng bên trong, dồn dập sức sống.

Chỉ có người này, có thể khiến hắn hồn nhiên khiên mộng nhiều.

Trần ai lạc định : 1. Hạt bụi mặc dù đang phồng phình ở trong không trung, sau cùng sẽ rơi xuống dưới đất.

2. Ví von với sự việc trải qua rất nhiều biến đổi, rốt cuộc đã có kết quả. Hay trải qua một cuộc hỗn độn, cuối cùng xác định lại kết quả.

Hồn khiên mộng nhiều : muôn phần nhớ nhung.

43. Chương 43

Chương 43

Ngọn lửa nóng rực dường như ở trong thân thể nổi lên, ở trong mỗi một tắc da thấm ra mồ hôi, nóng lòng không hiểu khiến Vệ Kiêu xao động lên, đùi rắn chắc tại trên giường giãy động cọ xát.

Đè xuống bắp đùi Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết khom lưng, môi lưỡi tại ngực hắn lưu luyến, cho đến nhũ tiêm sưng đỏ đứng thẳng.

“Đừng... đừng liếm...”

Vệ Kiêu xoay đầu qua một bên, không dám nhìn quang cảnh dưới thân, hướng phía dưới đẩy cự tuyệt đầu Yên Hoài Tuyết. Yên Hoài Tuyết không kiên trì nhiều lắm, một đường xuống phía dưới, hôn cho đến dưới bụng không có một tia se lõm nào.

Liếm láp mang theo trêu đùa, một chút phác một chút liếm ngứa ngáy vẫn theo đầu lưỡi truyền đến tứ chi bách hài, kích thích Vệ Kiêu bỗng nhiên cong thân người lên.

Trong miệng là ngăn không được mỏng manh rên rỉ, một ít phiêu tán tại không trung, lập tức hòa tan, biến thành sắc dục nồng đậm, kéo giữ như thiên ngàn sầu triền miên.

Vệ Kiêu đỏ khỏa mắt, khi Yên Hoài Tuyết cắn lên bên đùi hần thì gần muốn thút thít.

Yên Hoài Tuyết dùng chóp mũi cùng và môi cọ nhẹ trên đùi hần, khi thì vươn đầu lưỡi, dùng hàm răng chậm rãi trượt qua.

“Ngô... đừng... đừng như vậy...”

Như trăm trâu cào tâm, Vệ Kiêu bất lực giãy dụa, muốn giảm bớt tình tự vô pháp giải bỏ lúc này, giống như treo ở giữa không trung, lung lay, choáng váng, còn có bất an.

Hai đùi hầu như muốn kẹp lấy cổ Yên Hoài Tuyết.

Yên Hoài Tuyết đứng dậy, nâng lên hai cái đùi Vệ Kiêu, khuôn mặt trắng nõn xẹt qua mồ hôi, ánh mắt ám trầm mà chớp động, lộ ra tia sáng hưng phấn và nguy hiểm.

Nhẹ nhàng thoáng cắn môi Vệ Kiêu. “Ta còn chưa tiến vào, người đã muốn đem ta kẹp chết sao.”

Chịu không nổi hần trêu đùa, Vệ Kiêu đỏ lên, nhin xuống ý xấu hổ cắn răng cạy mạnh nói: “Đừng... đừng có vô nghĩa... muốn vào thì vào... có phải là nam nhân hay không... lè mề...” Chẳng qua âm thanh từ trong hầu hừ ra, mang theo âm rung yếu ớt, nghe tới càng giống như là dụ dỗ.

Yên Hoài Tuyết chỉ là cười cười, liền từ bên cạnh giường lục ra bình sứ, sau khi mở nắp ra mùi thơm ngát nhàn nhạt.

Vệ Kiêu chỉ cảm thấy phía sau đột nhiên chợt lạnh, thứ gì đó trơn ướt theo ngón tay Yên Hoài Tuyết thăm dò đi vào.

“Cái gì... cái gì vậy?” Dị vật sau huyệt làm cho hần bất an xoay vặn.

“Là Bách Hoa cao, sau khi dùng người một hồi sẽ không quá khó chịu.” Lại vói vào một đầu ngón tay, ở trong hậu huyệt chặt không ngừng đảo ngược rút cắm.

Hai chân đặt trên thân nam nhân, huyệt sau bị ngón tay không ngừng rút động, đè ép âm thanh thuốc cao ướt dính phát ra, Vệ Kiêu nghĩ hần đời này chưa từng mất mặt như vậy.

Đường nhìn do dự ảm ướt chống lại ánh mắt Yên Hoài Tuyết, vừa chạm liền triệt, mà ánh mắt nhiệt tình mà tràn đầy dục vọng xâm lược của Yên Hoài Tuyết vẫn là đem hần bị phồng, ngực không ngừng phập phồng.

Yên Hoài Tuyết áp lên, một bóng mờ che khuất Vệ Kiêu.

“Đừng xấu hổ, nhìn ta.” Nụ cười Yên Hoài Tuyết ôn nhu và tha thiết, Vệ Kiêu bất giác say mê vào trong đó, không thể tự thoát ra được, đợi cho hoàn hồn thì môi lưỡi lại bị nắm giữ, cảm giác toàn bộ thân thể đều ở trong lòng bàn tay của nam nhân này, không có một chút là hần có thể làm chủ.

Đỉnh cực nóng để ở hậu đình, cảm giác áp bách rất lớn nhượng hần sản sinh một tia kinh hoàng, nhin không được liền rên rỉ ra, phát ra âm thanh ô ô.

Dục vọng ở cạnh hậu huyệt đâm vào, nhiễm Bách Hoa cao, mang ra vài đạo bạch ti, rục rịch, vận sức chờ phát động.

Hậu huyệt Vệ Kiêu không tự giác co rút lại.

Yên Hoài Tuyết ôm eo Vệ Kiêu, một chút đẩy mạnh, nếp uốn hậu đình chậm rãi mở bằng, Vệ Kiêu dần dần toát ra thần sắc thống khổ. Cuối nhất cổ tác khí*, Yên Hoài Tuyết đem dục vọng toàn bộ chôn vào.

Vệ Kiêu cắn môi, bởi vì đau đớn, dục vọng vốn cương lại uể oải xuống.

Yên Hoài Tuyết một bên làm thoải mái phía trước Vệ Kiêu, phần eo mạnh hữu lực từng cái va chạm, tốc độ dần dần nhanh hơn.

“Ừ... a a...” Vệ Kiêu đau đớn dần dần yếu bớt, khoái cảm theo đó mà rõ ràng lên, tại một điểm nào đó bị Yên Hoài Tuyết đâm trúng thì thậm chí kêu sợ hãi ra.

“Vệ Kiêu... Ta yêu người...” Kéo cánh tay Vệ Kiêu khoát lên trên vai mình, Yên Hoài Tuyết mồ hôi tích tại trên mặt Vệ Kiêu, theo cổ chảy xuống.

Vệ Kiêu trong lòng xấu hổ và giận dữ cùng lúc, lại vô pháp chống lại, trầm mê ở trong cái ôm và nhiệt độ cơ thể của Yên Hoài Tuyết, toàn thân đều mất khí lực, cánh tay khoát trên người Yên Hoài Tuyết dùng sức kéo, khoảng cách hai người nhanh chóng kéo gần, gần đến Yên Hoài Tuyết có thể thấy rõ khóe mắt hần tự hội lệ quang trong suốt.

Một ngụm cắn ở trên môi Yên Hoài Tuyết, để cho hả giận.

“Kiêu, ta yêu người, còn người...” Trong hôn môi, Yên Hoài Tuyết thanh âm không rõ, trông Vệ Kiêu ửng đỏ gương mặt, tốc độ dưới thân bỗng nhiên nhanh hơn.

“A... người... hôn dẫn...” Vệ Kiêu ngẩng cái cổ.

“Người yêu ta chứ...” Hạ thân hung hăng đẩy, Vệ Kiêu chỉ cảm thấy một trận tê dại từ lưng chui thẳng vào tâm trí, ngay cả thân thể đều có chút cứng ngắc co một cái, sau đó buông mình mềm xuống.

Yên Hoài Tuyết đem hần lật qua, kế tục co rút, tiếng va chạm đâm mỹ ở trong phòng quanh quẩn.

Vệ Kiêu nửa người trên để tại trên giường, nửa người dưới bị va chạm không ngừng lay động, hai tay bị Yên Hoài Tuyết nắm chặt.

“Yêu ta chứ...” Đầu lưỡi thăm dò vào cái lỗ tai, Vệ Kiêu cả người run lên.

Thật vất vả tự tập chút thần trí, Vệ Kiêu cơ hồ theo bản năng trả lời, vừa muốn mở miệng, tới bên miệng, nhưng đổi thành một câu khác.

“Ngày mai... ngày mai người tán hoàn công... ta liền nói cho người...”

Yên Hoài Tuyết không ngờ tới đáp án này, chỉ sửng sốt chốc lát, liền minh bạch dụng ý Vệ Kiêu.

“Người thực sự là...” Tự hồ chẳng làm sao biểu đạt, Yên Hoài Tuyết cọ gương mặt Vệ Kiêu, hai tay tại trước ngực hần không tìm được vuốt ve.

“A a... ư... a...” Nằm úp sấp nằm ở trên giường, lưng cong ra đường cong lưu sướng, Vệ Kiêu bị nam nhân trên người muốn làm gì thì làm.

“Ngày mai ta nhất định bình an vô sự.” Nhiệt khí phun tại bên tai Vệ Kiêu, Yên Hoài Tuyết mãnh lực co rút vài cái, gằm nhẹ một tiếng, nhào vào người Vệ Kiêu.

Đêm còn dài.

Trong trường phù dung xuân ý đang nùng, một đêm không dứt.

Mỹ nhân ở bên, ai để ý đến ngày mai ưu phiền khác, nước nhà thiên hạ.

44. Chương 44

Chương 44

Vệ Kiêu từ từ tỉnh lại, cánh tay duỗi ra ở bên, trên giường đã không còn độ ẩm.

Bỗng dưng thanh tỉnh ngồi dậy, hạ thân đau đớn đánh úp, Vệ Kiêu nhất thời ngũ quan vẩn vơ nhưng bất chấp nhiều như vậy, tùy tiện vơ một kiện áo dài liền lao đi ra cửa.

Ngoài phòng ánh nắng đang rực, một người nam nhân ngồi xe lăn, nghe tiếng cửa mở, nghiêng đầu lại.

“Người tỉnh rồi.”

Vệ Kiêu có chút ngốc lảng gật đầu.

“Yên Hoài Tuyết đã cùng Tô tiền bối đi tán công, có thể phải tới chạng vạng.”

Vệ Kiêu đáp một tiếng, gãi gãi đầu, không biết nên nói gì.

Lúc này một đường nhìn lãnh lệ phóng tới, Vệ Kiêu sau lưng dựng tóc gáy, nhìn lại, đúng là Ân Hồi Ca.

Vệ Kiêu cảm thấy sáng tỏ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, hấn đại để cũng có thể nhìn ra gút mắt không tầm thường giữa hai người. Lúc này Dương Diệc Phong ở chỗ này, Ân Hồi Ca lại há có thể không ở.

Nhưng hấn làm chi hung tợn nhìn chăm chăm mình?

Dương Diệc Phong tự nhiên cũng thấy được ánh mắt của Ân Hồi Ca, bất đắc dĩ cười cười, mở miệng nói: “Vệ huynh đệ, nếu như bây giờ ngươi không vội lắm, tốt nhất vẫn là đi vào đối một kiện y phục.”

Vệ Kiêu cúi đầu, nhất thời sắc mặt đỏ đậm, chạy gấp hồi ốc, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Lúc hấn đi trên thân vội vã liền chộp một kiện áo choàng, cổ áo to rộng, chỗ cổ xương quai xanh hồng ngân buồn thiu, vừa xem hiểu ngay. Vệ Kiêu không khỏi hận tên đầu tên lên.

“Người hung ác nhìn chăm chăm người ta làm gì.” Dương Diệc Phong xoa trán, hiển nhiên đối ác tính của Ân Hồi Ca không biết làm sao.

“Hấn lộ ra.” Nếu như điều không phải Dương Diệc Phong tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe hấn nói, sợ rằng thực sự sẽ cho rằng có người trần như nhộng.

“Chỉ là cổ mà thôi, hướng hồ cũng không phải hấn nhìn ta, có cái gì đẹp để ý.”

Ân Hồi Ca híp mắt, cúi đầu xem Dương Diệc Phong, ánh mắt trời ở trên mặt hấn nhiễm lên một tầng huy sắc nhân nhạ.

“Người nhìn hấn, không được. Hấn nhìn ngươi, ta sẽ giết hấn.”

Dương Diệc Phong khoe miệng cong cong, dẫn xuống cái cổ Ân Hồi Ca, tại trên môi hấn khe khẽ in một nụ hôn, không đợi Ân Hồi Ca phản thủ vi công, đã nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

Lúc này Vệ Kiêu thay xong y phục đi ra, khô nóng trên mặt còn chưa cổi. Nhìn hai người thân mật khắng khít trước mắt, ngoại trừ một chút xấu hổ, còn có yêu thích và ngưỡng mộ nhân nhạ.

Chẳng biết khi nào hấn cũng có thể cùng Yên Hoài Tuyết trải qua loại ngày bình thản này.

“Sắp tới buổi trưa, e là ngươi còn chưa ăn cơm đi, không bằng cùng chúng ta ăn chút.” Dương Diệc Phong phát hiện ánh mắt Vệ Kiêu liếc hướng Ân Hồi Ca. “Đừng để ý đến hấn, đi thôi, ta cũng đói bụng.” Nửa câu sau hiển nhiên là nói với Ân Hồi Ca.

Bất đắc dĩ dưới đường nhìn băng lãnh của Thiên Quân đại nhân, Vệ Kiêu vẫn là kiên trì đi theo.

Chẳng qua trong lòng vẫn lo lắng chuyện Yên Hoài Tuyết, không yên lòng, thực sự có phần ăn chẳng biết vị.

“Không cần lo lắng, Tô tiền bối công lực thâm hậu, có lẽ không có vấn đề gì.”

Vệ Kiêu trong lòng cảm kích Dương Diệc Phong an ủi, thế nhưng sự tình liên quan đến Yên Hoài Tuyết, lòng thế nào cũng không thả xuống được. Dương Diệc Phong hiển nhiên cũng minh bạch, không hề nói nhiều.

Sau khi hai người ăn xong tán gẫu thượng vàng hạ cám, ở trong Lưu Tiên cư tràn đầy mùi hoa, một chén trà thơm, vài thước dương quang, ngoại trừ Ân Hồi Ca thường thường hừ lạnh, lại thật ra yên tĩnh thích ý.

Bất tri bất giác thì tới chạng vạng, nhưng không có tin tức Yên Hoài Tuyết. Vệ Kiêu cuối cùng ngồi không được, đang muốn cáo từ đi xem, Bạch Lục đã đi vào.

“Vệ Kiêu, Tô Lăng Khanh đại nhân mời người sang.”

Tô Lăng Khanh đứng ngoài phòng, nghĩ là đã đợi một hồi, Vệ Kiêu đi nhanh qua: “Cha, thế nào, hần không có việc gì chứ!”

Trên mặt Tô Lăng Khanh không có buồn vui mấy. “Không cần lo lắng tính mệnh, thế nhưng...” Một câu nói nhượng Vệ Kiêu trong lòng phát lạnh, lướt qua Tô Lăng Khanh đẩy cửa vào.

Yên Hoài Tuyết vẻ mặt tái nhợt, ngồi ở bên cửa sổ, nghe được tiếng cửa, quay đầu nhìn Vệ Kiêu, nói một câu.

Vệ Kiêu sắc mặt phút chốc trắng bệch, không kém hơn so với Yên Hoài Tuyết, cả người không thể kiềm chế run rẩy.

Tuyết vọng từ sâu trong đáy lòng tức thời đem hần cắn nuốt, hần không biết rớt xuống vách núi là loại cảm giác gì, nhưng lúc này hần tựa như từ vách núi rơi xuống, linh hồn kinh hoàng muốn từ trong thân thể phiêu tán.

Hần rốt cục biết phần sau Tô Lăng Khanh muốn nói là gì.

Yên Hoài Tuyết nói, người là ai.

Cổ tự trấn định rời khỏi, khép lại cửa.

“Cha, tại sao y lại mất trí nhớ.” Mạnh mẽ tự kiềm chế tình cảm, Vệ Kiêu cắn chặt hàm.

“Khi ta giúp hần tán công thì hần lại tẩu hỏa nhập ma, ta không ngờ nội lực hần đã thâm hậu như thế, chỉ luận nội lực, so Hồi Ca hần thậm chí còn thâm hậu hơn vài phần, nếu không phải Liên Ly Sa...” Tựa hồ phát hiện bản thân lệch khỏi trọng tâm câu chuyện, hần hơi dừng lại sau đó tiếp tục nói: “Nội tức đại loạn, kinh mạch nghịch chuyển, Liên Ly Sa sửa đổi tâm pháp quy luật không thể tuân theo, ta cũng là miễn cưỡng đem trạng thái cuồng bạo của hần áp chế xuống, thừa dịp hần suy yếu mới mạnh mẽ tán công. Bằng không lấy thể hung hung này, chỉ sợ một khi tẩu hỏa nhập ma, e rằng cũng sẽ như vị Dịch Thiên Tru người nói không còn cách cứu vãn.”

“Về phần vì sao mất trí nhớ, ta nghĩ hần là ảnh hưởng trước khi tẩu hỏa nhập ma. Buổi chiều từng tỉnh một lần, sau đó thì hôn mê đi, mãi đến chạng vạng mới tỉnh lại.”

Vệ Kiêu ở ngoài cửa ngồi yên một hồi, mới lảo đảo đi vào vào cửa, một bộ dạng mất hồn.

“Người rốt cuộc là ai?” Yên Hoài Tuyết trông sắc mặt tái nhợt của Vệ Kiêu, rất không kiên nhẫn.

“Ta... ta là...” Đúng vậy, hần nên là ai nì, cái tên này có con mắt của Yên Hoài Tuyết, có tóc của Yên Hoài Tuyết, có tất cả của Yên Hoài Tuyết, thế nhưng, khi mất Vệ Kiêu thật sâu nhìn vào hần thì, lại tìm không được màu sắc ngày trước khiến hần trầm mê.

Tên này đã không phải Yên Hoài Tuyết của hần, lẽ nào muốn hần nói mình là ái nhân của hần, đêm qua mới vừa cùng hần một đêm triền miên? Vệ Kiêu gần như muốn tự giễu cười to ra tiếng.

“Ta... gọi Vệ Kiêu, là bằng hữu của người...”

“Hm?” Yên Hoài Tuyết nhú nhú mày, đột nhiên nở nụ cười.

Cho dù trong lòng đã hiểu rõ Vệ Kiêu vẫn nhìn hần xuất thần.

“Ta đây là ai? Lão đầu kia không chịu nói cho ta biết.”

Vệ Kiêu vươn tay nghĩ muốn chạm khuôn mặt hắn, khi nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Yên Hoài Tuyết thì cứng lại tay.

“Người là Lạc Lâm Hoài Tuyết, là Tứ thiếu gia của Lạc Lâm gia.”

“Người thực sự muốn đưa hắn về Lạc Lâm sơn trang?” Tô Lăng Khanh đứng ở trong sân.

“Triều Hoàng cung bị tập kích, danh tồn thực vong, Hoài Tuyết lại không có võ công, hắn trước đây cùng rất nhiều người kiếp quá khứ, ở Lạc Lâm gia là lựa chọn tốt nhất. Lạc Lâm gia dù sao vẫn sẽ không thể không nhận thân sinh nhi tử của mình.”

Tô Lăng Khanh thở dài. “Được rồi, ngày mai ta liền viết một phong thư cho Lạc Lâm gia.”

45. Chương 45

Chương 45

Lạc Lâm Hách cùng Hướng Lạc Thu tự mình đi tới Bích Vân Tiêu Thiên nhận về Yên Hoài Tuyết, ngày ấy Vệ Kiêu không có đi đưa tiễn, không có nước mắt, không có giữ lại, lặng lẽ mà nhìn đoàn người càng đi càng xa.

Theo Lạc Lâm gia nói, sau khi Lạc Lâm Chấn Quân đánh một trận ở Bích Vân Tiêu Thiên chạy về Lạc Lâm gia, Lạc Lâm Hữu Thần hốt hoảng mà chạy, nhưng xuất hồ ý liệu (bất ngờ) chính là lần này Lạc Lâm Chấn Quân không đuổi tận giết tuyệt, mặc hắn đào tẩu. Sau đó Lạc Lâm Chấn Quân cũng ly khai Lạc Lâm gia, không còn tin tức.

Ai có thể nghĩ đến gặp phải cục diện hiện tại, quả nhiên là nhân sinh khó đoán, đều an thiên mệnh.

“Người có tính toán gì không?” Dương Diệc Phong ở phía sau Vệ Kiêu.

“Cha muốn cho ta kế nhiệm Ma Giáo.” Vệ Kiêu nhàn nhạt trả lời.

“Vậy người muốn hay không.”

“Cha nói ban đầu Ma Giáo thành lập tên là Tổ Thương, chẳng qua bởi vì hành sự không câu nệ, thủ đoạn tàn nhẫn, dần dần liền bị xưng là Ma Giáo. Nơi này dù sao cũng là gia nường, cũng không thể để nó sụp đổ. Hơn nữa nếu có thể có người thêm chút ràng buộc với Ma Giáo, làm cho trở về chính đạo, coi như là một kiện công đức. Ta nghĩ cha nói có đạo lý.”

“Thiên hạ chuyện có đạo lý sao mà nhiều, nhưng cũng không phải mỗi một cái đều có người nguyện ý đi làm.”

“Người khác không làm là bởi vì có chuyện càng đáng phải làm, nhưng bây giờ ta lại không biết nên làm gì.” Trong thanh âm lộ ra trống vắng, Vệ Kiêu cười khổ.

Khổ sở bị thương một ngày nào đó đều sẽ qua, còn lại chính là mờ mịt và lạnh lẽo vô tận.

Dương Diệc Phong cùng hắn nhìn về phía dưới chân núi cạnh lá lùa xòa, trời xanh mây trắng, một mảnh vắng lặng.

Võ lâm đại thế, lại ba xuân thu, mấy xưa phồn thịnh mấy xưa tốt đẹp.

Bích Vân Tiêu Thiên vẫn đứng sừng sững trong đám mây, không thể lay động. Ma Giáo đổi tên Tổ Thương, Triều Hoàng cung nhập vào, những năm gần đây hành sự điệu thấp*, thực lực khó lường, từ sau khi Vệ Kiêu nhập chủ trở thành Giáo chủ Tổ Thương, đặt thêm nhiều ràng buộc, cùng võ lâm chính đạo ở chung vô sự.

Liên Khung phái ở trong tay Trần Mộ Lâm phát dương quang đại. Vong Xuyên thành hùng cứ một phương, Trì Trọng Hành làm võ lâm Minh chủ quyền thế một thời vô lưỡng. Lạc Lâm thế gia bởi Lạc Lâm Chấn

Quân đi xa, thể lực không còn xưa kia, tam đại thế gia khác như hổ rình mồi. Kim Ngân phổ** ngang trời xuất thế thu tiền mua mệnh, sơ hiện chót vót***.

*hành động, làm việc không gây sự chú ý, không ai biết.

** Kim Ngân phổ : cửa hiệu vàng bạc.

*** ý là mới lần đầu xuất hiện đã nổi như cồn.

“Giáo chủ, thư của Tống cô nương.” Loạn Vũ phe phẩy Thúy Ngọc Cốt Phiến, lưng la lúc lắc đi tới. Ba năm trước, Vệ Kiêu tiếp nhận chức vụ Giáo chủ, liền đem Tổ Thương tu sửa dời qua Triều Hoàng cung.

Sau khi Vệ Kiêu đảo qua mấy hàng chữ, đường nét trên mặt chẳng lạnh cứng nữa.

“Loạn Vũ, người cùng Ngô Điện đi dò la tằm tích Tống Trọng An, Thiên Mạch nói hẩn và Diệu Duyệt cùng đi ra ngoài, sớm tối Diệu Duyệt hôn mê bị ném tới cửa Tống gia, Tống Trọng An nhưng không trở về.”

Cây quạt trên tay dừng một chút, Loạn Vũ vẻ mặt không tình nguyện: “Bảo ta đi với tên ngu ngốc kia ? Giáo chủ...”

“Ai là ngu ngốc!” Ngô Điện Đoàn Tử Phóng sải bước đi đến.

Loạn Vũ nghiêng mắt liếc hẩn, cười nhạt: “Ai đáp là nói người đó.”

Đoạn Tử Phóng vừa muốn đánh trả, chợt nghe thấy Vệ Kiêu trầm thanh: “Được rồi, đã hiểu thì khởi hành, chớ ở chỗ này ầm ỉ!”

Làm Giáo chủ ba năm, Vệ Kiêu uy nghi dần dần tăng.

Hai người đình chỉ khắc khẩu, ghét bỏ nhìn nhau một cái, liền ra cửa.

“Đều là bị mấy người không thú vị các người lôi kéo, trước kia Kiêu Kiêu nào có hung như thế ...”

“Còn không đi!” Trong cửa truyền đến âm thanh của Vệ Kiêu.

Loạn Vũ phiến phiến bạch nhãn, thở dài, phe phẩy cây quạt ly khai.

Đoạn Tử Phóng thấp giọng cười nhạo. “Tự làm tự chịu.”

Vệ Kiêu buông tín trong tay, xoa xoa cái trán. Lại là một tháng.

Vừa đi ra cửa, liền thấy Ninh Lạc Đồng đứng ở ngoài cửa.

“Lại muốn đi xem hẩn.” Ninh Lạc Đồng không có nghi vấn, nhàn nhạt nói.

Vệ Kiêu hơi gật đầu.

Ninh Lạc Đồng đưa cho hẩn một kiện áo choàng. “Bên ngoài gió lớn, người mặc vào đi. Mỗi tháng đều chuyển vận nội lực cho hẩn, cẩn thận thân mình chịu không nổi.”

Vệ Kiêu khẽ cười cười.

“Không biết cười cũng đừng cười, so với khóc còn khó coi hơn.” Ninh Lạc Đồng lắc lắc tay. “Đi nhanh lên đi.”

Nhìn bóng lưng Vệ Kiêu, Ninh Lạc Đồng ngực cũng không biết ra sao loại tư vị.

“Giáo chủ thực sự là càng ngày càng có khí thế.” Thanh Sơ đi tới phía sau Ninh Lạc Đồng.

“Hừ, ba năm đều hầu như chưa từng cười, ta trông hẩn là càng ngày càng không giống người.”

“Buông tha thất tình lục dục, có thể truy cầu cực hạn võ học, bây giờ võ công Giáo chủ mấy người có thể sánh bằng.” Thanh Sơ an ủi nằng, đáng tiếc làm chuyện vô bổ.

“Ta xem hẩn đó là tình không nơi thác.” Ninh Lạc Đồng trên mặt chẳng đáng, rồi lại bắt đắc dĩ.

“Vì Cung chủ chải kinh mạch, tăng nội lực, coi như là có một mục tiêu đi.” Thanh Sơ buông lỏng tay. “Dù sao vẫn tốt hơn một kẻ vô dụng.”

“Vì Yên Hoài Tuyết đương nhiên về tình về lý, chính là vì Lạc Lâm Hoài Tuyết hoàn* xú danh lan xa kia ! Công tử, Vệ Kiêu là một tên ngu ngốc!”

“Đừng cậy mạnh, người không phải cũng lo lắng nhớ hẩn.”

“Ai nói!” Ninh Lạc Đồng đôi mắt đẹp trừng, phát tay áo liền rời đi.

Vệ Kiêu tại nóc nhà đợi thật lâu, bầu trời tối trầm tịch lãnh buồn tẻ, chỉ có một vòng minh nguyệt ở sau mây hơi hiển ánh sáng. Không qua bao lâu, Yên Hoài Tuyết thân hình bất ổn lắc lư vào trong viện.

Ba năm, mỗi đầu tháng hẩn đều sẽ ngồi ở chỗ này chờ Yên Hoài Tuyết trở về, mỗi lần về trên người hẩn đều sẽ mang theo mùi rượu và vị son hương, Vệ Kiêu đã từ trong đau khổ chua xót ban đầu, đến bây giờ tập mãi thành thói quen.

Theo Yên Hoài Tuyết vào cửa, vừa định đem hẩn mê đi, Yên Hoài Tuyết lại đột nhiên xoay người lại. Khoảng cách hai người quá gần, Vệ Kiêu bị khuôn mặt làm lui một bước, cũng không ngờ Yên Hoài Tuyết nắm được ống tay áo của hẩn.

“Mỹ nhân, tới, lại uống một chén.” Nói, tay không thành thật ôm eo Vệ Kiêu, mặt cũng để sát vào Vệ Kiêu.

Ha hả nở nụ cười hai tiếng, tại khóe môi Vệ Kiêu hôn một cái.

“Người say.” Vệ Kiêu đem hẩn kéo ra.

“Không có... ta không có say...” Yên Hoài Tuyết cùng Vệ Kiêu cù cựa, không bao lâu âm thanh càng ngày càng mơ hồ, gục tại trên người Vệ Kiêu liền ngủ mất.

Vệ Kiêu đem hẩn đặt ở trên giường, trên mặt hiện lên vài tia ôn nhu và lưu luyến, nhưng khi hương son phiêu tới thì lại một lần nữa lạnh ánh mắt.

Sau khi giúp Yên Hoài Tuyết vận chuyển nội lực, giúp hẩn kéo tốt chặn, chăm chú nhìn một lát, Vệ Kiêu mở cửa ly khai, không chút nào ngoài ý muốn tại cửa thấy Lạc Lâm Kỳ Vi, tỷ tỷ ruột của Yên Hoài Tuyết.

“Lạc Lâm tiểu thư.”

Nữ tử thủy áo lam váy u tĩnh như lan.

“Vệ công tử, vì Hoài Tuyết, khổ cực rồi.” Từ sau hai năm trước một lần ngẫu nhiên gặp được, hai người vẫn duy trì một loại ăn ý lòng ngầm hiểu mà không nói.

“Không hề gì.” Đối với nữ tử không quen thuộc này, Vệ Kiêu chỉ là hơi lạnh lùng gật đầu.

“Đừng trách Hoài Tuyết, chẳng qua là một người không có ký ức không có quá khứ, luôn là có chút bản khoản cùng cô đơn, hẩn chỉ là tịch tịch lâu lắm rồi. Nhìn như bất hảo*, nhưng lại đem chính mình cách nơi xa xa, bất luận kẻ nào cũng không thân cận được.”

Vệ Kiêu không biết nữ tử này đã nhìn ra cái gì, biết một ít gì, nhưng hẩn không thích người khác đối với mình sẵn đoán (đoán bậy).

Lạc Lâm Kỳ Vi mãi đến thân ảnh Vệ Kiêu tiêu thất tại trong bóng đêm, hồi lâu không nói, sau đó đẩy cửa đi vào chiếu cổ Yên Hoài Tuyết.

Bất hảo (gốc là ngoan liệt): ngoan cố tới tệ xấu xa, chỉ người chuyên làm việc xấu.

46. Chương 46

Chương 46

Sau khi ly khai Lạc Lâm gia, Vệ Kiêu không trực tiếp hỏi Tổ Thương, ở trong thành đợi ba ngày, thì thu được tin tức của Loạn Vũ và Ngộ Điện Đoàn Tử Phóng, liền trực tiếp chạy tới Kim Ngân phố.

Cửa mặt Kim Ngân phố cũng không bí mật, thân ở trong phố xá sầm uất, thoát nhìn chính là một điểm phô trương sức cực kỳ bình thường.

“Các vị công tử, muốn chọn cái gì vậy.” Chuông quỹ lên nghênh đón, vẻ mặt tươi cười.

“Đương nhiên là sinh ý vàng bạc Kim Ngân phố.” Loạn Vũ trả lời.

Chuông quỹ vẫn cười tươi rói, âm thanh lại trầm vài phần. “Có thể có người dẫn?”

“Không có.” Loạn Vũ lời vừa ra khỏi miệng, chuông quỹ liền sắc mặt bất thiện.

Vệ Kiêu ngăn cản Loạn Vũ, hướng chuông quỹ nói: “Thỉnh chuyển cáo đương gia, cự hữu tới chơi, có việc thương lượng.”

Chuông quỹ cân nhắc một chốc, thỉnh Vệ Kiêu ba người chờ, liền hướng bên trong thông tri.

Không bao lâu, thì có người thỉnh Vệ Kiêu đi vào, Loạn Vũ cùng Ngộ Điện ở bên ngoài đợi.

Nội viện Kim Ngân phố cùng mặt môn hoàn toàn bất đồng, hoa viên độc đáo, bố trí trang nhã tự nhiên.

Đi qua hoa viên, Vệ Kiêu tại đại sảnh nhỏ gặp được đương gia Kim Ngân phố, nam nhân đã tiêu thất ba năm nay.

“Đã lâu không gặp.” Lạc Lâm Chấn Quân hướng Vệ Kiêu cười cười.

Vệ Kiêu đi thẳng vào vấn đề: “Là người bắt Tổng Trọng An đi, Thiên Mạch rất lo lắng, nhờ ta mang Tổng Trọng An trở về.”

Lạc Lâm Chấn Quân nhu nhú mày, không cho là đúng.

“Điều không phải ta bắt hắn về, là hắn nguyện ý theo ta, người nếu như có thể mang hắn đi, cứ việc mang đi.”

“Người ở đâu.” Vệ Kiêu chuẩn bị tự mình đem người mang về.

“Bên trong, bắt quá tối hôm qua quá mệt mỏi, còn đang ngủ.” Lạc Lâm Chấn Quân tươi cười có thâm ý.

Đang nói, chỉ thấy một người quần sàng đan từ bên trong lao tới, nhào tới trên người Lạc Lâm Chấn Quân.

“Ta nghĩ người lại đi rồi.” Ủy khuất bĩu môi.

“Không phải đã nói với người sẽ không sao.” Lạc Lâm Chấn Quân vô cùng thân thiết véo mũi hắn một chút.

“Lời người nói tám chín phần mười không thể tin.” Tổng Trọng An nhỏ giọng lầm bầm, mặc Lạc Lâm Chấn Quân vò loạn đầu tóc hắn.

Vệ Kiêu ho khan hai tiếng, nói: “Tổng công tử, Thiên Mạch rất lo lắng người, nhờ ta mang người về Tổng gia, mời thay đổi y phục theo ta trở về.”

Tổng Trọng An lúc này mới phát hiện bên cạnh đứng một người khác, ngáp liếc nhìn, mơ mơ màng màng nói: “Là người à, người cứ nói với Thiên Mạch nói Lạc Lâm Chấn Quân không để ta trở về.”

“Lạc Lâm công tử nói chỉ cần người muốn về, hắn sẽ không ngăn cản.” Vệ Kiêu đối với Tổng gia đại thiếu này khuyết thiếu kiên nhẫn.

Tổng Trọng An mạnh ngẩng đầu nhìn Lạc Lâm Chấn Quân. “Người không giữ lại ta?”

“Đương nhiên, quay về là tự do của người, ta đương nhiên sẽ không cản người.” Lạc Lâm Chấn Quân nhẹ nhàng vờ lơ tai Tổng Trọng An.

“Người!” Tổng Trọng An sắc mặt giận dữ, từ trên người Lạc Lâm Chấn Quân nhảy xuống, thở phì phì chỉ vào hắn. “Người tên khốn nạn này, ăn xong liền ném, đại thiếu ta mới không bị uất khí này.” Sau đó chạy về gian phòng, thay đổi bộ quần áo lại liền vọt ra.

Vệ Kiêu liếc Lạc Lâm Chấn Quân, người này thực sự là xấu xa đến cực điểm. Lạc Lâm Chấn Quân mắt mang tiểu ý, không chút nào bị tức giận của Tổng Trọng An ảnh hưởng.

Tổng Trọng An tay đã chộp vào trên cửa, đưa lưng về phía Lạc Lâm Chấn Quân.

“Ta tìm đã lâu như vậy, người...” Thanh âm đều mang theo ghen ngào, Lạc Lâm Chấn Quân không cần xem liền biết vành mắt nhất định đỏ.

“Ta lại chưa nói không cần người, người khóc cái gì.” Lạc Lâm Chấn Quân bắt đầu dĩ.

Tổng Trọng An quay đầu lại, vành mắt chớp mũi đều là hồng.

“Ý của ta là, nếu như người nhớ người nhà, đương nhiên có thể về nhà nhìn xem.” Lạc Lâm Chấn Quân ôm lấy thắt lưng Tổng Trọng An, tại trên cái trán hấn hôn một cái. “Bởi vì sau này người sẽ không có thời gian cùng bọn họ nữa.”

Tổng Trọng An nghe ra ý tứ Lạc Lâm Chấn Quân, ngượng ngùng một hồi, lăm bầm thế nào lại không có thời gian, đột nhiên nhân châu xoay động, thay đổi biểu tình, nhìn về phía Lạc Lâm Chấn Quân.

“Người cố ý đúng không, người nghĩ muốn nhìn ta khổ sở, khiến ta thừa nhận không ly khai người có đúng hay không!”

“Hử?” Lạc Lâm Chấn Quân kinh ngạc cười nói: “Lâu như vậy không gặp cư nhiên biến thông minh, xem ra Trì Diệu Duyệt làm hỏng người rồi.”

Không đợi Tổng Trọng An hồn hển, Lạc Lâm Chấn Quân đã ôm hấn vác trên đầu vai, mặc hấn dấm đánh.

“Vệ Kiêu, nói cho Tổng gia Trọng An ở chỗ của ta tốt lắm, để cho bọn họ khỏi phải lo lắng, sau này tự ta sẽ mang Trọng An trở về nhìn xem. Ngoài ra, người nếu muốn tìm Dịch Thiên Tru, không bằng thăm dò Vong Xuyên thành một chút, nghe nói Thành chủ bọn họ rất sùng một bảo bối, ta nghĩ người sẽ có thu hoạch.”

Vệ Kiêu đi vào trong phố xá sầm uất, phía sau đi theo Loạn Vũ cùng Đoàn Tử Phóng. Đám người rộn ràng nhốn nháo, đủ loại dạng mặt thoảng qua trước mắt hấn, đột nhiên hấn nghĩ rất tịch mịch.

Cuộc sống yên lặng thế này hấn đã tập quán ba năm, vậy là cái gì kích thích tiếng lòng của hấn.

Bóng hình Lạc Lâm Chấn Quân và Tổng Trọng An ánh vào trong óc hấn.

Hấn đã từng cũng có cuộc sống như thế, chỉ cần bên người có một người bồi với nhau, chuyện có không thú vị đi nữa cũng có thể trở nên vui vô cùng, cuộc sống bình bình đạm đạm cũng có thể sinh ra muôn vàn cảm thụ.

Vệ Kiêu dừng lại, phân phó nói: “Chúng ta không trở về Tổ Thương Giáo, Loạn Vũ, người thông tri Thanh Sơ cùng Lạc Đồng, để cho bọn họ đuổi đến.”

Hai người phía sau đều nghi hoặc khó hiểu.

“Chúng ta đi Vong Xuyên thành một chuyến.”

Chỉ cần là người hấn quan tâm, mình nhất định sẽ hộ bọn họ chu toàn.

47. Chương 47

Chương 47

Vệ Kiêu không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ tái kiến Yên Hoài Tuyết. Hấn ngồi trong quán trà, thấy góc xéch đối diện công tử ca tư thái mười phần xinh đẹp ở dưới một đám tùy tùng thị vệ, lưỡi nhác tà dựa vào.

Có lẽ là ánh mắt Vệ Kiêu rất khác thường, có lẽ là khoảng thời gian nhìn chăm chú quá dài, làm người ta không phát giác cũng không được. Khi ánh mắt Yên Hoài Tuyết quét tới thì, Vệ Kiêu đã không kịp thu hồi

đường nhìn, bị bắt quả tang ngay. Đương nhiên, hắn đã không còn là cái nam nhân dễ dỗ hai má kia nữa, yên lặng thu đường nhìn, Vệ Kiêu cúi đầu uống trà.

Tam hộ pháp đã từng là người của Triều Hoàng cung cùng Đoạn Tử Phóng đều tọa ở bên cạnh lặng im như lúc ban đầu, không biết là không có phát hiện hay là đang làm bộ chẳng biết.

Đến khi Yên Hoài Tuyết ngênh ngang đi tới ngồi vào đối diện Vệ Kiêu.

“Người nhìn ta rất lâu.”

Vệ Kiêu ngẩng đầu, nhìn nhìn nam tử trên mặt cười cười có chứa hứng thú trước mặt.

“Đẹp mắt không.” Tự cố tự cầm lấy chén trà Vệ Kiêu uống qua muốn đưa lên, nhưng bị Vệ Kiêu ngăn cản.

Yên Hoài Tuyết nở nụ cười. “Ta nhận ra người.”

Vệ Kiêu trên tay cứng đờ, Yên Hoài Tuyết nhân cơ hội đoạt lấy cái chén, nhẹ hớp một ngụm nước trà.

“Người nhớ được cái gì?” Lạnh lùng trên mặt che giấu không được thân thể Vệ Kiêu khấn trương sa sầm, hai tay dưới bàn, nắm thật chặt.

Yên Hoài Tuyết hơi nhích mày, sự tình có chút xuất hồ ý liệu. Hắn không ngu ngốc, một câu nói của Vệ Kiêu khiến hắn có cảm giác tựa hồ hắn thật đã quên một ít gì đó.

“Ta nhớ được khi vừa mới tỉnh lại người thứ hai nhìn thấy chính là người.”

Vệ Kiêu thở phào nhẹ nhõm, cực lực muốn quên thất vọng mất mát trong lòng, như là phá một cái động, vù vù gió lạnh thổi vào trong.

“Lẽ nào ta đã quên chuyện gì nhất định phải nhớ lại? Hoặc là ta đã quên người hay sao?” Yên Hoài Tuyết trêu đùa hai câu, bởi vì biểu tình của Vệ Kiêu nhượng hắn nhớ tới nét mặt những cô nương lưu luyến không rời cùng bị cô phụ mỗi lần khi mình rời đi thanh lâu. Mặc dù không hoàn toàn giống nhau, lại ngoài ý muốn làm hắn cảm thấy có chút rất giống. Loại ý tưởng này vừa xuất hiện, chính Yên Hoài Tuyết cũng hơi bật cười.

Nhưng Vệ Kiêu bấm chặt khoe môi khiến hắn cười không nổi.

Lẽ nào thật đã quên chuyện trọng yếu gì?

Tam hộ pháp ở bên xem, ngực không khỏi đều thở dài, Giáo chủ thực sự là một tên ngốc.

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước.” Đặt ngân lượng trên bàn, Vệ Kiêu muốn mau chóng thoát đi loại cục diện bị động này.

“Người thực vội?” Yên Hoài Tuyết nhìn chăm chăm Vệ Kiêu, cái nam nhân này thật làm cho người ta đoán không ra.

Im lặng gật đầu.

“Chúng ta đây cùng nhau đi đi.” Yên Hoài Tuyết cũng đứng lên, giữ giữ tay áo.

“Các hạ lẽ nào không có việc muốn làm?” Nơi này cách Lạc Lâm gia khoảng một đoạn, hiển nhiên Yên Hoài Tuyết không thể nào là tùy tiện đi dạo liên dạo đến đây.

Yên Hoài Tuyết đương nhiên không thể nói cho Vệ Kiêu hắn là nghe nói bên này có một thanh lâu rất nổi danh, hắn là dự định tới ném thử chút.

“Ta chính là đi ra dạo, mới vừa rồi phát hiện Vệ huynh cùng chung chí hướng, liền quyết định cùng du lịch với Vệ huynh.”

Vệ Kiêu lặng im một lát, nói: “Tại hạ dự định đi Vong Xuyên thành, không phải du lịch giang hồ.”

“Thật tốt quá, ta còn chưa đi qua Vong Xuyên thành, lần này theo Vệ huynh có thể được thêm kiến thức.” Yên Hoài Tuyết nghiêm trang nói.

Đuổi đi một đám tùy tùng, Yên Hoài Tuyết cùng đoàn người Vệ Kiêu lên đường.

Cũng không phải cự tuyệt không được, cũng không phải không thể mặc kệ mà đi, nhưng Vệ Kiêu còn bảo Yên Hoài Tuyết đi theo bên cạnh. Rốt cuộc là tâm tư thế nào, hẳn không muốn truy đến cùng, bên cạnh hơn một người sống vai cùng hẳn mà đi, như là đương nhiên, tựa như thật lâu trước đây vậy.

Năm ngày sau, mấy người đã đi tới phụ cận Vong Xuyên thành, nếu không phải nguyên nhân Yên Hoài Tuyết, nguyên bản ba ngày là có thể đến.

Vệ Kiêu cùng mấy người Tổ Thương ngồi ở phòng trong.

“Giáo chủ, chúng ta là bái phỏng hay đêm dò thám?”

“Ta nghĩ là tối do thám khá được, nếu như thời cơ thích hợp, có thể cứu Thiên Tru ra.” Ninh Lạc Đồng nói.

Thanh Sơ suy tư chốc lát, nói: “Thế nhưng Thiên Tru thần trí mơ hồ, vạn nhất phản kháng lên, dẫn thảo kinh xà, chẳng phải là chuyện xấu. Hơn nữa Trì Trọng Hành ẩn giấu lâu như vậy, có thể tìm được hay không cũng là một vấn đề.”

“Ta đồng ý.” Yên Hoài Tuyết đẩy cửa mà vào, một chút cũng không có cảm thấy thẹn nghe trộm. “Vong Xuyên Thập Nhị kỵ không phải đồ trang trí, các người bí mật đi vào thì chắc chắn sẽ bị bắt được, hơn nữa nghe nói Thành chủ đại nhân hầu như cùng người kia như hình với bóng.” Đem mâm điểm tâm trên tay đặt lên bàn, Yên Hoài Tuyết tiếp tục nói: “Chuyện các người đi tới Vong Xuyên thành nói không chừng Trì Trọng Hành đã biết được rồi, hẳn và Nhận Hồng Lô Tô Bán Thủy giao tình không phải là nhạt, bây giờ có lẽ là đã chuẩn bị cho tốt chờ các người đại giá quang lâm.”

Vài đạo đường nhìn bất đồng cùng nhau phóng tới, Yên Hoài Tuyết buông tay. “Lạc Lâm gia chúng tôi chính là có nguồn tình báo.”

Không nghĩ tới luôn luôn chuyên võ đạo Yên Hoài Tuyết cũng dần dần học được những mưu tính này, Vệ Kiêu nhất thời tâm tình có phần phức tạp, cái tên này còn là Yên Hoài Tuyết lần đầu hẳn quen biết sao.

Mãi đến khi khuôn mặt trước mắt dần dần phóng đại, Vệ Kiêu mới hồi phục tinh thần lại, hai người chỉ tại trong gang tấc.

“Người luôn luôn chăm chăm nhìn ta.” Tay chống cằm, Yên Hoài Tuyết chen ở bên cạnh Vệ Kiêu.

Những người còn lại thức thời lui ra, tuy rằng cũng không biết là thức cái gì thời.

“Nhưng ta không chán ghét, cảm thấy giống như người hẳn là phải nên làm chỉ mãi chăm chú nhìn vào ta, lẽ nào...”

Bốn mắt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương, Vệ Kiêu thấy được khuôn mặt thoáng khấn trương của chính mình.

“Lẽ nào ta đối nam nhân cũng có hứng thú?”

Vệ Kiêu nghĩ, khiến Yên Hoài Tuyết ý thức được điểm này, thực sự không xem là một chuyện may mắn.

“Ảo giác của người mà thôi.” Vệ Kiêu đứng lên. “Trở về phòng đi, ta muốn ngủ.”

“Ta ngủ cùng với người, chúng ta có thể cầm nền dạ đàm.”

“Tùy người, người có thể ngã ra đất ngủ.” Vệ Kiêu không muốn cùng hẳn dây dưa nhiều, sự tình lúc nào cũng thoát ly khống chế của hẳn, hướng tới phương hướng quỹ dị phát triển.

Không nghĩ là, Yên Hoài Tuyết thực sự ôm giường chần tại trong phòng hẳn trải ra đất. Gian phòng hảo hảo để đấy không đi, ở trong này bon chen, Vệ Kiêu đoán không được người nọ ôm loại tâm tư gì.

Suy nghĩ lung tung chuyện, Vệ Kiêu dần dần đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại thì, cảm giác khác thường khiến Vệ Kiêu theo bản năng bóp chặt cổ người trên người.

Con mắt như ba quang lưu chuyển, rạn rở sinh huy, khuấy vỡ một đêm trăng sáng.

“Ta thực sự đối nam nhân có hứng thú.”

Một mối buông ra tay, Vệ Kiêu xoay đầu qua, không muốn nhìn thẳng hẳn.

“Đi xuống.”

“Ta đối với ngươi có hứng thú.” Dứt khoát nằm trên người Vệ Kiêu, cầm khoát lên vai hắn, chớp mũi đối chớp mũi.

“Đi xuống.”

Yên Hoài Tuyết đột nhiên cắn môi dưới Vệ Kiêu, nhìn thấy vẻ mặt hắn thoáng kinh ngạc ngơ ngác, cong lên khoe miệng. Nam nhân này, luôn luôn khiến hắn muốn ngừng mà không được.

48. Chương 48

Chương 48

Kinh ngạc qua đi, Vệ Kiêu tức thì lạnh mặt xuống, bắt lấy cổ tay Yên Hoài Tuyết, liền kéo hắn xuống giường.

“Ngươi chớ náo loạn.” Vệ Kiêu cứng khoe miệng, loại thái độ trêu chọc này làm hắn có chút thụ thương, tuy rằng hắn không muốn thừa nhận.

Yên Hoài Tuyết trông Vệ Kiêu thực sự tức giận, đứng vững sửa sang lại y phục, xoa xoa cổ tay bị nắm đỏ.

“Được rồi được rồi, không nháo ngươi nữa, đừng tức giận.” An an phận phận nằm trên mặt đất đắp kín chăn, nhắm mắt lại, không biết là thật hay là giả ngủ.

Vệ Kiêu nằm ở trên giường, nghiêng đầu sang chỗ khác, nương ánh trăng, lặng lẽ nhìn bóng lưng hắn.

Cái tên này cùng Yên Hoài Tuyết không có nửa điểm tương tự, nhất cử nhất động tất cả đều ở ngoài ý liệu của hắn, chính mình cùng hắn ở chung thật là một chút biện pháp cũng không có.

Thân phận Tứ thiếu Lạc Lâm gia của hắn làm cho người ta đánh không được mắng không xong, mà Yên Hoài Tuyết mất đi ký ức càng chẳng trách được hận chẳng thể, vì vậy tất cả cảm xúc chỉ phải tại dưới đáy lòng mình hắn chậm rãi tích tụ, tìm không thấy một cái lối ra khả thi, ở trong lòng thiên hồi bách chuyển, một vô day rồi quần bện thành chua xót khổ sở.

Lẽ nào muốn hắn nói với Yên Hoài Tuyết, chúng ta vốn là yêu nhau, ngươi có thể lại yêu ta không? Trước không nói Yên Hoài Tuyết có thể đem hắn cho là người điên hay không, chính hắn cũng nói không ra lời, loại lời nói giống như cầu xin này, chỉ có thể càng làm mình có vẻ đáng thương thêm.

Yên Hoài Tuyết bây giờ chẳng còn là vị Cung chủ cô độc tùy ý làm bậy, không bị trói buộc kia của Triều Hoàng. Làm Tứ thiếu của Lạc Lâm gia, hắn cần trọng chấn thanh uy Lạc Lâm, hắn cần khôi phục võ công, hắn cần nối dõi tông đường, có một gia đình mỹ mãn, mỗi buổi tối có một nữ tử ôn nhu có thể tiếng nhỏ lời nhẹ với hắn, vì hắn gạt ưu nghĩ ngơi.

Duy độc không cần hắn, kết luận cuối cùng này vẫn là khiến ngực bỗng chốc Vệ Kiêu co rút đau đớn.

Lúc này, hắn không biết, đưa lưng về phía hắn Yên Hoài Tuyết mở to mắt, vẻ mặt không còn cười đùa như khi này nữa, đang nghiêm túc suy tư chút gì đó.

Khổ sở mới vừa rồi chợt lóe trên mặt Vệ Kiêu bị hắn nắm được, hắn vì sao khổ sở, bởi vì mình đùa giỡn không can gì? Bởi vì mình mạo phạm với hắn? Hay bởi vì trong đoạn chỗ trống không có ký ức kia, người này thực sự từng sầm một nhân vật rất trọng yếu, lại bị đánh rơi ở ký ức bên kia?

Thực sự là một người nghĩ không ra, xác ngoài lãnh ngạnh, trên thực tế cũng một có chút yếu đuối.

Nhưng hắn không biết, Vệ Kiêu chỉ là khi đối xử với người nào đó thì mới có thể đem tắc đáy lòng yếu ớt bại lộ ra. Cái này không biết có xem là chó ngáp phải ruồi không.

Hai người trần trọc, đều mãi đến đêm khuya mới đi vào giấc ngủ, ngày thứ hai đều tinh thần không tốt.

Đều ôm tâm tư, Yên Hoài Tuyết thu liễm rất nhiều, một đường đi đều bình an vô sự.

Đến Vong Xuyên thành, mấy người cũng không khỏi cảm thán trong thành to lớn. Vào cửa thành, vẫn là vùng hoang dã trông vô bờ, cưỡi ngựa lộ trình qua một canh giờ, mới có thể dần dần thấy dân cư.

Xung nơi này là thành chỉ sợ thật đúng là ủy khuất rồi.

Sau khi báo tính danh, không có bị trở ngại nhiều, mấy người liền được mời đến đại sảnh đợi.

Không bao lâu, Vong Xuyên Thành chủ xuất hiện trước mắt mấy người.

Còn hơn năm đó từ biệt Bích Vân Tiêu Thiên, tà tứ quyền cường chưa đổi, tăng thêm uy thế. Võ lâm Minh chủ, quả nhiên không giống người thường.

Nhìn quét người tới sau, Trì Trọng Hành nở nụ cười.

“Tổ Thương Giáo chủ, đã lâu không gặp.”

Hai người thực sự nói không lên giao tình, huống hồ lần này đến đây, tình thế chưa rõ, Vệ Kiêu trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Trì Thành chủ, nghe nói Dịch Hộ pháp Triều Hoàng cung ở trong Vong Xuyên thành, có thể nhượng tại hạ thấy một lát hay không?”

“Chỉ dựa vào nghe nói, Giáo chủ liền qua loa tới muốn người?”

“Nếu tại hạ tới muốn người, đương nhiên là có vài phần nắm chắc, nghe nói cũng phải nhìn là nghe ai nói.”

“Vậy Giáo chủ là nghe ai nói?”

“Không thể phụng cáo.”

(phụng cáo: trả lời)

Hai người nhìn nhau, không ai nhường ai.

Dự liệu không được chính là, Trì Trọng Hành cư nhiên lui nhường trước.

“Người có thể cho người gặp.”

Vệ Kiêu không nghĩ tới Trì Trọng Hành có thể dễ nói như vậy, trong lòng giật mình.

“Thế nhưng nếu hấn không muốn đi cùng người, mong rằng người đừng miễn cưỡng.” Trì Trọng Hành hướng bên cạnh phân phó: “Sửu Kỳ, Dẫn Kỳ, mang Thiên nhi lại đây.”

Vệ Kiêu thấy Trì Trọng Hành bộ dáng nắm chắc thắng lợi, lòng thầm sinh nghi, lẽ nào lại có chuyện gì ngoài dự liệu của hấn?

Dịch Thiên Tru bị mang ra thì, Ninh Lạc Đồng đã lên nghênh tiếp.

Vệ Kiêu quan sát hấn, được chỉnh lý rất sạch sẽ, không nhích nhác như ngày đó thấy ở Triều Hoàng cung, trong ánh mắt vẫn không có nhiều cảm xúc lắm. Cảm thấy không ổn, vừa định bảo Ninh Lạc Đồng cẩn thận, chợt nghe nàng kinh hô một tiếng.

Cũng may Thanh Sơ tiến lên, chặn Dịch Thiên Tru một kích.

Dịch Thiên Tru neho lại con mắt, nhích môi, điên cuồng hướng Thanh Sơ công kích.

Quả nhiên, hấn vẫn không có thần trí, nhưng tại sao khi bị mang ra lại thuận theo như vậy nì.

Trì Trọng Hành ở phía trên cười nhạt: “Xem ra hấn không quá thích các người, Thiên nhi luôn luôn không thích người lạ.”

Người không có thần trí khó ngăn cản nhất, Loạn Vũ giúp Thanh Sơ cản mấy chiêu sau, trong cổ họng Dịch Thiên Tru phát ra gâm nhẹ, trong ánh mắt đều là địch ý.

“Thiên nhi, trở về.”

Dịch Thiên Tru không hề động, nhưng cũng không công kích.

“Thiên nhi, nghe lời, trở về.” Dịch Thiên Tru quay đầu qua, nhìn thấy Trì Trọng Hành vẫy tay, khóa chặt lồng mày, không cam lòng gầm nhẹ hai tiếng, vẫn là ngoan ngoãn đi tới.

Loạn Vũ mấy người nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Vệ Kiêu cuối cùng cũng biết vì sao Trì Trọng Hành tin tưởng mười phần như thế, lấy thủ đoạn của hắn nếu quả thật dưỡng Dịch Thiên Tru ba năm, như vậy Dịch Thiên Tru hiện tại nghe lời ai đó nói là không thể nghi ngờ.

Dịch Thiên Tru đi tới bên người Trì Trọng Hành, cúi đầu mê mẩn nhìn một hồi, mãi đến khi Trì Trọng Hành ôm hắn ngồi trên đùi mình, hắn lại ngửi ngửi cổ, mới yên tâm bất động.

Trì Trọng Hành vuốt ve tóc của hắn, thấp giọng nói: “Đói bụng sao?”

Dịch Thiên Tru nhắm mắt ôm cổ Trì Trọng Hành, mang theo giọng mũi lẩm bẩm cầu nhàu.

Trì Trọng Hành cúi đầu cười, ngón cái không ngừng cọ cảm hắn, Dịch Thiên Tru không có phản kháng, tựa hồ đương nhiên.

Đoạn Tử Phóng không biết rõ nguyên nhân gì, xem không hiểu ra sao. Loạn Vũ liền hướng bị người gõ đầu, quay đầu nhìn về phía nhị vị khác. “Có phải ta nằm mơ không?”

Ninh Lạc Đồng không nói, Thanh Sơ hồ hững nói: “Ra chúng ta cùng nhau nằm mơ ni.”

49. Chương 48

Chương 49

Ninh Lạc Đồng đem Yên Hoài Tuyết vẫn đứng ở sau người việc không liên quan đến mình kéo đến phía trước.

“Thiên Tru, ngươi không nhận ra hắn à, từ nhỏ đến lớn ngươi và Cung chủ cảm tình tốt nhất, ngươi cũng luôn luôn lôi kéo hắn cùng nhau tỷ thí, ngươi không nhớ rõ?”

Yên Hoài Tuyết nghe không hiểu ra sao, Vệ Kiêu cũng không ngờ tới Ninh Lạc Đồng sẽ dùng cách này thử tính lại thần chí Dịch Thiên Tru.

Dịch Thiên Tru xoay đầu qua, nhìn một chút Yên Hoài Tuyết, nghi hoặc nghiêng đầu, buông xuống đôi tay ở trên cổ Trì Trọng Hành, lại bị Trì Trọng Hành đã trầm xuống mặt ôm chặt eo, lấy tay đem mặt hắn vặn trở về, thay một bộ biểu tình ôn nhu.

“Thiên nhi, tới đằng sau trước đi.”

Dịch Thiên Tru dường như không quá nguyên ý, vẫn nghĩ muốn xoay đầu đi nhìn Yên Hoài Tuyết.

Trì Trọng Hành ánh mắt bất thiện, liếc mắt đám người Vệ Kiêu, dùng một phần kiên nhẫn cuối cùng. “Thiên nhi, nghe lời đến phía sau đi, buổi tối ta sẽ chơi với ngươi.” Nói xong tại khóe môi Dịch Thiên Tru ẩn xuống một nụ hôn.

Như bị đầu độc, Dịch Thiên Tru thuận theo nhảy xuống đầu gối Trì Trọng Hành.

Lưỡng kỵ bên cạnh thu được ánh mắt Trì Trọng Hành, liền mang theo Dịch Thiên Tru trở về phòng.

“Chờ một chút, Trì Thành chủ, ngươi chẳng lẽ không muốn thử khôi phục thần trí cho Thiên Tru sao?” Ninh Lạc Đồng ngăn cản lưỡng kỵ.

“Không cần thiết!” Trì Trọng Hành đứng lên, ánh mắt sắc bén. “Các ngươi quản nhiều quá rồi!”

Loạn Vũ cười đến ý vị sâu xa. “Trì Thành chủ, Thiên Tru bây giờ so với người càng giống như là dã thú dựa vào trực giác và bản năng, vì sao người tình nguyện đối mặt một dã thú cũng không muốn cho Thiên Tru khôi phục thần trí nì? Hoặc là, người căn bản không muốn để Thiên Tru khôi phục thần trí.”

“Không biết tốt xấu!” Trì Trọng Hành giận dữ.

Vệ Kiêu thấy tình thế không ổn, trước tiên hộ Yên Hoài Tuyết trước người.

Phía sau Trì Trọng Hành đột nhiên xuất hiện mấy người Hồng Y ngân giáp.

Vong Xuyên Thập Nhị Kỵ, trong đó bát Kỵ đã xuất hiện ở trong phòng.

“Trì Thành chủ, người có hay không cân nhắc ý nghĩ của Thiên Tru, lẽ nào làm người, hấn nguyện ý hồ đồ như thế cả đời!” Vệ Kiêu miệng nói, mọi nơi quan sát lỗi ra. Yên Hoài Tuyết không biết võ công, mình nhất định phải hộ hấn chu toàn.

Trì Trọng Hành ánh mắt chợt lóe, hừ lạnh một tiếng. “Hấn không có ý nghĩ gì, hấn suy nghĩ tất cả đều là ta là đủ rồi!” Vung tay lên, bát kỵ phía sau cùng lên, đám người Vệ Kiêu không thể không ứng chiến.

Loạn Vũ bốn người chống lại ngũ kỵ, Vệ Kiêu một người đánh ba, vừa ngang hàng, nhưng khiến hấn lo lắng chính là ngồi ở phía trên Trì Trọng Hành vẫn chưa xuất thủ.

Yên Hoài Tuyết không thông võ công, đứng ở ngoài vòng chiến, Trì Trọng Hành sau khi thấy âm trầm cười, bước đi tới.

Vệ Kiêu thầm kêu không tốt, Yên Hoài Tuyết bây giờ làm sao cản được một kích của Trì Trọng Hành, một bên ứng phó đối thủ, cước bộ Vệ Kiêu một bên hướng Yên Hoài Tuyết di đi.

Trì Trọng Hành vốn định thử Yên Hoài Tuyết mắt trí nhớ thật hay giả, trên tay mang theo năm phần lực, nhắm hướng Yên Hoài Tuyết chụp qua, Vệ Kiêu trong lòng đầy tàn nhẫn, liều mạng ở sau lưng đối thủ vạch lên hai đao, trực tiếp chạy tới phương hướng Trì Trọng Hành, một đao bổ tới, nào biết đột nhiên bị Dịch Thiên Tru từ bên cạnh chạy ra đỡ, máu tươi tức khắc chảy ra.

Trì Trọng Hành thấy Dịch Thiên Tru thụ thương, nhất thời giận dữ, trên tay dụng mười phần khí lực, liền nhắm phía Vệ Kiêu. Vệ Kiêu cũng bị tình huống bất thành linh này làm cho trở tay không kịp, đối chưởng cũng chỉ đỡ đi bảy phần lực, chỉ cảm thấy ngực chấn động, đau nhức như xé rách kéo tới, cắn răng mạnh mẽ nhịn trở lại.

“Người thế nào?” Yên Hoài Tuyết mặt âm u, đỡ Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu sắc mặt tái nhợt, lắc lắc tay ý bảo không có gì đáng ngại.

Sau khi kiểm tra xong thương thế Dịch Thiên Tru phát hiện không có nguy hiểm, Trì Trọng Hành lạnh lùng nói: “Niệm tình các người cùng Thiên nhi có chút quan hệ, hôm nay bỏ qua các người, sau này không nên tái xuất hiện ở trước mặt Thiên nhi.”

Vệ Kiêu mấy người không công mà lui.

Vừa đi ra Vong Xuyên thành, Vệ Kiêu lại dừng cước bộ.

“Các người ở chỗ này chờ ta, ta có chút chuyện phải trở lại một chuyến.”

“Người thương nặng như vậy, trở lại làm gì!” Yên Hoài Tuyết bắt lấy cổ tay Vệ Kiêu, vừa rồi lúc hấn bị thương trong lòng mình sợ mà kinh hoàng, cứ cảm giác cô đơn lo lắng mất đi gì đó, hấn không muốn có một lần nữa.

Đoạn Tử Phóng mở miệng: “Giáo chủ, lấy thân thể làm trọng, chuyện khác có thể nói sau. Nếu Giáo chủ thực xem không vừa mắt Vong Xuyên Thành, ngày khác mang cho huynh đệ trong Giáo, đồ thành ba ngày cũng là có thể.” Người trong Ma Giáo, bản tính khó sửa.

“Câm miệng, đã quên ta nói như thế nào sao.” Vệ Kiêu trách cứ nói.

“Giáo chủ, nếu như thực sự có chuyện gì ta có thể trở lại một chuyến với người.” Thanh Sơ nghĩ Vệ Kiêu không phải người liều lĩnh, là có lý do bất đắc dĩ gì đấy.

“Không cần.” Vệ Kiêu mở miệng bác bỏ. “Đây là chuyện của mình ta, ta tự sẽ xử lý.”

“Ta đi cùng người.” Yên Hoài Tuyết nói liền kéo cánh tay Vệ Kiêu trở về.

“Người đi làm gì!” Vệ Kiêu vung cánh tay ra. “Theo bọn họ cùng trở về đi.”

“Không được, ta nhất định phải đi theo người.” Yên Hoài Tuyết cố chấp kiên định xuất hồ ý liệu.

Vệ Kiêu lạnh nghiêm mặt, dùng lên nhãn tâm nói: “Đi theo ta làm gì, người một chút võ công cũng không biết, theo ta chỉ có thể là trói buộc liên lụy ta!”

Yên Hoài Tuyết cắn chặt răng, trừng mắt Vệ Kiêu, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Ngực, rất khó chịu.

Giúp không được gánh cái gì bận, càng đừng tính là trói buộc. Loại cảm giác khuất nhục này như một con dao nhỏ chậm chậm một đao một đao vạch ở ngực.

Chỉ vào cánh rừng xa xa nói: “Ta ngay trong rừng chờ người, người có nói thế nào ta cũng sẽ không đi, ta sẽ vẫn chờ người trở lại.”

Vệ Kiêu thật sâu nhìn mắt Yên Hoài Tuyết, quay đầu hướng phía Vong Xuyên thành đi đến.

“Nhất định phải trở lại.”

Một câu khe khẽ phía sau theo gió phiêu vào cái lỗ tai Vệ Kiêu, góc miệng hần hiện lên một mặt mỉm cười.

50. Chương 49

Chương 50

Một mình Vệ Kiêu, thần không biết quỷ không hay một lần nữa ẩn vào Vong Xuyên Thành. Đã xem qua trước bố cục đồ Vong Xuyên thành, cho nên hần liền dễ dàng tìm được địa lao.

Không thể không nói, ngay cả bố cục đồ Vong Xuyên Thành cũng có thể tìm được, Huyền Hoa Viên Y Tiên đại nhân Từ Nguyên Tri quả nhiên có biện pháp.

Cửa địa lao thủ lương ky, Vệ Kiêu trên người mang vết thương, vừa mới liều mạng, lấy ra một bình sứ, tìm được cửa đầu gió, đem bột phấn bên trong rắc ra.

Tựa ở sau tảng đá, hần nhân cơ hội băng bó qua loa một chút vết thương trên người, nghỉ ngơi một hồi, hơi hơi ló, quả nhiên người đã ngã trên mặt đất.

Từ Nguyên Tri cho hần bình sứ thì khẩu xuất cuồng ngôn đem Túy Hương Linh Lung tán của Quý Phủ khinh bỉ không đáng một đồng, Vệ Kiêu liền biết thứ trong bình sứ điều không phải phạm vật, tất có chỗ hữu dụng.

Trong địa lao thập phần âm trầm, mấy cây đuốc lẻ tẻ chiếu ra cái bóng chập chờn, không ngừng lắc lư trên tường.

Tiếng bước chân ở bên trong hết sức rõ ràng.

Giải quyết xong mấy hộ vệ võ công thường thường, Vệ Kiêu đi tới chỗ sâu trong địa lao, ở trước một gian góc lao ngừng lại.

“Người bên trong có phải hay không Đàm Kỳ Phi?”

Leng keng! Kang! Lang kang vang lên vài tiếng, một bóng người chậm rãi xuất hiện, mái tóc lộn xộn che trước mặt, ngón tay gầy trơ xương tím lầy song sắt.

“Người là ai.” Âm thanh khàn giọng tựa như nghiền nát hạt cát, thô ráp khó nghe.

“Người tới cứu người.” Chiếu Uyên đao chém đứt khóa sắt mỏng mỏng, căn bản không thành vấn đề.

Đem xích sắt cũng chém đứt, lại không ngờ Đàm Kỳ Phi vẫn không nhúc nhích.

“Ai bảo người tới cứu ta.”

“Quý Phủ Phủ Chủ.” Dựa theo Từ Duyên Tri giao đãi trả lời, Vệ Kiêu không muốn dây dưa thêm, kéo Đàm Kỳ Phi liền hướng ra phía ngoài.

Vậy mà Đàm Kỳ Phi lạnh cười lạnh lên. “Đừng gạt ta, hắn sao có thể cứu ta, là tên Từ Duyên Tri kia bảo người tới đi.” Gạt tay Vệ Kiêu. “Ta không cùng người đi, hắn mơ tưởng dùng ta uy hiếp Phủ Chủ.”

“Vậy cũng không phải do người!” Vệ Kiêu không có kiên trì cùng hắn dây dưa, một chưởng đánh hắn bất tỉnh, xốc hắn lên liền đi ra bên ngoài.

“Thế nào còn chưa trở lại.” Yên Hoài Tuyết ở trong rừng đi tới đi lui, mấy người khác nhìn quáng mắt, dứt khoát đều nhắm mắt dưỡng thần.

“Lo lắng người cứ đi tìm xem.” Đoạn Tử Phóng không lạnh không nóng nói.

Này một câu làm Yên Hoài Tuyết sắc lại, rầu rĩ ngồi vào dưới bóng cây.

Chính mình ý vào thân phận Tứ thiếu Lạc Lâm gia, chưa từng nghĩ tới luyện tập võ công, nhưng ngày hôm nay khi thấy tất cả mọi người liên thủ kháng địch, chỉ có mình không quan tâm, một loại cảm giác khuất nhục trải rộng trong lòng, lẽ nào hắn lại vô dụng như thế? Chẳng những bảo hộ không được người khác, nhớ tới Vệ Kiêu vì hắn ngăn một chưởng, trong lòng càng từng trận trận quặn đau, hận không thể hai bàn tay đánh chính mình.

Đường đường Tứ thiếu Lạc Lâm, cư nhiên trở thành một phiền toái chỉ sẽ liên lụy người khác. Bỗng nhiên có một loại cảm giác ở dưới người khác, xa lạ mà đột nhiên, khiến người ta không thể chịu đựng được.

“Hắn đang làm gì vậy?” Ninh Lạc Đồng từ khi nãy đã một mực chú ý đến Yên Hoài Tuyết.

Loạn Vũ liếc nhìn, cười nói: “Người xem hắn mặt bộ mặt vụn vụn như vậy, tám phần là đang rối rắm cái gì ni.”

Thanh Sơ ngồi ở giữa hai người, ngẩng đầu. “Cung chủ đại nhân chúng ta tuy rằng đã thay đổi rất nhiều, nhiều đến tìm không trở về hình bóng trước đây, nhưng ít nhất có một điểm chẳng thay đổi.”

Loạn Vũ và Ninh Lạc Đồng đều nhìn hắn.

“Niềm kiêu ngạo không thể nghi ngờ.”

“Trở lại rồi!” Yên Hoài Tuyết là người thứ nhất phát hiện Vệ Kiêu trở về, đứng lên hướng hắn nghênh đón.

“Người không sao chứ.” Thân thiết nhìn về phía Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu gạt đầu, phân phó đám người Loạn Vũ trối lại Đàm Kỳ Phi, liền ngồi xuống mặt đất.

“Người này là ai vậy, người chính là đi cứu hắn?” Yên Hoài Tuyết liếc nhìn người bị trối gô, ngồi ở bên người Vệ Kiêu.

“Bị người nhờ mà thôi.”

“Người nào?”

Vệ Kiêu không có trả lời, xé ra mảnh vải chuẩn bị băng bó một lần nữa.

“Người nào phò thác làm người không muốn sống đi cứu người.” Yên Hoài Tuyết thấy Vệ Kiêu không muốn trả lời, chỉ nhỏ giọng lầm bầm.

Loạn Vũ khe khẽ khịt khịt mũi, nhỏ giọng nói: “Mùi giấm chua quá a.”

Bên cạnh Thanh Sơ cùng Ninh Lạc Đồng thậm chí ngay cả Đoạn Tử Phóng đều hiểu ngầm vạch vạch khoe miệng.

Đương sự cách khá xa không có nghe thấy.

Sau khi tạm nghỉ, mấy người ở trần nhỏ phụ cận đặt chân nghỉ ngơi.

Vào lúc nửa đêm Yên Hoài Tuyết mở mắt, nhưng phát hiện trên giường đã không thấy bóng Vệ Kiêu.

Cửa sổ hơi hé, sau khi hắt mở ra, phát hiện hắt đang ngồi trên thân cây cạnh song cửa. Một chân gấp lại, một chân buông xuống, cầm bầu rượu trong tay, không biết nghĩ cái gì.

Vệ Kiêu cũng phát hiện động tĩnh phía dưới, cúi đầu nói: “Đánh thức người?”

Yên Hoài Tuyết lắc đầu, suy nghĩ làm sao đi lên.

Bất đắc dĩ nhìn hắt xé tấm trải giường buộc lên ra khỏi phòng, Vệ Kiêu nhảy đến cạnh cửa, túm lấy cánh tay Yên Hoài Tuyết rồi kéo hắt lên.

Yên Hoài Tuyết sắc mặt có chút âm trầm, Vệ Kiêu mặc danh kỳ diệu.

“Tự ta có thể lên, đừng đem ta trở thành nữ nhân nắm lên.”

Hắt xưa kia cũng đem mình nắm lên cây, chính mình cũng không có nói gì, cái tên này đang nghĩ vớ vẩn cái gì a. Vệ Kiêu không hiểu ý nghĩ trong lòng Yên Hoài Tuyết, đơn giản không lên tiếng.

Giằng co một hồi, Yên Hoài Tuyết đột nhiên mở miệng. “Người thu ta làm đồ đệ đi, dạy ta võ công.”

Vệ Kiêu không ngờ tới Yên Hoài Tuyết có loại tâm tư này, nhất thời chẳng biết phản ứng thế nào.

“Người không muốn?” Cau mày, sắc mặt không tốt.

“Tại sao đột nhiên có ý nghĩ này?”

“Cái này người đừng hỏi, người không nói lời nào ta coi như người đáp ứng rồi.”

Đối mặt loại ý nghĩ một bên tình nguyện này, Vệ Kiêu lắc đầu, người này phỏng chừng lại là lòng tự trọng đang quấy phá rồi.

“Ta không thể đáp ứng, ta dạy không được người, nếu như người nói là lo lắng võ công, vậy không cần sốt ruột, một ngày nào đó võ công của người có thể ngạo thị quần hùng.”

Nghe không hiểu Vệ Kiêu nói xằng xiên gì, Yên Hoài Tuyết lại truy vấn, Vệ Kiêu cũng không mở lại khẩu.

Hai người vai sóng vai, ý tại trên thân cây vững chắc.

Ban đêm đen mịt, chấm nhỏ ở phía chân trời như ẩn như hiện, ánh trăng sau mây như ôm tì bà hơi che mặt. Bốn phía đều tịch, chỉ nghe được tiếng tim đập của bản thân.

Trong màn đêm, mọi thứ đều cách rất xa, xa xa chỉ có phía chân trời vô biên, mà bên người chỉ có một người.

Yên Hoài Tuyết đột nhiên nghĩ, cảm giác tĩnh lặng như thế này, chính mình đã từng rất rõ ở một khoảng thật lâu.

Chỉ là lâu đến tựa hồ là tại kiếp trước, cái cảm giác mơ hồ vừa hiện trong lòng, liền lại biến mất vô tung.

51. Chương 50

Chương 50

Một mình Vệ Kiêu, thần không biết quỷ không hay một lần nữa ẩn vào Vong Xuyên Thành. Đã xem qua trước bố cục đồ Vong Xuyên thành, cho nên hắt liền dễ dàng tìm được địa lao.

Không thể không nói, ngay cả bố cục đồ Vong Xuyên Thành cũng có thể tìm được, Huyền Hoa Viên Y Tiên đại nhân Từ Nguyên Tri quả nhiên có biện pháp.

Cửa địa lao thủ lưỡng kỳ, Vệ Kiêu trên người mang vết thương, vừa mới liều mạng, lấy ra một bình sứ, tìm được cửa đầu gió, đem bột phấn bên trong rắc ra.

Tựa ở sau tảng đá, hần nhân cơ hội bằng bó qua loa một chút vết thương trên người, nghỉ ngơi một hồi, hơi ló, quả nhiên người đã ngã trên mặt đất.

Từ Nguyên Tri cho hần bình sứ thì khẩu xuất cuồng ngôn đem Túy Hương Linh Lung tán của Quỷ Phủ khinh bỉ không đáng một đồng, Vệ Kiêu liền biết thứ trong bình sứ điều không phải phạm vật, tất có chỗ hữu dụng.

Trong địa lao thập phần âm trầm, mấy cây đuốc lẻ tẻ chiếu ra cái bóng chập chờn, không ngừng lắc lư trên tường.

Tiếng bước chân ở bên trong hết sức rõ ràng.

Giải quyết xong mấy hộ vệ võ công thường thường, Vệ Kiêu đi tới chỗ sâu trong địa lao, ở trước một gian góc lao ngừng lại.

“Người bên trong có phải hay không Đàm Kỳ Phi?”

Leng keng! Kang! Lang kang vang lên vài tiếng, một bóng người chậm rãi xuất hiện, mái tóc lộn xộn che trước mặt, ngón tay gầy trơ xương tím lầy song sắt.

“Người là ai.” Âm thanh khàn giọng tựa như nghiền nát hạt cát, thô ráp khó nghe.

“Người tới cứu người.” Chiêu Uyên đao chém đứt khóa sắt môn môn, căn bản không thành vấn đề.

Đem xích sắt cũng chém đứt, lại không ngờ Đàm Kỳ Phi vẫn không nhúc nhích.

“Ai bảo người tới cứu ta.”

“Quỷ Phủ Phủ Chủ.” Dựa theo Từ Duyên Tri giao đãi trả lời, Vệ Kiêu không muốn dây dưa thêm, kéo Đàm Kỳ Phi liền hướng ra phía ngoài.

Vậy mà Đàm Kỳ Phi lạnh cười lạnh lên. “Đừng gạt ta, hần sao có thể cứu ta, là tên Từ Duyên Tri kia bảo người tới đi.” Gạt tay Vệ Kiêu. “Ta không cùng người đi, hần mơ tưởng dùng ta uy hiếp Phủ Chủ.”

“Vậy cũng không phải do người!” Vệ Kiêu không có kiên trì cùng hần dây dưa, một chưởng đánh hần bất tỉnh, xốc hần lên liền đi ra bên ngoài.

“Thế nào còn chưa trở lại.” Yên Hoài Tuyết ở trong rừng đi tới đi lui, mấy người khác nhìn quáng mắt, dứt khoát đều nhắm mắt dưỡng thần.

“Lo lắng người cứ đi tìm xem.” Đoạn Tử Phóng không lạnh không nóng nói.

Này một câu làm Yên Hoài Tuyết sắc lại, rầu rĩ ngồi vào dưới bóng cây.

Chính mình ý vào thân phận Tứ thiếu Lạc Lâm gia, chưa từng nghĩ tới luyện tập võ công, nhưng ngày hôm nay khi thấy tất cả mọi người liên thủ kháng địch, chỉ có mình không quan tâm, một loại cảm giác khuất nhục trải rộng trong lòng, lẽ nào hần lại vô dụng như thế? Chẳng những bảo hộ không được người khác, nhớ tới Vệ Kiêu vì hần ngăn một chưởng, trong lòng càng từng trận trận quặn đau, hận không thể hai bàn tay đánh chính mình.

Đường đường Tứ thiếu Lạc Lâm, cư nhiên trở thành một phiên toái chỉ sẽ liên lụy người khác. Bỗng nhiên có một loại cảm giác ở dưới người khác, xa lạ mà đột nhiên, khiến người ta không thể chịu đựng được.

“Hần đang làm gì vậy?” Ninh Lạc Đồng từ khi này đã một mực chú ý đến Yên Hoài Tuyết.

Loạn Vũ liếc nhìn, cười nói: “Người xem hần mặt bộ mặt vụn vẹo như vậy, tám phần là đang rối rắm cái gì ni.”

Thanh Sơ ngồi ở giữa hai người, ngẩng đầu. “Cung chủ đại nhân chúng ta tuy rằng đã thay đổi rất nhiều, nhiều đến tìm không trở về hình bóng trước đây, nhưng ít nhất có một điểm chẳng thay đổi.”

Loạn Vũ và Ninh Lạc Đồng đều nhìn hần.

“Niềm kiêu ngạo không thể nghi ngờ.”

“Trở lại rồi!” Yên Hoài Tuyết là người thứ nhất phát hiện Vệ Kiêu trở về, đứng lên hướng hần nghênh đón.

“Người không sao chứ.” Thân thiết nhìn về phía Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu gật đầu, phân phó đám người Loạn Vũ trở lại Đàm Kỳ Phi, liền ngồi xuống mặt đất.

“Người này là ai vậy, người chính là đi cứu hần?” Yên Hoài Tuyết liếc nhìn người bị trói gô, ngồi ở bên người Vệ Kiêu.

“Bị người nhờ mà thôi.”

“Người nào?”

Vệ Kiêu không có trả lời, xé ra mảnh vải chuẩn bị băng bó một lần nữa.

“Người nào phò thác làm người không muốn sống đi cứu người.” Yên Hoài Tuyết thấy Vệ Kiêu không muốn trả lời, chỉ nhỏ giọng lầm bầm.

Loạn Vũ khe khẽ khịt khịt mũi, nhỏ giọng nói: “Mùi giấm chua quá a.”

Bên cạnh Thanh Sơ cùng Ninh Lạc Đồng thậm chí ngay cả Đoạn Tử Phóng đều hiểu ngầm vạch vạch khoe miệng.

Đương sự cách khá xa không có nghe thấy.

Sau khi tạm nghỉ, mấy người ở trần nhỏ phụ cận đặt chân nghỉ ngơi.

Vào lúc nửa đêm Yên Hoài Tuyết mở mắt, nhưng phát hiện trên giường đã không thấy bóng Vệ Kiêu.

Cửa sổ hơi hé, sau khi hần mở ra, phát hiện hần đang ngồi trên thân cây cạnh song cửa. Một chân gấp lại, một chân buông xuống, cầm bầu rượu trong tay, không biết nghĩ cái gì.

Vệ Kiêu cũng phát hiện động tĩnh phía dưới, cúi đầu nói: “Đánh thức người?”

Yên Hoài Tuyết lắc đầu, suy nghĩ làm sao đi lên.

Bất đắc dĩ nhìn hần xé tấm trải giường buộc lên ra khỏi phòng, Vệ Kiêu nhảy đến cạnh cửa, túm lấy cánh tay Yên Hoài Tuyết rồi kéo hần lên.

Yên Hoài Tuyết sắc mặt có chút âm trầm, Vệ Kiêu mặc danh kỳ diệu.

“Tự ta có thể lên, đừng đem ta trở thành nữ nhân nắm lên.”

Hần xưa kia cũng đem mình nắm lên cây, chính mình cũng không có nói gì, cái tên này đang nghĩ vớ vẩn cái gì a. Vệ Kiêu không hiểu ý nghĩ trong lòng Yên Hoài Tuyết, đơn giản không lên tiếng.

Giằng co một hồi, Yên Hoài Tuyết đột nhiên mở miệng. “Người thu ta làm đồ đệ đi, dạy ta võ công.”

Vệ Kiêu không ngờ tới Yên Hoài Tuyết có loại tâm tư này, nhất thời chẳng biết phản ứng thế nào.

“Người không muốn?” Cau mày, sắc mặt không tốt.

“Tại sao đột nhiên có ý nghĩ này?”

“Cái này người đừng hỏi, người không nói lời nào ta coi như người đáp ứng rồi.”

Đối mặt loại ý nghĩ một bên tình nguyện này, Vệ Kiêu lắc đầu, người này phỏng chừng lại là lòng tự trọng đang quấy phá rồi.

“Ta không thể đáp ứng, ta dạy không được người, nếu như người nói là lo lắng võ công, vậy không cần sốt ruột, một ngày nào đó võ công của người có thể ngạo thị quần hùng.”

Nghe không hiểu Vệ Kiêu nói xằng xiên gì, Yên Hoài Tuyết lại truy vấn, Vệ Kiêu cũng không mở lại khẩu.

Hai người vai sóng vai, ỷ tại trên thân cây vững chắc.

Ban đêm đen mịt, chấm nhỏ ở phía chân trời như ẩn như hiện, ánh trăng sau mây như ôm tì bà hơi che mặt. Bốn phía đều tịch, chỉ nghe được tiếng tim đập của bản thân.

Trong màn đêm, mọi thứ đều cách rất xa, xa xa chỉ có phía chân trời vô biên, mà bên người chỉ có một người.

Yên Hoài Tuyết đột nhiên nghĩ, cảm giác tĩnh lặng như thế này, chính mình đã từng rất rõ ở một khoảng thật lâu.

Chỉ là lâu đến tựa hồ là tại kiếp trước, cái cảm giác mơ hồ vừa hiện trong lòng, liền lại biến mất vô tung.

52. Chương 51

Chương 51

Yên Hoài Tuyết phải về Lạc Lâm gia, trên đường cùng Vệ Kiêu chia tay.

Vốn muốn nói cái gì đó, hoặc nói giữ lại, mới phát hiện giữa hai người không có lời nào để nói, Yên Hoài Tuyết không khỏi có chút buồn rầu và ảo não.

Cùng Vệ Kiêu tương cố vô ngôn (nhìn nhau chẳng nói gì) đứng đó một lúc lâu, Vệ Kiêu nét mặt lạnh nhạt, Yên Hoài Tuyết cuối cùng tâm không cam lòng không nguyện đi một bước ngoảnh ba hồi, đi ra tầm nhìn Vệ Kiêu.

Vệ Kiêu chỉnh đốn tâm tình rồi bời, hướng mấy người Loạn Vũ phân phó vài câu, túm lên Đàm Kỳ Phi, liền hướng phía phương hướng hoàn toàn khác Tổ Thương Giáo đi.

Huyền Hoa Viên khuất nẻo trong thâm cốc, người ở ít vô cùng, địa hình phức tạp.

Mặc dù điều không phải lần đầu tiên đặt chân nơi đây, thế nhưng theo được đồng dẫn đường, thấy nơi này cơ quan bày rập, độc hoa dị thảo trải rộng, vẫn là khiến tâm sinh lương ý.

“Người đến rồi.” Từ Duyên Tri tại phòng trong phối dược, nhìn chăm chăm bình thuốc trên tay, nhìn cũng không nhìn Vệ Kiêu một cái.

“Đàm Kỳ Phi đã ta mang đến cho người, điều kiện người đáp ứng ta cũng nên thực hiện.”

“Đương nhiên, ta từ trước đến nay nói lời giữ lời.”

Từ Duyên Tri đi tới trước mặt Vệ Kiêu, hắn có một bộ khung xương cao to của nam tử trưởng thành bình thường, nhưng gầy không thành hình người.

Xương gò má nhô cao, hai gò má lõm, sắc mặt xanh trắng, còn có ngón tay vươn ra gầy trơ xương, khớp xương lồi lên.

Ai có thể nghĩ đến đường đường Y Tiên là bộ dạng này.

Còn hơn Đàm Kỳ Phi, hắn càng như là mới thả ra từ trong lao.

“Người đã đáp ứng ta ba điều kiện. Thứ nhất, cứu ra Đàm Kỳ Phi, người đã làm được. Thứ hai, là giúp ta thí nghiệm thuốc. Thứ ba, là thiếu ta một cái nhân tình, nếu ngày khác ta muốn đòi, người không thể từ chối. Người thật nghĩ kỹ rồi?”

“Chỉ cần người nhượng Yên Hoài Tuyết lập tức khôi phục võ công, giúp ba người Giáo ta thoát khỏi nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma, ta lập tức liền giúp người thí nghiệm thuốc.”

“Giúp ta thí nghiệm thuốc tuy rằng sẽ không lưu lại thương tật gì, thế nhưng toái cốt chi đau (cái đau đốn của vỡ xương) không phải bất luận kẻ nào cũng có thể chịu được.”

Từ Duyên Tri đứng dưới ánh mặt trời, tựa như một quỷ hồn gần sắp tiêu tán.

“Ta đáp ứng người sẽ không nuốt lời.”

“Tốt lắm, nơi này có năm viên dược hoàn, kể từ hôm nay, mỗi ngày người giúp Yên Hoài Tuyết vận công một lần, sau đó dứt hẳn ăn một viên dược hoàn. Năm ngày này, người phải đem phân nửa nội lực người chuyển cho hẳn. Sau năm ngày, ta sẽ giúp hẳn đả thông kinh mạch, khôi phục võ công.”

“Tốt.” Vệ Kiêu lên tiếng, ánh mắt sáng quắc.

“Một kẻ ngu si.” Từ Duyên Tri cầm lấy bình thuốc, không để ý Vệ Kiêu nữa.

Vệ Kiêu bước ra bậc cửa, nói: “Tình cảm miễn cưỡng không được, người đem chính mình biến thành hình dạng thế này, cũng sẽ không ai thương tiếc.” Ngữ khí tuy rằng lãnh đạm, nhưng lời nói mang khuyên bảo.

Từ Duyên Tri lưng cứng còng, một lát khi không có một bóng người trong phòng mới nhẹ giọng nói rằng: “Ta không dễ chịu, bọn họ ai cũng đừng nghĩ sống tốt. Cho dù đau khổ, ta cũng sẽ không chịu đựng một mình.”

Vệ Kiêu ngồi ở trong phòng Yên Hoài Tuyết, hôm nay đã là ngày thứ năm, bốn ngày trước nội lực tiêu hao đã khiến cho hẳn khí lực kém, có chút lực bất tòng tâm.

Hắn nâng Yên Hoài Tuyết dậy, hai người tương đối, song chưởng đối nhau, qua một canh giờ, Vệ Kiêu thu công, mồ hôi đầm đìa.

Lấy dược hoàn bỏ vào trong miệng Yên Hoài Tuyết, không giống mấy ngày trước đây rót nước đưa vào miệng hẳn, Vệ Kiêu ma xui quỷ khiến chạm vào đầu môi mình.

Qua hôm nay, phải chăng ta và người chẳng còn quan hệ, từ đó mỗi người một ngã?

Đột nhiên Vệ Kiêu định lại thân thể, bởi vì một cánh tay ôm cổ hẳn.

Yên Hoài Tuyết mở mắt, có chút mờ mịt, có chút ngẩn ngơ.

“Người đến tìm ta sao? Người cuối cùng vẫn là nhớ đến ta.” Bộ dạng nửa mơ nửa tỉnh làm Vệ Kiêu thở phào nhẹ nhõm.

“Người đang nằm mơ.”

Yên Hoài Tuyết nhú mày, uể oải lắm bầm: “Lại là mộng sao?”

Coi như là mộng, cũng là mộng đẹp đi.

Yên Hoài Tuyết không hề do dự, môi lưỡi cùng Vệ Kiêu dây dưa một chỗ.

Tay Yên Hoài Tuyết đặt ở phía sau lưng Vệ Kiêu đã bắt đầu sốt ruột dao động, xuống dưới nữa liền sẽ thái quá. Vệ Kiêu hơi ngoan tâm, điểm lên huyệt đạo Yên Hoài Tuyết khiến hẳn ngất đi.

Vừa mở ra cửa, chỉ thấy Từ Duyên Tri mặt chẳng biểu tình gì.

“Ta còn tưởng người muốn ở lại bên trong cả đêm.”

Vệ Kiêu nghiêm mặt, lặng im không nói.

“Các người thủ ở bên ngoài, khoảng chừng ba canh giờ ta sẽ đi ra, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy ta.”

Lạc Lâm Kỳ Vi cùng Vệ Kiêu ngồi ở bên ngoài.

“Hôm nay tại sao hẳn lại tỉnh?”

Từ sau khi Lạc Lâm Kỳ Vi biết Vệ Kiêu mỗi đêm đều tới vận công cho Yên Hoài Tuyết, sợ mỗi lần điểm huyệt thời gian dài sẽ khí mạch không thông, cùng Vệ Kiêu thương lượng sau, liền do nàng mỗi ngày vào lúc trước khi Yên Hoài Tuyết sắp ngủ đốt thảo hương.

“Ngày hôm nay số lượng ta đốt ít chút, ta nghĩ đây là ngày cuối cùng, cho các người gặp một lần cũng tốt.”

“Gặp một lần hần vẫn là con trai độc nhất của Lạc Lâm gia, không có tác dụng gì. Hần đã không phải là Yên Hoài Tuyết, Tổ Thương cho dù do ta ràng buộc, cũng vẫn cứ bị coi là Ma Giáo, ta không thể để hần chịu người trong thiên hạ xem thường.”

“Đã nhiều ngày hần luôn say rượu, sau đó liền kêu tên của người, hần...”

“Lạc Lâm cô nương, đừng nói nữa.” Vệ Kiêu cắt đứt lời của nàng.

Hai người yên lặng không nói gì, sau khi ba canh giờ đi qua, Vệ Kiêu nhin không được đứng lên muốn vào xem.

Lúc này, Từ Duyên Tri đẩy cửa đi ra.

Sắc mặt vốn không tốt càng xám như tro tàn, vùng trán đều là mồ hôi hột tinh mịn, hai tay còn hơi hơi run rẩy.

“Ta giúp hần khôi thông kinh mạch, cũng để hần ăn xong đan dược, có Vệ Giáo chủ ba năm giúp hần vận công cùng phân nửa nội lực năm ngày này, chỉ cần ngày khác siêng năng luyện tập, tất có thể khôi phục võ công ngày xưa.”

Vệ Kiêu lấy ra mấy quyển sách, Hư Lăng Tâm Kinh, Lưu Hồng Tu Ngọc Thủ, Nhược U Minh Thần Đại Pháp vân vân, đều là võ công trước đây Yên Hoài Tuyết từng tu tập.

Vệ Kiêu đem những thứ này giao cho Lạc Lâm Kỳ Vi. “Đây đều là võ công trước đây hần tu tập, người đưa cho hần đi, không được nói là ta đưa.”

Sau đó, Vệ Kiêu viết một lá thư, Tổ Thương Giáo do Thanh Sơ cùng Ngộ Điện thay mặt Giáo chủ cai quản, liền theo Từ Duyên Tri hồi Huyền Hoa Viên.

53. Chương 52

Chương 52

Vệ Kiêu chống gậy, đứng ở trong vườn phơi nắng.

Khoảng cách đánh nát hai xương đùi lại bôi thuốc lên đã hơn bốn tháng, bây giờ hần chống gậy có thể ở trong vườn gồng gượng đi lên hai bước, không như không lâu trước kia ngày ngày nằm ở trên giường chịu đựng đau đớn thấu tận tâm.

Thuốc thí nghiệm ngày đó hai chân dường như bị nghiền nát, đau nhức một tắc một tắc từ dưới mà lan tràn lên, làm cho người ta hận không thể đem da thịt xé rách, đến giờ nhớ lại Vệ Kiêu đều nghĩ hai chân đang ỉn ỉn đau.

“Ngày hôm nay thế nào?”

“So với mấy ngày trước tốt hơn nhiều.”

Từ Duyên Tri liếc Vệ Kiêu một cái tiếp tục mân mê thảo dược trên tay, “Ta là hỏi người hai chân có cái gì khác nhau không.”

Vệ Kiêu lại đi vài bước, suy nghĩ một chút nói: “Đùi phải tựa hồ khá hơn chân trái.”

Từ Duyên Tri khó có được cười cười, ở trên khuôn mặt khô gầy không bằng khóc nhìn đẹp hơn nhiều.

“Người đùi phải dùng là Toái Kim Một Hoa cao của ta, chân trái dùng là Tục Cốt cao của Quỷ Phủ, đương nhiên là đùi phải khôi phục mau hơn.”

“Người thí nghiệm thuốc chính là vì chứng minh cái này?” Vệ Kiêu tìm tảng đá ngồi xuống.

“Ta muốn chứng minh Quỷ Phủ đuổi ta ra là một sai lầm, nói y thuật ta vĩnh viễn kỹ ột bậc so với bọn hần, để bọn họ xấu hổ vô cùng. Muốn bảo đảm vạn vô nhất thất (chắc chắn) không ra sai lầm, đương nhiên phải tìm người thí nghiệm thuốc.”

Đối với chấp niệm của Từ Duyên Tri, Vệ Kiêu không làm bình xét.

Trao đổi điều kiện, bản thân đáp ứng hần thí nghiệm thuốc, nhưng vì sao thí nghiệm thuốc, lại không quan hệ với hần.

Một lát sau, Từ Duyên Tri đứng lên, vỗ vỗ bụi trên y phục.

“Ngày mai ta sẽ ly khai Huyền Hoa Viên, thông thường ở đây không có người khác tới, người ở chỗ này dưỡng thương, khá rồi thì tự động đi đi. Có chuyện gì, thì hỏi được đồng trong vườn.”

Ở chỗ này ngăn người mấy tháng, Vệ Kiêu biết Từ Duyên Tri ngoại trừ hái thuốc đi ra ngoài một hai ngày, thời gian còn lại đều là tự nhốt mình trong được lư.

“Người đi đâu.” Vệ Kiêu vốn là tùy tiện hỏi, không nghĩ Từ Duyên báo trả lời.

“Ta muốn đi Quỷ Phủ, cùng Đỗ Phàm tỷ thí một lần.”

Vệ Kiêu sững sốt, tỷ thí?

Từ Duyên Tri nhìn ra nghi vấn của Vệ Kiêu, khó được nói nhiều hơn. “Quỷ Phủ Phủ Chủ từ trước đến nay là do so lớn quyết định ra thắng bại, người thắng kế nhiệm vị Phủ Chủ, so đa phần chính là luyện được, chế độc, giải độc vân vân, lần trước ta bại bởi Đỗ Phàm. Sau lại xảy ra một việc... ta bị đuổi ra khỏi Quỷ Phủ...”

“Vây lần này người đi tỷ thí, Đỗ Phàm sẽ đáp ứng sao.” Vệ Kiêu không rõ Từ Duyên Tri đã từng xảy ra chuyện gì lắm, nhưng bị đuổi ra Quỷ Phủ hiển nhiên sự tình cực kỳ nghiêm trọng.

“Ta tự nhiên có biện pháp khiến hần đáp ứng. Nếu ta thắng, lại khá tốt, nếu ta thất bại, Huyền Hoa Viên này ta sẽ để lại cho người, người tùy ý xử trí đi.”

Nghe ra ý chết trong lời Từ Duyên Tri nói, Vệ Kiêu không khỏi nói: “Bất quá là một trận tỷ thí, hà tất...”

Từ Duyên Tri lắc đầu, hai tay đưa tại trước ngực. “Người nhìn coi tay của ta, mặt của ta, đã không còn giống hình người. Ta quá mệt mỏi, không biết khi nào sẽ vừa ngủ liền bất tỉnh. Người ngoài nói ta là Y Tiên, ta nhưng cứu không được chính mình. Lần này ta tìm tới cửa, chính là muốn trước khi chết làm một cái kết thúc. Cho dù chết, ta cũng muốn để cho bọn họ cả đời cũng không sống dễ chịu.”

Chấp niệm quá sâu, đó là nút chết.

Trong chốn giang hồ, gần đây tình thế lại khá lạ lên. Giống như một viên đá vào hồ, kích lên vòng vòng sóng gợn, nhưng mà khắp hồ nước vẫn không biến sắc.

Bởi vì Lạc Lâm gia đối chèn ép của tam đại thế gia khác bắt đầu phản kích.

Chẳng qua lần này dẫn dắt Lạc Lâm gia không còn là Lạc Lâm Chấn Quân, mà trở thành Lạc Lâm Hoài Tuyết.

Mà Lạc Lâm Hoài Tuyết bất đồng với Lạc Lâm Chấn Quân ở chỗ, Lạc Lâm Chấn Quân trước mặt người khác là văn khiêm công tử, mà Lạc Lâm Hoài Tuyết là sát phạt thủ đoạn.

Đã nhiều ngày, tam đại thế gia tử thương vô số, kỳ dị chính là môn phái khác đều không có lên tiếng khiển trách, tựa hồ bất lực từ một người hoàn! Công tử đột nhiên biến thành tuyệt thế cao thủ quả thực trong nỗi khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

Tuy rằng Lạc Lâm Hách cùng Hương Lạc Thu cũng khuyên hần lưu chút đường sống, không nên đuổi tận giết tuyệt, nhưng đối Yên Hoài Tuyết mà nói, hình như không có tác dụng gì.

Từ ngày ấy tỉnh lại, Lạc Lâm Kỳ Vi đưa cho Yên Hoài Tuyết mấy quyển tập, sau bảo hần siêng năng luyện tập, Yên Hoài Tuyết liền không cả ngày ra ngoài ăn uống nữa, mà ở trong viện luyện công.

Việc làm hần cảm thấy kỳ quái, khi hần luyện công thì, mỗi khi gặp phải khốn cảnh, sẽ từ đan điền có một cỗ khí chảy ra, sinh sôi không thôi, trợ hần đột phá. Hơn nữa những võ công này tựa hồ cứ có một loại cảm giác quen thuộc, tuy rằng không nhớ rõ, nhưng thân thể lại không tự chủ được quán tính làm ra, hết thấy nước chảy thành sông.

Không ra hơn tháng, Yên Hoài Tuyết đã có sở chút thành tựu.

Tùy theo mà đến chính là, làm Lạc Lâm gia khôi phục danh uy ngày xưa.

Sau lần đầu tiên sát nhân, Yên Hoài Tuyết cũng kinh ngạc với bình tĩnh chính mình. Một kiếm xuống, máu tươi phun ra, nhưng mà hần lại không nửa phần khó chịu.

Khi giải quyết địch nhân, hần cũng không nghe giải thích cũng không lên tiếng, đối mặt với tử thi trên đất cũng chỉ là diện vô biểu tình rời đi, tựa hồ tất cả chỉ là một loại tập quán của thân thể, theo võ công tinh tiến, đang chậm rãi bị thức tỉnh.

Hần vẫn thường thường lưu luyện thanh lâu, chỉ là mặc kệ nữ tử dưới thân kiều mị động lòng người cỡ nào, hần động tình là lúc trong đầu luôn luôn cùng một khuôn mặt.

Hần tìm không được Vệ Kiều.

Cho dù một mình tự đi qua Tổ Thương Giáo, cũng vẫn là tìm không được hần.

Yên Hoài Tuyết dần dần buồn bực không hiểu vì sao, đồng thời bất an.

54. Chương 53

Chương 53

Ngày hôm đó, Yên Hoài Tuyết về trễ, Lạc Lâm Kỳ Vi ở trong phòng đợi hần.

“Người đã đến rồi.” Thấy tỷ tỷ Yên Hoài Tuyết không có kinh ngạc lắm, tựa ở ghế trên xoa mi tâm.

Hiện tại sau khi trở thành đương gia chân chính của Lạc Lâm gia, sự việc luôn luôn xử lý không xong. Trên lưng hần mang không hề là một mình hần nữa, tất cả trách nhiệm và vinh quang của Lạc Lâm gia đều chống ở trên người hần.

Bên cạnh không ai có thể dốc bầu tâm sự.

Với phụ mẫu không thể thân thiết nói được, Lạc Lâm Kỳ Vi tuy rất quan tâm hần, nhưng chỉ là tiểu thư khuê các dưỡng tại khuê phòng, bạn nhậu bên cạnh thì càng không có thể.

Mỗi khi hần mệt mỏi, luôn luôn như vậy khao khát sâu sắc bên mình có thể xuất hiện một người, vì hần phân ưu, nghe hần nói hết, làm hần buông tất cả tâm phòng, tĩnh tĩnh dựa vào, dù cho chỉ có một lát.

Mỗi khi hần nghĩ đến, một khuôn mặt cương nghị mà tuần đỉnh sẽ xuất hiện ở trước mắt hần, an tâm lạ.

Lạc Lâm Kỳ Vi thấy Yên Hoài Tuyết dáng dập uể oải, âm thầm thở dài.

Lạc Lâm gia gia đại nghiệp đại, nàng lại sao chẳng biết vất vả đệ đệ một mình gánh chịu. Nhớ tới lúc trước Chấn Quân còn có phụ mẫu đề điểm, Hữu Thần hỗ trợ, gặp việc không hài lòng cũng sẽ cùng mình oán giận vài câu. Mà hiện tại người đệ đệ này, khi mới trở về chính là khuôn mặt tươi cười ngênh nhân, cử chỉ bất hảo, dần dần nụ cười đều biến ít, rất xa cũng có thể cảm thấy một cỗ hàn khí. Dù hần chẳng bao giờ mở rộng nội tâm, Kỳ Vi vẫn cứ lo lắng người đệ đệ nửa đường này.

“Võ công gần đây luyện thế nào?” Kỳ Vi bày ra tư thái tỷ tỷ quan tâm đệ đệ.

“Cũng không tệ lắm.”

“Không có kỳ quái vì sao tiến cảnh thuận lợi như thế sao?”

Yên Hoài Tuyết dường như quét qua tỷ tỷ, Kỳ Vi chỉ là cười cười.

“Mấy quyển tập kia là người cho ta, đương nhiên ta kỳ quái, nhưng người không nói, ta còn có thể bức người hay sao.”

“Tuy người đưa người võ công không cho ta nói, nhưng ta cuối cùng cảm thấy cần phải cho người biết, dù sao tốt hơn hai người đều khó chịu.”

Yên Hoài Tuyết nghe xong câu kỳ lạ này, sắc mặt biến đổi, có chút khó hiểu, có chút mong đợi.

Lạc Lâm Kỳ Vi nghĩ thầm, cuối cùng cũng có biểu cảm.

“Chẳng lẽ là...” Mang theo vài phần cẩn cẩn dực dực, Yên Hoài Tuyết hướng Lạc Lâm Kỳ Vi xác minh suy đoán của mình.

“Chính là hắc đưa.”

“Tại sao hắc đưa cho ta võ công? Tại sao hắc đưa không tự mình đưa cho ta?” Yên Hoài Tuyết bên trong nhảy nhót mang theo bất mãn.

Lạc Lâm Kỳ Vi không trả lời vấn đề của hắc đưa, trái lại hỏi: “Từ sau khi người mất đi ký ức lâu như vậy, chính người lại chẳng phát giác trong cơ thể từng ngày biến hóa? Tuy ta đã đốt Thảo Hàm hương, người mỗi đêm thật sự là một chút cảm giác cũng không có?”

Thảo Hàm hương? Nghĩ đến mỗi đêm đi vào giấc ngủ thì đích xác sẽ ngủ được hương khí nhàn nhạt như có như không, Yên Hoài Tuyết tức khắc hiểu rõ.

Không phải hắc đưa không có cảm giác, mỗi đêm đều sẽ có một cỗ nhiệt lưu chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắc đưa, nhưng tứ chi bách骸 hắc đưa đều lập tức khoan khoái. Chỉ là vô luận hắc đưa thế nào muốn mở mắt, đều chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy một bóng người, hắc đưa vẫn cho rằng đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của mình.

Cho đến...

Hắc đưa nhớ tới môi lưỡi ấm mềm, cơ thể nửa ôm trong lòng, mộng đẹp ngày ấy...

“Ta vẫn cho rằng đó là giấc mộng...” Thấp giọng thì thào.

“Ngốc tử, cả đám đều là ngốc tử.” Lạc Lâm Kỳ Vi không khỏi cả giận.

“Là hắc đưa cho ta võ công?” Nghĩ đến vấn đề trọng điểm, Yên Hoài Tuyết nhăn lại mi.

“Nói chính xác, là hắc đưa cho người nửa phần công lực, mời Y Tiên giúp người khôi phục võ công.”

Đại danh Y Tiên Từ Duyên Tri Yên Hoài Tuyết có từng nghe nói, đồng thời, hắc đưa đương nhiên cũng biết vị Y Tiên này từ trước đến nay điều kiện chữa người cực kỳ hà khắc.

“Hắc đưa đã đáp ứng Từ Duyên Tri cái gì?” Không khỏi đen mặt.

“Cái này ta cũng không biết, nói chung không phải là chuyện gì dễ dàng, người nếu muốn gặp hắc đưa, có lẽ có thể đi Huyền Hoa Viên nhìn xem.”

Có phương hướng tìm người, Yên Hoài Tuyết trái lại chẳng nôn nóng như thế. Việc này từng kiện kiện cộng lại, hắc đưa cũng không phải kẻ ngu si, hiển nhiên cũng nghĩ ra chút không tầm thường.

“Bây giờ người có phải nên nói cho ta biết một sự tình, tỷ như quá khứ của ta, hoặc là quan hệ của ta và Vệ Kiêu.”

Yên Hoài Tuyết ánh mắt không thể nắm lấy. Nếu không phải giữa hai người có quan hệ cực sâu, cảm tình thâm hậu, bất luận ai có thể đem công lực nửa thân của mình không một câu oán hận ột người khác, hơn nữa còn không muốn bại lộ thân phận của bản thân.

Hôm nay nghĩ đến, cùng Vệ Kiêu ở chung mấy ngày, nhất cử nhất động của hắc đưa, bao dung và tận lực xa cách của hắc đưa, không một cái không khiến người ta sinh nghi.

Chỉ là lúc đó chính mình tâm tư cũng loạn, không kịp nghĩ thấu triệt.

Có lẽ, có một số việc, cũng không như chính mình nghĩ một bên tình nguyện.

Yên Hoài Tuyết lộ ra mỉm cười như có như không.

Lạc Lâm Kỳ Vi nghiêm mặt nói: “Chuyện giữa các người, ta không rõ ràng lắm, hơn nữa việc này cũng là người tự mình hỏi hấn thì thỏa đáng hơn, quá khứ của người hay là quá khứ của các người, chỉ có hấn biết rõ nhất.”

Nàng dịu dàng cười. “Tuy rằng người là Tứ thiếu gia Lạc Lâm gia, ta nghĩ biết không chừng cái tên Yên Hoài Tuyết này càng thích hợp với người hơn. Chỉ cần người nhớ ở nơi này có người nhà của người, bọn họ cũng quan tâm người, đừng đem chúng ta đẩy xa như thế.”

“Tỷ tỷ, cảm tạ người.” Yên Hoài Tuyết chưa từng nghiêm túc nhìn kỹ người nhà của hấn thế này.

Khi Yên Hoài Tuyết phong trần mệt mỏi chạy tới Huyền Hoa Viên thì, cho dù hấn võ công cao cường, nhưng hao hết sức trở mới đi qua mấy đoạn đầy độc hoa dị thảo, các kiểu cơ quan bày rập chót đường mòn dài thăm thẳm, đi tới trong sơn cốc.

Bên trong sơn cốc đặc biệt yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có được đồng đi qua, liếc Yên Hoài Tuyết cũng không để ý, tiếp tục làm việc. Chim hót véo von giữa núi cũng truyền đến.

Thấy bóng lưng ấy thì, Yên Hoài Tuyết chỉ biết là hấn.

Hình dáng này đã khắc thật sâu vào trong đầu, làm hấn liếc mắt là có thể nhận ra.

Nhiều ngày tới nôn nóng và mệt mỏi rã rời, tại giờ khắc này thật kỳ lạ đã được xoa dịu ổn định lại.

Nhưng mà, hình dáng loạng choạng kia lại khiến Yên Hoài Tuyết lúc này đang mừng rỡ bỗng bịt kín tăng bóng râm.

Nam tử chống gậy, hai chân dường như không thể chịu đựng trọng lực quá lớn, đi đứng lung lay, xem thật là rất nguy hiểm.

Khi Vệ Kiêu rốt cục chịu không được ngã về phía sau, nhưng không có đau đớn như trong dự liệu.

Ngã vào trong vòm ngực rộng, Vệ Kiêu ngửa đầu, khó nén khiếp sợ.

“Sao người lại tới đây?”

Yên Hoài Tuyết ở trên môi hấn hạ xuống một nụ hôn.

“Ta tới đòi quá khứ của ta.”

55. Chương 54

Chương 54

Yên Hoài Tuyết đỡ Vệ Kiêu vào nhà, hai người đối nhau không nói gì, cuối cùng vẫn là Yên Hoài Tuyết mở miệng, thanh âm rầu rĩ.

“Chân của người làm sao vậy?”

“Không cần thận ngã...” Vệ Kiêu vốn đang nghĩ muốn giải thích hai câu nữa, thấy ánh mắt Yên Hoài Tuyết rõ ràng không tin, cũng dừng miệng.

“Là bị Từ Duyên Tri làm, đây là điều kiện hấn giúp ta.”

“Thực ra chính là thí nghiệm thuốc, cũng không đau lắm, chỉ là bước đi không quá thuận tiện.” Vệ Kiêu không muốn thấy nét mặt đau lòng cùng tự trách của Yên Hoài Tuyết.

Làm sao có thể không đau! Yên Hoài Tuyết trong lòng tự có chừng mực, khoảng cách mình nắm được tập võ công cũng đã hơn mấy tháng, hiện tại Vệ Kiêu mới có thể chống gậy miễn cưỡng bước đi mà thôi, có thể thấy được chân thương có bao nhiêu nặng!

Vệ Kiêu càng an ủi hắn, càng nhẹ nhàng băng quơ, ngực hắn lại càng khó chịu càng tự trách.

“Đôi chân này còn có thể khỏe không?”

Vừa nhìn ánh mắt Vệ Kiêu muốn cho qua, Yên Hoài Tuyết còn nói: “Người đừng gạt ta.”

Vệ Kiêu thở dài. “Từ Duyên Tri nói nếu như khôi phục tốt, chân có thể giống như trước đây, sẽ không xảy ra vấn đề gì.”

“Vậy là có khả năng phát sinh vấn đề?”

“Mấy tháng này ta khôi phục cũng không tệ, người không cần lo lắng.”

Yên Hoài Tuyết nhìn chằm chằm chân Vệ Kiêu, đột nhiên nói: “Vốn ta tới là muốn bảo người nói cho ta biết đến tột cùng ta đã quên cái gì, mặc dù ta có thể tự mình đoán được một ít, thế nhưng bây giờ thay đổi chủ ý rồi.”

Hắn cầm tay Vệ Kiêu. “Mặc kệ ta đã quên cái gì, ta sẽ không theo quá khứ mà yêu người, không theo ký ức mà yêu người. Giờ này khắc này, ta yêu người, đơn giản là người là Vệ Kiêu. Người đối với ta thế nào, ta xem tại trong mắt, nhớ ở trong lòng, là cái hảo người đối ta, ta thiết thiết thực thực có thể cảm nhận được, mà điều không phải là đoạn ký ức do người khác tới kể rõ. Cho dù người nói cho ta biết quá khứ của chúng ta xảy ra cái gì, với ta mà nói, cũng không có thể cảm động lắm, đoạn ký ức tốt đẹp đó chính là ở lại trong lòng mình người là đủ rồi. Hơn nữa, ta sợ ta sẽ đổ lỗi với quá khứ của chính mình, bởi vì ta có thể vĩnh viễn đều chen không đi vào, người có thể hiểu chưa.”

Vệ Kiêu bị Yên Hoài Tuyết một phen nói á khẩu không trả lời được.

Cúi đầu lại ngẩng đầu trở lại: “Người bây giờ là con trai độc nhất của Lạc Lâm gia, người phải nắm trong tay Lạc Lâm gia, người phải nối dõi tông đường, phụ mẫu người sẽ không muốn nhìn đến nhi tử cùng một nam nhân một chỗ, giang hồ cũng không vui nhìn thấy một thiếu hiệp trẻ tuổi tiền đồ tốt theo chân người trong Ma Giáo pha trộn trong mắt bọn họ. Người sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo và trào phúng.”

“Những cái này đều không là vấn đề, nối dõi tông đường Lạc Lâm gia còn có tỷ tỷ, ánh mắt những người khác không cần để ý, nếu như người xem bọn hắn chướng mắt, về sau gặp một giết một là được rồi.”

Loại thái độ coi mạng người như cỏ rau này, quả nhiên vẫn là Yên Hoài Tuyết.

Kiều ngạo và lạnh lùng thâm căn cố đế trong xương, vẫn còn đang tồn tại.

“Cùng ta cùng một chỗ đi, ta nhất định sẽ không để cho người chịu nửa phần ủy khuất.” Yên Hoài Tuyết lời nói mang theo chờ đợi.

Vệ Kiêu vừa muốn há mồm, lại bị hắn đoạt đi.

“Cho dù người không đáp ứng, ta cũng sẽ không nghe, ta sẽ vẫn ở tại chỗ này, đến khi người đáp ứng mới thôi.”

Hắn làm tới bước này, chính mình cũng không phải là không động lòng.

Cảm tình là chuyện hai người, chỉ là một người nỗ lực, có phải hay không chính mình rất ích kỷ, chờ y trải tốt đường lớn mình mới bằng lòng chịu bước đi lên? Chưa bao giờ nghĩ tới một bên tình nguyện là tốt cho y, rốt cuộc trong lòng y cảm nhận ra sao.

“Ta muốn bình tĩnh suy nghĩ một chút, sau đó cho người câu trả lời thuyết phục.”

Yên Hoài Tuyết thần sắc buồn bã.

Vệ Kiêu nhéo nhéo tay hắn. “Thế nhưng trước hết, ta muốn người đáp ứng ta mấy điều kiện.”

“Thứ nhất, người hiện tại vô công tuy là đã khôi phục không tệ, nhưng tuyệt đối còn chưa khôi phục thực lực của năm xưa, trước khi thương thế ta tốt hơn, người cần phải luyện tập thêm, đồng thời đi Vong Xuyên thành đem Thiên Tru ra.”

Yên Hoài Tuyết gật đầu đáp ứng, Vệ Kiêu tiếp tục nói điều thứ hai. “Muốn mang Thiên Tru ra, sẽ chuẩn bị xung đột trực tiếp cùng Vong Xuyên thành, vì thế Lạc Lâm gia thế lực cũng phải đủ lớn, lớn đến không có

người dám minh mục trường đảm đứng ở bên cạnh Trì Trọng Hành, như vậy chí ít không có người ột đao phía sau Lạc Lâm gia.”

Yên Hoài Tuyết hiểu rõ tầm quan trọng của việc này, không có dị nghị.

“Thứ ba, nếu như chúng ta thật cùng một chỗ, ta mong muốn người có thể cùng phụ mẫu người hảo hảo nói chuyện, đừng làm tổn thương tâm lão nhân gia. Người hẳn là biết một ít chuyện Lạc Lâm Chấn Quân, mặc dù không phải thân sinh, tốt xấu cũng là nửa nhi tử, không để ý mà đi, bọn họ chịu không dậy nổi lại mất đi một nhi tử.”

Vệ Kiêu trải qua nhiều năm cuộc đời Giáo chủ, đã luyện một bộ biểu tình lãnh khốc bách độc bất xâm, chỉ là mềm mại đáy lòng nhiều cũng không từng thay đổi.

Yên Hoài Tuyết đều đáp ứng.

Vì vậy Yên Hoài Tuyết liền bắt đầu những ngày đi chạy giữa Lạc Lâm gia và Huyền Hoa Viên.

Thường ngày hẳn ngoại trừ luyện công chính là xử lý sự vật Lạc Lâm gia, sau đó sắp xếp thời gian đến Huyền Hoa Viên bồi Vệ Kiêu.

Mỗi khi Vệ Kiêu ở bên cạnh hẳn lộ ra một tia mỉm cười, Yên Hoài Tuyết liền nghĩ bên người có một người như thế, vậy cũng đủ.

Trong lúc đó, hẳn đi tìm Lạc Lâm Hách cùng Hướng Lạc Thu, nói cho bọn họ chuyện hẳn và Vệ Kiêu. Lạc Lâm Hách tức giận đến rống to bảo hẳn rút khỏi Lạc Lâm gia, Hướng Lạc Thu cũng âm thầm gạt lệ, nhưng dù sao máu mủ tình thâm, Yên Hoài Tuyết trời sinh tính tình lạnh lùng, trăm bước không nhượng. Chuyện này kéo dài, nhị lão cũng sẽ không kiên trì như vậy nữa, dù sao chỉ có một nhi tử này. Hơn nữa Lạc Lâm Kỳ Vi ở bên người đứng ngoài cổ vũ, tuy rằng nhị lão không nói gì, nhưng là cũng cho phép Yên Hoài Tuyết đi.

Đồng thời, Lạc Lâm thế gia triệt để áp chế tam đại gia, uy thế tái hiện.

Hai tháng sau, Yên Hoài Tuyết một mình xông Vong Xuyên thành, mang Dịch Thiên Tru ra.

Vong Xuyên thành cùng Lạc Lâm gia tình thế dần dần căng thẳng.

56. Chương 55 End

Chương 55

Yên Hoài Tuyết sau khi phát hiện Vệ Kiêu người không ở Huyền Hoa Viên, cau mày tái nhợt nghiêm mặt lại chạy hướng về phía Tổ Thương Giáo.

Bởi vậy, lúc Vệ Kiêu thấy hẳn thì, là một khuôn mặt lo lắng bất an, còn có bọn hộ vệ túa ra lộn xộn đằng sau.

“Giáo chủ, người này cứng rắn muốn xông tới, ta đợi...”

“Các người xuống dưới đi.”

Đem mọi người vẫy lui, trong phòng chỉ còn lại có hai người yên lặng nhìn nhau.

“Vì sao không nói một tiếng đã ly khai, cũng là người đã ra quyết định gì đó? Người cuối cùng không chịu ở lại bên cạnh ta có đúng hay không?”

Vệ Kiêu đầu tiên là nhúu mày, sau đó vẻ mặt buồn cười vỗ vỗ mặt Yên Hoài Tuyết.

“Người lẽ nào không có thấy tờ giấy ta lưu lại trên bàn ta sao.”

Tờ giấy? Trên bàn?

Khi hẳn tìm không thấy người đều muốn sắp diên rồi, nào còn ngoảnh lên nhìn cái gì bàn.

Một lòng nghĩ Vệ Kiêu là đã bị Vong Xuyên thành bắt đi hay là quyết định ly khai hẳn rồi, lại suy tư thêm hai kết quả này loại nào có thể làm chính mình càng dễ tiếp thu.

Nhưng hiện tại, thấy Vệ Kiêu bất đắc dĩ mà vừa buồn cười vỗ vỗ mặt mình, hẳn nghĩ e rằng hẳn phạm một cái chuyện ngu xuẩn, chỉ là chẳng hề ảo não lắm.

Đưa tay nắm lại hẳn, đặt ở trên mặt mình.

Yên Hoài Tuyết tận lực làm ra bộ dạng ủy khuất. “Người không biết ta lúc đó quả thực hoảng thần, cái gì cũng vô không được vào đầu, sau đó liền lao ra. Ta nghĩ, nếu như ở đây không có người, ta liền phóng đi Vong Xuyên thành!”

Cùng Vệ Kiêu ở chung thời gian lâu như thế, hẳn tự nhiên biết Vệ Kiêu đối với loại biểu tình ủy khuất này của hẳn là vô lực nhất, mặc dù trong lòng Vệ Kiêu cũng rõ tám chín phần mười là giả vờ, thế nhưng chỉ cần phủ trên mặt người gọi Yên Hoài Tuyết này, hẳn lại không đành lòng làm như không thấy.

Đây là kẻ nguyện cắn câu.

“May mà người chạy đến nơi đây trước, không chạy đi Vong Xuyên thành.” Thuận tiện véo véo gương mặt hẳn.

Yên Hoài Tuyết ôm Vệ Kiêu, nắm tay hẳn. “Vậy người nghĩ rõ chưa?”

Vệ Kiêu chống đầu vai hẳn, cúi đầu nở nụ cười.

“Nếu như ta không đáp ứng, người sẽ từ ấy chịu thua?”

“Đương nhiên sẽ không.” Tay nắm Vệ Kiêu thật chặt. “Ta sẽ vẫn quần đến khi người đáp ứng mới thôi, cứ như thế cả đời quần quít lấy người, một tắc cũng không rời, ngoại trừ ta ai cũng đừng nghĩ có cơ hội bồi tại bên cạnh người.”

“Ta nếu không đáp ứng, hiện tại lại như thế để người ôm vào trong lòng?”

Yên Hoài Tuyết nghe câu thế, đem cả người Vệ Kiêu đều ấn vào trong lòng, ngực kề nhau, cảm thụ rung động lồng ngực lẫn nhau của đối phương.

Vỗ vỗ lưng hẳn muốn bảo hẳn buông ra, Yên Hoài Tuyết ách giọng. “Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lát.”

Mang theo âm thanh ghen ngào.

Có một số cảm xúc tới rất mãnh liệt, cuối chỉ có thể hóa thành nước mắt, sau đó nghiêng mà ra. Trông mong lâu lắm, một khi như nguyện mà toại nguyện, thì kiềm nén không được.

Đem chua sót hóa thành ngọt ngào.

Vệ Kiêu cũng không quần phá, chỉ tùy vào hẳn.

Trong ôm ấp này có hương vị an tâm cùng hạnh phúc.

Yên Hoài Tuyết buông ra đôi tay siết chặt Vệ Kiêu, nhưng một tay lại che mắt hẳn, một tay nâng lên hẳn.

Giản đơn đụng chạm ma sát, đầu lưỡi để liền càn rỡ xoay chuyển trong miệng Vệ Kiêu, cuốn qua đầu lưỡi, liếm qua vách, sau đó lòi ra một sợi chỉ bạc.

Lại lấy ngón tay mà vạch đoạn, vuốt nhẹ khóe miệng Vệ Kiêu, lại hôn lên đi. Cho đến Vệ Kiêu có chút chịu không nổi, bắt đầu há mồm thở dốc.

Khi Loạn Vũ đẩy cửa vào, thì thấy Giáo chủ nhà mình dựa tại trong lòng Yên nào đó, đôi môi ướt át, gương mặt ửng đỏ.

“Đi ra ngoài!” Yên Hoài Tuyết quay đầu lại, tàn bạo mà trừng mắt Loạn Vũ.

Sau khi đóng cửa lại, Loạn Vũ ở ngoài cửa suy tư, nơi này là Tổ Thương Giáo, vì sao hẳn ngoan ngoãn nghe một ngoại nhân nói?

Sau lại hẳn tìm được đáp án an ủi chính mình, bởi vì Yên Hoài Tuyết là nội nhân.

Bên kia, Vệ Kiêu đẩy ra Yên Hoài Tuyết, không để ý tới bộ dạng ủy khuất cùng bất mãn của hắn.

“Ta trở về là dự định chinh đồn một chút sự vụ trong Giáo, đến lúc đó nếu như cùng Vong Xuyên thành xung đột, cũng có thể giúp người.”

“Mình ta đối phó Vong Xuyên dư dả.”

Biết kiêu ngạo từ trong xương của hắn lại quấy phá, Vệ Kiêu thoải mái nói: “Ta cũng chỉ là làm chuẩn bị.”

“Yên tâm, có người ở bên ta, ta thế nào chịu được có chuyện.”

Yên Hoài Tuyết thâm tình nhìn phía Vệ Kiêu, Vệ Kiêu cũng hồi hắn một cái mỉm cười.

Cuối cùng trần ai lạc định.

Hai tháng sau, Vong Xuyên thành cùng Lạc Lâm thế gia nhất địch (một lần làm cho xong), Vong Xuyên bại.

Tri Trọng Hành trọng thương, ra khỏi ngôi vị võ lâm Minh chủ.

Yên Hoài Tuyết chối từ Minh chủ vị, do Liên Khung phái Trần Mộ Lâm kế nhiệm.

Không biết là sau bao lâu, đó là một mùa mặc ẩm hoa khai.

Khi Vệ Kiêu đẩy cửa ra, chỉ thấy Yên Hoài Tuyết quần áo bạch y, đứng ở dưới cây đào, vẻ mặt có hơi lạnh lùng, lại kỳ lạ mang theo thêm vài phần ôn nhu.

Quay đầu lại, nhìn về phía Vệ Kiêu, khóa chu sa chỉ đó xinh đẹp giống như lần đầu gặp mặt .

“Người phải chăng còn nợ ta một câu.”

Vệ Kiêu nghi hoặc.

“Người nói nếu sau khi ta tán công bình an vô sự, người liền nói với ta ba chữ kia.”

Hứa hẹn trong tình cảm mãnh liệt ngày ấy, từ phương xa xa đi vào.

Vệ Kiêu cúi đầu, ngẩng đầu lại thì đã đỏ viền mắt.

“Người đã trở lại.”

Yên Hoài Tuyết ôm lấy hắn, chuyện cũ trước kia, đều kéo tới.

Rất nhiều chuyện đã bất đồng, người bên cạnh lại chưa bao giờ thay đổi.

“Yên Hoài Tuyết, ta yêu người.”

Môi nhẹ nhàng, rơi vào giữa môi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lo-hanh-phan-van>